Έτος ΙΑ'

Τεύχος 241ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Αστυφύλακες βοηθοῦν ἄτομα, δεόμενα προστασίας, νὰ διέλθουν ἀκινδύνως διάβασιν πεζῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'.	ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963	ΤΕΥΧΟΣ 241ον

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ
27ης ΜΑΪΟΥ 1923 — 27ης ΜΑΪΟΥ 1963

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Μία λαμπρὰ τεσσαρακονταετία συνεπληρώθη αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ὕστερα ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν πορείαν τοῦ θεσμοῦ εἰς τὰς πόλεις Κερκύρας καὶ Πατρῶν, ἐπεξετείνετο καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς. Ἡ ἀναδρομὴ αὕτη εἰς μίαν τῶν μεγαλυτέρων στιγμῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐνταῦθα, κρίνεται ἐπιβεβλημένη ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους ἀστυνομικοὺς ἰδίᾳ, ἀφοῦ κάθε ἀναδρομὴ εἰς τὰς πηγάς, κατὰ ἀδιάψευστον φιλοσοφικὸν ἀξίωμα, μόνον ὠφέλη προσπορίζει καὶ πολὺν πλοῦτον ἐπισωρεύει εἰς τὴν κεκτημένην ἐμπειρίαν.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο κατενοήθη τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἡγεσίας πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων συνεπλήρωνε τὸν πρῶτον μεγάλον κύκλον τῆς τεσσαρακονταετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της (1921-1961) καὶ ἐξεδίδετο τὸ ἀναμνηστικὸν τόσων ἀγώνων καὶ θυσιῶν ἀστυνομικὸν λεύκωμα. Ἤδη, ἡ συμπλήρωσις ἐπὶ μέρους τεσσαρακονταετίας ἀπὸ τῆς 27ης Μαΐου 1923, ὅτε ὁ ἀστυνομικὸς θεσμὸς ἐπεξετείνετο καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐπραγματοποίει τὸ μέγα βῆμα καθιερώσεώς του καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐπιτάσσει μίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἱστορικὴν ἀναμόχλευσιν τῶν συνθηκῶν, τῶν γεγονότων καὶ καταστάσεων ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιεῖτο τὸ τρίτον καὶ μέγιστον αὐτὸ ἅλμα εἰς τὴν δευτέραν μεγαλόπολιν τοῦ κράτους. Καὶ εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ τονισθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἐλάχιστα θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν σύντομον αὐτὴν ἀναπόλησιν, ὅπως καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὑπὸ τοῦ γράφοντος ὅτι μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ προσπάθεια νὰ μὴ παρασυρθῇ εἰς συναισθηματισμοὺς καὶ ἀλλοιωθοῦν τὰ πραγματικὰ περιστατικά, οἱ ἀπύθμενοι ἐνθουσιασμοὶ καὶ αἱ ἄκρως συγκινητικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ πειραϊκοῦ καὶ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ὅταν, ὑπὸ τόσον δραματικὰς διὰ τὸ ἐπίνειον τῆς πρωτευούσης ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος συνθήκας, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐκαλεῖτο νὰ δώσῃ τὰς πλέον οὐσιαστικὰς ἐξετάσεις δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξίν της καὶ τὴν μελλοντικήν της πορείαν.

Ἔχει πολλὴν δόξαν καὶ τιμήν, ἄφθαστον μεγαλεῖον καὶ ἐπικὴν ποίησιν ὁ κύκλος τῶν ἐτῶν 1923-1963, ὥστε νὰ ἀπαιτῆται νὰ προσδεθῇ ὁ μελετητὴς ὡς ἄλλος Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τὰ κατάρτια τοῦ πλοίου του διὰ νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν τῶν σειρήνων, ἐκείνων τῶν σειρήνων ποὺ ἀντὶ τραγουδιῶν τοῦ φέρνουν εἰς τὰ ὦτα μέγα ὄγκον ἀγώνων καὶ ἡρωισμῶν καὶ θυσιῶν, μέγα πλῆθος ἐπιτυχιῶν καὶ θριάμβων, ἤτοι ἐπιτεύγματα διὰ τῶν ὁποίων προάγεται ὁ πολιτισμὸς καὶ ἀναβιβάζεται εἰς δυσ-

θεώρητα ὕψη ἡ στάθμη τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἕλληνος πολίτου. Ἐνταῦθα ὅμως θὰ περιορισθῶμεν ἐν πολλοῖς εἰς τὰ πρῶτα ἐκεῖνα ἀστυνομικὰ βήματα τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς καὶ ἁπλῆν μόνον μνείαν θὰ ἐπιχειρήσωμεν τῶν κυριωτέρων ἐπιτευγμάτων κατὰ τὴν παρελθοῦσαν τεσσαρακονταετίαν, ἀφοῦ ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ εὕρῃ πολλὰ τῶν ὅσων καλύπτουν τὰς τέσσαρας δεκαετίας εἰς τὸ ἀναμνηστικὸν τῆς περιόδου 1921-1961 ἀστυνομικὸν λεύκωμα. Καὶ θὰ περιορισθῶμεν ἐν πολλοῖς κατὰ τὴν παροῦσαν ἀναδρομὴν εἰς τὰς πάσης μορφῆς κρίσεις καὶ ποικίλα σχόλια τοῦ τύπου, ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, νομίζω, τὰ γεγονότα παρουσιάζονται περισσότερον πραγματικὰ καὶ ἐλάχιστα ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὸν φακὸν προβολῆς τοῦ συγχρόνου παρατηρητοῦ. *Χ. Σ.*

***

Δύο ἱστορικῶν σταθμῶν πορείαν, ἐκείνης τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1921 εἰς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας καὶ ἐκείνης τῆς 21ης Ἀπριλίου 1922 εἰς τὰς Πάτρας, ἐκαλεῖτο νὰ συνεχίσῃ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων τὴν 27ην Μαΐου 1923 εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς. Ἐκαλεῖτο ὁ νέος ἀστυνομικὸς θεσμὸς νὰ καταδείξῃ ὅτι ἦτο ἱκανὸς καὶ διὰ τὴν ἀστυνόμευσιν μιᾶς ἰδιαζούσης καταστάσεως καὶ μεγάλης ἐγκληματικότητος περιοχῆς εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πρωτευούσης, νὰ ἐπαληθεύσῃ δὲ τὰς ἐλπίδας ὅλων διὰ τὴν συνέχισιν ἐκπολιτισμοῦ καὶ ἐξυγιάνσεως, τοὐλάχιστον τῶν μεγαλοπόλεων τῆς χώρας. Καὶ αἱ προοπτικαὶ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστοι παρουσιάζοντο, ἂν καὶ ἕως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦσαν πολύτιμοι σύμμαχοι τῆς Ἀστυνομίας ὁ πλήρης ἠθικὸς ἐξοπλισμός, ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ἀρτία κατάρτισις τῶν ὀργάνων της ἀπὸ τὴν ἀστυνόμευσιν Κερκύρας καὶ Πατρῶν, ἂν καὶ ἡ φήμη καὶ ὁ θρῦλος τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς νέας Ἀστυνομίας εἶχον προλειάνει τὸ ἔδαφος καὶ πανταχόθεν ἠκούοντο τὰ πλέον ἐνθουσιώδη σχόλια τύπου καὶ κοινοῦ.

Ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς σεμνῆς καὶ ἐπιβλητικῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ νέου θεσμοῦ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς, εἶχαν ἀκουσθῆ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν πρωινῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων τὰ πλέον ἐνθουσιώδη σχόλια διὰ τὸν νέον θεσμόν, ποὺ ἤγγιζε τὰ πρόθυρα τῆς πρωτευούσης. Εἰδικώτερον, ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινὴ» ἠκούετο καὶ καθιεροῦτο ὁ πλέον χαρακτηριστικός, ὁ περισσότερον ἐπιτυχὴς ὁρισμὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Εἰς πολύστηλον ἀφιέρωσιν εἰς τὸ ἱστορικὸν τοῦ νέου θεσμοῦ, ἡ ἐφημερὶς ἐπληροφόρει τὸ κοινὸν περὶ τῶν «μυστικῶν» τῆς λειτουργίας του, περὶ τῆς ὅλης ἀστυνομικῆς ὀργανώσεως, περὶ τοῦ νέου συστήματος φρουρήσεως καὶ τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς κ.λ. κ.λ., ἐτονίζετο δὲ μεταξὺ τόσων ἄλλων πληροφοριακῶν περὶ τοῦ «νέου θαύματος»: «Ἀλλὰ τί εἶναι λοιπὸν ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων; Ἰδοὺ ὁρισμός: Ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων εἶναι ὅ,τι ὑποδεικνύουν ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι σειρᾶς ἐτῶν ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς τελευταίας φρουρήσεως μιᾶς πόλεως· εἶναι ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ μίαν ἐμφάνισιν πολιτισμένης πόλεως. Εἶναι ἡ ἐπιστημονικωτέρα συστηματοποίησις τῆς μέχρι τοῦδε γνωστῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας».

Βέβαιον εἶναι, ὅτι πλὴν τῆς εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἡγητόρων καὶ λοιπῶν ἀστυνομικῶν διαγραφομένης μελανῆς καταστάσεως ἀστυνομεύσεως τοῦ Πειραιῶς, οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα προοιώνιζον βεβαίαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεσμοῦ καὶ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὴν διαδοχικὴν πορείαν. Ὑπῆρχεν πληθωρικὴ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ καὶ τόσον τοῦ συμπολιτευομένου ὅσον καὶ τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου τῆς ἐποχῆς. Ὑπῆρχεν ὁ θρῦλος καὶ ἡ πραγματικότης τῶν καινῶν συστημάτων ποὺ ἐφήρμοσεν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὰς πόλεις Κερκύρας καὶ Πατρῶν καί, ὡς ἐκ τούτου, ἡ πλήρης ἐπιτυχία εἰς τὰς δύο αὐτὰς πόλεις κατόπιν τόσων κόπων καὶ μόχθων. Ὑπῆρχεν, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ἡ φήμη περὶ τὴν ἄψογον συμπεριφορὰν καὶ περὶ τὴν κατὰ τρόπον σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των ὑπὸ τῶν νέων

ἀστυνομικῶν, ἡ φήμη ἀντιμετωπίσεως ἀστυνομικῶν καταστάσεων μὲ εὐγένειαν καὶ λεπτότητα, μὲ πολιτισμένην πειθώ, χωρὶς φωνὰς καὶ σπασμωδικὰς κινήσεις, πρὸ πάντων δὲ μὲ προθυμίαν εἰς θυσίας καὶ ἄγνοιαν εἰς τοὺς κινδύνους.

Ἀλλὰ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν τελετὴν ἐγκαταστάσεως τῆς 27ης Μαΐου 1923.

«Εἰς τὸν Τιτάνειον κῆπον, γράφει ἡ «Καθημερινὴ» τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Πειραιεὺς θὰ δεξιωθῇ ἐπισήμως σήμερον τὰς νέας του ἀστυνομικὰς ἀρχάς. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι τὴν ὀην πρωϊνὴν τῆς αὔριον, θὰ ἔχουν εἰς χεῖρας των τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, τὴν ἐπιβολὴν τῶν νόμων, τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως ὅλων τῶν διεπόντων μίαν μεγαλόπολιν διατάξεων καὶ κανονισμῶν, καὶ πρὸ παντὸς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς παρουσιάσεως τοῦ Πειραιῶς, ὡς μιᾶς πεπολιτισμένης πόλεως, ἀνταξίας τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχει. Εἶναι οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἀστυνομίαν τῶν Πόλεων!».

Περαιτέρω ὁ ἀρθρογράφος ἀναλύει λεπτομερῶς τὰ τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ συστήματος καὶ γενικῶς πληροφορεῖται τὸ κοινὸν ποίας ὑπηρεσίας θὰ ἐκτελῇ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἐντελῶς ἰδιαιτέρως τονίζεται ἡ σπουδαιότης τῆς ὑπὸ τὸν Ἄγγλον «ντετεκτὶβ» Ρὴντ-μέλους τῆς Ἀποστολῆς-Ὑπηρεσίας Λιμένος Πειραιῶς καὶ τοῦ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀειμνήστου Σὲρ Χαλλίντεϋ, τμήματος Σημάνσεως, ἐγκατεστημένου εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν.

Ἄλλη μεγάλη ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν, τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς ἐπομένης ἀπὸ τῆς τελετῆς ἡμέρας, ἔδιδε τὴν ἀκόλουθον παραστατικὴν περιγραφὴν ἀπὸ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ θεσμοῦ:

«Χθὲς τὴν 10.30′ διεξήχθη εἰς τὸν Τιτάνειον κῆπον τοῦ Πειραιῶς ἡ τελετὴ »τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ γείτονι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν »ἁγιασμὸν ὁ Μητροπολίτης Κρήτης κ. Καλλίνικος, παρέστησαν δὲ ὁ δήμαρχος κ. »Παναγιωτόπουλος μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὁ ὑπουργὸς τῶν »Ἐσωτερικῶν κ. Παπανδρέου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων κ. »Χαλλίντεϋ, ὁ τέως διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Μερεντίτης, ὁ νέος »Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Καλυβίτης μετὰ τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ κ. Πράτη, ὁ φρού»ραρχος Πειραιῶς... κ.λ. κ.λ. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσω»τερικῶν, τονίσας τὴν σημασίαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ συστήματος »καὶ ἐκφράσας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν κ. Χαλλίντεϋ καὶ τοὺς συνεργάτας του τὰς εὐχα»ριστίας τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸν ζῆλον των ὑπὲρ τοῦ σπουδαίου ἔργου, διὰ τοῦ ὁ»ποίου θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χώραν τὸ κράτος τοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον εἶχε φυγαδευθῇ.

«Ἀκολούθως ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Σὲρ Χαλλίντεϋ ἀνέγνωσεν ἀπὸ χειρογράφου »λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐξαίροντα τὸ ἔργον καὶ ἀπευθύνοντα πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς συστάσεις περὶ τῶν καθηκόντων των... κ.λ. κ.λ.

«Κατόπιν ὁ δήμαρχος Πειραιῶς κ. Παναγιωτόπουλος, συνεχίζει ἡ ἐφημερίς, »ηὐχαρίστησεν ἐκ μέρους τῆς πόλεως τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Σώμα»τος Σὲρ Χαλλίντεϋ διὰ τὴν τιμήν, ἥτις γίνεται εἰς τὴν πόλιν, ὅπως τὸ νέον ἀστυνο»μικὸν σύστημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πολλὰ καλὰ προσδοκῶνται, ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν Πει»ραιᾶ. Ἐδήλωσεν, ὅτι αὐτὸς καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον θὰ παράσχουν πᾶσαν συν»δρομὴν ὅπως ἐπιτύχῃ ὁ σκοπός. Παρώτρυνε κατόπιν τοὺς πολίτας νὰ ὑποβοηθήσουν ἐπίσης, καθ' ὅσον ἡ Ἀστυνομία Πόλεων προώρισται νὰ εἶναι προστάτης καὶ »φύλαξ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν, ἀπηνὴς »δὲ διώκτης τῶν κακοποιῶν στοιχείων...».

Ἀξιολογώτατον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ὁ ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν τελετὴν ἐκείνην λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ Σὲρ Φρειδερίκου Χαλλίντεϋ, ἕνας λόγος ἐρχόμενος ἐν συνεχείᾳ τοῦ θαυμαστοῦ ἄλλου λόγου του κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν (1). Ὁ μεγάλος Ἄγγλος εὐπατρίδης, διοργανωτὴς καὶ

(1) Βλ. λόγον Πατρῶν, πολύτιμον ὑποθήκην ὅ,τι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἰδεώδους, εἰς ἀναμνηστικὸν λεύκωμα, σελ. 23.

ἐσαεὶ ζῶσα ψυχὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἐτόνιζε μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅπως ἀπὸ τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος» 28-5-1923 προκύπτει:

«... Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅμως ὅτι αἱ περιστάσεις καὶ αἱ συνθῆκαι, ὑφ' ἃς »ἀναλαμβάνομεν τὸ ἔργον, εἶναι οὐχὶ αἱ συνήθεις, ἀλλὰ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο δέον νὰ »μὴ ἐλαττωθῇ οὐδὲ κατὰ κεραίαν ὁ ζῆλος μας καὶ ἡ προσπάθεια δέον νὰ εἶναι ἐν»τονωτέρα. Ἡ ἐπιτυχία ἡμῶν ἐν Πειραιεῖ, πρέπει ἀδιστάκτως νὰ λεχθῇ, θὰ ἐξα»σφαλίσῃ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις.

«Ἔχετε λοιπὸν ὑποχρέωσιν σεῖς ἰδίᾳ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι πρὸς τοὺς ὁ»ποίους ἔλαχεν ἡ μεγάλη τιμὴ ν' ἀντιπροσωπεύσητε πρῶτοι τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνο»μίας Πόλεων ἐν Πειραιεῖ καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς πρωτευούσης, ἔχετε ἱερὰν ὑπο»χρέωσιν, λέγω, νὰ φανῆτε ἀντάξιοι τῶν τε προσδοκιῶν τοῦ Ἔθνους, τῆς Πειραϊ»κῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ Σώματος. 'Οφείλετε ἀδιστάκτως νὰ θυσιάσε»τε τὸ παρελθὸν χάριν τοῦ μέλλοντος. Ἡ θυσία τοῦ παρόντος ἀπαιτεῖ ἐγκράτειαν »εἰς τὸν ἰδιωτικόν σας βίον καὶ τάξιν ἀπόλυτον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ σας. Αὐταὶ πρέπει νὰ »εἶναι αἱ βάσεις τῆς ἐργασίας σας, αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἵνα ἡ κοινωνία σᾶς »ἀγαπήσῃ, καθὼς δὲ γνωρίζετε τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα θὰ προοδεύσῃ μόνον ἐὰν ἡ »κοινωνία διατεθῇ εὐμενῶς δι' αὐτό. 'Αστυνομία ἡ ὁποία δὲν εἶναι δημοφιλής, οὐ»δέποτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καλὴ 'Αστυνομία.

«Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας πάντοτε, ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἶναι ὁ προστάτης καὶ οὐχὶ »ὁ τύραννος τοῦ κοινοῦ. Δὲν εἶναι ἡ ἐξουσία ἡ ὁποία δικάζει τὰ παραπτώματα τῶν »ἄλλων οὐδὲ ἡ ἀρχὴ ἡ ἐπιβάλλουσα ποινὰς εἰς τοὺς πταίστας. Τὸ καθῆκον σας εἶναι »κυρίως νὰ ἐξασφαλίζετε τὴν σύλληψιν καὶ προσαγωγὴν τῶν δραστῶν ἀξιοποίνου »πράξεως πρὸ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, καί, καλούμενοι νὰ καταθέσετε ὅ, τι γνω»ρίζετε περὶ αὐτῆς.

«Ἡ διατύπωσις τῆς ἀληθείας εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν »ἄλλην περίπτωσιν, εἶναι ἀπολύτως ἐπιβεβλημένη. Λέγετε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, »μόνην τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁλόκληρον τὴν ἀλήθειαν.

«Ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς σας, εἴτε ἐν ὑπηρεσίᾳ διατελεῖτε εἴτε μή, θ' »ἀποτελέσῃ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐπιτυχίας σας καὶ θ' ἀποσπάσῃ τὰς συμπα»θείας τοῦ κοινοῦ.

«Συμμορφοῦσθε σεῖς πρῶτοι πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς διαταγὰς τῆς Πολι»τείας καὶ ὑπακούετε ἀπολύτως πρὸς πάντας ὅσους αὕτη ἔταξεν ὑπὲρ ὑμᾶς.

«Σεῖς πρέπει νὰ χρησιμεύσητε εἰς τὸ κοινὸν ὡς τὸ ὑπόδειγμα τοῦ καλοῦ πολί»του. Τὸ κοινὸν θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά σας καὶ τότε μόνον θὰ συμμορφωθῇ »πρὸς τὰ διατασσόμενα, ὅταν ἰδῇ ὅτι σεῖς πρῶτοι συμμορφοῦσθε πρὸς αὐτά. Εἶναι »πασίγνωστον ὅτι οὐδὲν διδάσκει ὅσον τὸ παράδειγμα, ἡ δὲ Πολιτεία περιμένει νὰ »γίνετε σεῖς οἱ φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ. Σεῖς λοιπὸν πρέπει νὰ ἐμπνεύσητε εἰς τὸ κοι»νὸν τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος, ἐν μιᾷ λέξει τῆς »ἀνέσεως.

«Σεῖς εἶσθε, καθὼς καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπον, οἱ δακτυλοδεικτούμενοι ζηλευτοὶ »πρόσκοποι ἑνὸς Σώματος πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ κοινὸν καὶ ἡ Πολιτεία στηρίζουν πολ»λὰς ὡραίας ἐλπίδας.

«Πέπεισμαι ὅτι δὲν θὰ διαψευσθῶσιν. Εἶμαι ἐπίσης βέβαιος ὅτι θὰ μᾶς συν»τρέξωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρκετὰ δυσκόλου ἔργου μας, διὰ τῆς ἐπιδείξεως ἐπι»δεικείας εἰς τὰς μικρὰς κατ' ἀρχὰς ἀτελείας, αἵτινες θὰ παρουσιασθοῦν καὶ διὰ τῆς »προθύμου των ἀρωγῆς πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν».

***

Ὑπὸ αὐτὴν τὴν ὁμόθυμον συμπαράστασιν τοῦ τύπου, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ, ποὺ ἐξωτερικεύθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς ἐγκαταστάσεως, ἡ 'Αστυνομία Πόλεων

ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Πειραιῶς τὴν 6ην πρωινὴν ὥραν τῆς ἑπομένης, 28ης Μαΐου 1923. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐδημοσιεύετο εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ κατωτέρω πρώτη ἀνακοίνωσις τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ὑπογραφομένη ὑπὸ τοῦ τὸ πρῶτον ὁρισθέντος Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ τῆς πόλεως καὶ ἤδη ἐν συντάξει Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος κ. Ἰωάννου Καλυβίτου:

«Ἡ νέα Ἀστυνομία τῶν Πόλεων ἐνδιαφέρεται πρωτίστως διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ τάξεως καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν ἀγρύπνων σκοπῶν καὶ περιπόλων της, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον διὰ τῆς ἐκδόσεως σειρᾶς κανονιστικῶν διατάξεων καὶ διαταγῶν. Ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν διατάξεων τούτων θὰ πρυτανεύσῃ ἡ λογικὴ καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον. Οὐδεμία διάταξις ἀστυνομικὴ θὰ ἐκδοθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἂν δὲν στηρίζεται εἰς ὡρισμένην διάταξιν τῶν κειμένων Νόμων καὶ Διαταγμάτων καὶ ἂν δὲν εἶναι ἠτιολογημένη προσηκόντως. Διὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Διατάξεων δὲν θὰ πλήττωνται συμφέροντα ὡρισμένης κατηγορίας προσώπων, ἀλλ' αὗται οὖσαι γενικαί, θὰ κανονίζωσιν ὡρισμένα πράγματα κατὰ τάξιν σύμφωνον πρὸς τὰς νέας ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας. Τὰ συμφέροντα ὡρισμένων δυνατὸν φαινομενικῶς νὰ θιχθοῦν ἐκ τῆς ἐκδόσεως Ἀστυνομικῆς τινὸς Διατάξεως, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ ἔχουν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οἱ ἰσχυρισμοὶ καὶ τὰ τυχὸν παράπονα τῶν ἐνδιαφερομένων.

«Ἡ νέα Ἀστυνομία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διορθώσῃ τὰ πάντα αὐτομάτως καὶ ἀμέσως, θὰ ἐπιδιώξῃ ὅμως τὴν βαθμιαίαν καὶ μεθοδικὴν διόρθωσίν των. Θὰ διορθώσῃ καὶ θὰ συμπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις, θὰ καθοδηγήσῃ τοὺς ὑποχρέους εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν διατασσομένων καὶ θὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν νομίμως καὶ προσηκόντως ἐκδιδομένων διαταγῶν της.

«Εἶναι ἀληθὲς ὅτι θὰ κινηθῇ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἀλλὰ προηγουμένως θὰ ὑποδείξῃ καὶ θὰ συστήσῃ τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων, ἐνεργοῦσα ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἔγκλημα, προληπτικῶς.

«Σκοπὸς κύριος τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶναι ἡ καταδίωξις τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ ἡ πρόληψις αὐτοῦ. Δὲν ἐπιδιώκει αὕτη τὴν καταμήνυσιν καὶ καταδίκην τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κοινοῦ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου.

«Ἐπιθυμεῖ νὰ ἐθίσῃ τὸ κοινὸν διὰ συμβουλῶν μόνον καὶ παραινέσεων εἰς τὴν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν. Σκοπεῖ διὰ τοῦ εὐγενοῦς τρόπου καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὀργάνων της νὰ κεντίσῃ τὴν εὐαίσθητον χορδὴν τοῦ εὐγενοῦς Πειραϊκοῦ λαοῦ, ἐπιθυμοῦντος ὑπὲρ πάντα ἄλλον τήν τε τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν.

«Οἱ νόμοι δὲν θὰ ἐφαρμοσθῶσιν διὰ τραχέων μέσων, ἀλλὰ μετριοπαθῶς καὶ συνετῶς, διὰ τῆς ἀσκήσεως δὲ ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων πρωτοβουλίας θὰ ἀποφευχθῇ ἡ παραπομπὴ εἰς τὰ δικαστήρια ὑποθέσεων, αἵτινες διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς καλῆς θελήσεως θεραπεύονται ριζικώτερον καὶ ταχύτερον.

«Κύριον μέλημα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἶναι ὄχι μόνον ἡ σύλληψις τῶν ἀδικοπραγούντων, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἡ ὑπεράσπισις καὶ βοήθεια πάντων τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν. Ὑποχρεοῦνται νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς τὸ κοινόν, ἀνεξαρτήτως τάξεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως, μετὰ πάσης ὑπομονῆς καὶ ἀβρότητος.

«Ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων γνωρίζει ὅτι ἡ ἔλλειψις εἰλικρινείας, αἱ τραχεῖαι καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις εἶναι μειονεκτήματα παρακωλύοντα σοβαρώτατα τὴν ἀπρόσκοπτον ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας της, ὡς ἐπίσης δὲν λησμονεῖ ὅτι πρὸς ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς δέον ν' ἀπολάβῃ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ καὶ ὅτι πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν ὑποχρεοῦται διὰ τῶν ὀργάνων της νὰ ἐπιδεικνύῃ παραδειγματικὴν διαγωγήν, ἀκρίβειαν καὶ εὐσυνειδησίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων της, τρόπους εὐγενεῖς καὶ πλήρη σεβασμὸν πρὸς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας, ἃς παρέχουσιν εἰς τοὺς πολίτας τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Νόμοι».

(Συνεχίζεται)

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XVIII. Συνέχεια ἀστυνομικῶν μέτρων.

Ἕνα ἄλλο μέτρον τὸ ὁποῖον ἐπρόσεξε πολὺ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἀπὸ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, εἰς τὸν Πειραιᾶ κατ' ἀρχὰς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας κατόπιν, ἦτο νὰ καταργήσῃ τὸ αἴσχος τῶν Βούρλων τοῦ Πειραιῶς καὶ νὰ δώσῃ μίαν ὀντότητα εἰς τὴν ἱερόδουλον, ὥστε νὰ τῆς ἀμβλύνῃ κἄπως τὸ συναίσθημα τῆς κατωτερότητος καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὸν ἐκμεταλλευτήν της σωματέμπορον. Ἡ σωματεμπορία ἐπατάσσετο ἀμειλίκτως καὶ πρὸς περιορισμὸν αὐτῆς αἱ τρόφιμοι τῶν πορνείων παρεκινοῦντο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἐλέγχου ἠθῶν νὰ καταθέτουν τὰ κέρδη των εἰς τὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια καὶ τὰς τραπέζας, ὥστε νὰ σχηματίσουν ἕνα κεφάλαιον διὰ τὰ γηράματά των καὶ νὰ μὴ ἔχουν πρόχειρα χρήματα τὰ ὁποῖα νὰ δίδουν, ἐκβιαζόμεναι, εἰς τοὺς ἐμεταλλευτάς των. Δυστυχῶς ὅμως ἡ σχετικὴ προπαγάνδα τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὴν ἀποταμίευσιν ἐλαχίστην ἀπήχησιν εἶχεν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὰς Ἀθήνας, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1926, ἰσχύοντος τοῦ διακανονιστικοῦ συστήματος, ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἀθήνας 74 οἶκοι ἀνοχῆς μὲ 1.135 τροφίμους γυναῖκας. Ἐπίσης ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ 107 ἐλευθερίων ἠθῶν, ὑποκείμεναι ὡς αἱ πρῶται εἰς ὑγειονομικὴν ἐπιθεώρησιν. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ κ. Κουτσουμάρης ὑπεστήριζεν ὅτι ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον οἱ ὀλίγοι ἰατροί, οἱ ὁποῖοι ἐξήταζον τὰς γυναῖκας αὐτάς, νὰ διεπίστωναν ὅτι πράγματι αἱ ἐξεταζόμεναι δὲν ἔφερον ἐκδηλώσεις ἀφροδισίου νοσήματος, ἀφοῦ ἡ ἐπιθεώρησις ἐνηργεῖτο δὶς μόνον τῆς ἑβδομάδος. Αἱ ὑπερχίλιαι γυναῖκες ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας καὶ ἕκαστος ἀστυΐατρος διέθετε δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν τὸ πολὺ πολὺ ἓν καὶ μόνον λεπτὸν τῆς ὥρας. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἔπρεπε νὰ θέσῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν κλίνην τῆς ἐξετάσεως, νὰ χρησιμοποιήσῃ μητροσκόπιον, νὰ διαπιστώσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχουν συφιλιδικαὶ ἐξελκώσεις, μαλακὰ ἕλκη ἢ κονδυλώματα καὶ νὰ λάβῃ ἔκκριμα διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ὑπάρχει γονόκοκκος βλενορροίας. Καὶ ὁ κ. Κουτσουμάρης παρακολουθήσας αὐτὰς τὰς ἐξετάσεις, εἰς ἐμπιστευτικάς του ἀναφορὰς ἐτόνιζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ νοηθῇ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις εἰς τόσον διάστημα. Ἀποτέλεσμα ἡ ἐξάπλωσις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Ἀλλὰ καὶ μία ἀφορμὴ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν τοιούτου εἴδους νοσημάτων ἦτο ὅτι οὐδεὶς ποτὲ κατήγγειλε γυναῖκα διὰ μετάδοσιν ἀφροδισίας νόσου καὶ καμμία γυνὴ δὲν κατήγγειλεν ἄνδρα, καίτοι τοῦτο ἦτο δυσχερὲς εἰς αὐτὴν καὶ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἢ νὰ τὸ διαπιστώσῃ, λόγω τῶν πολλῶν ἐναλλασσομένων καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ἐραστῶν–πελατῶν.

Μέχρι τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, οἱ ἀσκοῦντες τὴν ἀστυνομικὴν ἐξουσίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ κατανοήσουν τὰς συνεννοήσεις καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν γενομένας καὶ τῶν σωματεμπόρων πρὸς τὰς κοινὰς γυναῖκας καὶ τὰς πρὸς αὐτὰς ἐντολὰς τῆς ματρώνας ἢ τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα πρὸς ἐκείνην. Καὶ αὐτὸ διότι οἱ μὲν σωματέμποροι παρενέβαλον λέξεις τῆς «ἀργκὸ» τῶν κακοποιῶν, τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι δὲν ἐννοοῦσαν, ἐκεῖναι δὲ μετεχειρίζοντο τὴν μυστικὴν γλῶσσαν τῶν πορνείων, τὰ περίφημα «λουμπινίστικα», τὰ ὁποῖα, ὅπως εἶπον, ἦσαν τὰ τσιγκάνικα τὰ ὁποῖα καθιερώθησαν ὡς γλῶσσα τῶν πορνείων ἀπὸ τοῦ μεσαίωνος, ὅτε πόρναι ἦσαν κυρίως τσιγκάνες. Ἀλλὰ τὸ νέον Σῶμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰ διαφθορεῖα μὲ κρυφὰς συνεν-

νοήσεις διεξαγομένας κατὰ πρόσωπον μὴ ἐννοούντων ἀστυνομικῶν. Δι' αὐτὸ τὴν «ἀργκὸ» τῶν κακοποιῶν, τὰ περίφημα μάγκικα, ἔμαθε, καταρτίσας καὶ γλωσσάριον εἰς τὸ σύγγραμμά του, ὁ τότε ἀστυνόμος μακαρίτης Παξινός, καὶ τὰ «λουμπινίστικα» περισυνέλεξεν ὁ τότε ὑπαστυνόμος κ. Στάθης Μπουργκάνης, ὁ ὁποῖος νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε δημοσιεύσει τὸ γλωσσάριόν του. Ἀμφότεροι οὗτοι εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν ὑπαλλήλων ἐδίδασκον καὶ τὴν «ἀργκὸ» τῶν κακοποιῶν καὶ σωματεμπόρων καὶ τὴν «ἀργκὸ» τῶν κακοφήμων οἴκων, ὥστε νὰ τὴν ἀντιλαμβάνωνται οἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐλέγχου ἠθῶν ὑπηρετοῦντες ἀστυνομικοί.

Ἐπίσης κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς Ἀθήνας, κατηργήθησαν ἀπὸ τοὺς κακοφήμους οἴκους τὰ κόκκινα φανάρια, διὰ νὰ μὴ κινῆται ἰδίως ἡ περιέργεια τῶν ἀνηλίκων ἀγοριῶν καὶ κορασίδων καὶ ὑποβάλλονται ἐρωτήσεις εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλυτέρους των, εἰς τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι θὰ ἦτο κάπως δύσκολον νὰ δώσουν ἀπάντησιν. Ἐξ ἄλλου οἱ διοικηταὶ τόσον τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὅσον καὶ τῆς εἰς αὐτὴν ὑπαγομένης ὑπηρεσίας ἐλέγχου ἠθῶν καὶ λεσχῶν προέβαινον εἰς τακτικὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν οἴκων ἀνοχῆς καὶ ἐξήταζον ἂν ἐτηροῦντο ὑπὸ αὐτῶν στοιχειώδεις ὅροι καθαριότητος δαπέδων καὶ κλινοστρωμνῶν, διότι προηγουμένως ἦτο ζήτημα ἂν ἐπλύνοντο μίαν φορὰν τὸν μῆνα τὰ σεντόνια ἀπὸ τὰ ὁποῖα, εἰς τὰ λαϊκὰ ἰδίως «σπίτια», ἠδύνατο κανεὶς νὰ καταρτίσῃ πλήρη συλλογὴν τῶν ζωϋφίων ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης τότε διὰ πρώτην φορὰν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ὑπεχρέωσε τὰς διευθυντρίας τῶν οἴκων μέσα εἰς τὸ χῶλλ νὰ ἔχουν ἕνα μεγάλον πίνακα μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν τροφίμων γυναικῶν καὶ μὲ ἔνδειξιν ἀπέναντι ἑκάστου ὀνόματος ἂν αὕτη δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ τὸν πελάτην της ἢ μήπως εἶχεν ἀποχὴν ἐκ τῶν ἐργασιῶν, συνεπείᾳ τῆς συνήθους μηνιαίας ἀδιαθεσίας τῶν γυναικῶν.

Ἔκτοτε, ἀπὸ τὰ 1926, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἠγωνίσθη μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις νὰ πείσῃ τὸ Κράτος νὰ καταργήσῃ τὸ περίφημον καὶ τὸ εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη καταδικασθὲν καὶ ἐγκαταλειφθὲν διακανονιστικὸν σύστημα καὶ νὰ κλείσῃ τοὺς οἴκους ἀνοχῆς, ὡς κυρίας πηγὰς τῆς σωματεμπορίας, τῆς μαστρωπείας καὶ τῆς ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι δουλείας τῶν γυναικῶν, ἀλλ' αἱ εἰσηγήσεις της δὲν εἰσηκούοντο καὶ αἱ ὑποδείξεις τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν διευθυντῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τῶν κ.κ. Ἰωάννου Καλυβίτη, Ἰωάννου Νάσκου, Ἰωάννου Σπύρου, Γεωργίου Παπαδημητρίου καὶ τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Βαβούρη, καθὼς καὶ τῶν πρώτων διοικητῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, τῶν κ.κ. Ἀριστοτέλους Κουτσουμάρη, Ἀγγέλου Ἔβερτ, Παναγιώτου Καλκάνη, καὶ τῶν ἀειμνήστων Γεωργίου Καλαμαρᾶ, σφαγιασθέντος κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα, καὶ Νίκου Κατραμπασᾶ παρέμειναν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἐχρειάσθη μία ὁλόκληρος εἰκοσαετία νὰ παρέλθῃ διὰ νὰ καταργηθοῦν οἱ οἶκοι ἀνοχῆς, οἱ οἶκοι τῶν γυναικῶν τῆς ἀπωλείας, ἀλλὰ καὶ τῆς σκλαβιᾶς.

Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία Πόλεων μὴ δυναμένη φυσικὰ νὰ νομοθετῇ, ἔκανεν ἕνα ἄλλο πρᾶγμα, ποὺ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν της. Προσεπάθει, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ ἀποφεύγῃ «νὰ δηλώνῃ» γυναῖκας ὡς κοινὰς ἢ ἐλευθερίων ἠθῶν παρ' ὅλην τὴν ἐπιμονήν των καὶ νὰ καλῇ τοὺς συγγενεῖς των καὶ νὰ τοὺς πείθῃ νὰ τὰς συγχωρήσουν, φροντίζουσα νὰ τὰς εὕρῃ μίαν ἔντιμον ἐργασίαν, ἀντὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν σωματικῶν θελγήτρων των τὴν ὁποίαν ἐπεδίωκον. Ἐξ ἄλλου, ὅσον μετὰ φειδοῦς ἐνέκρινε τὰς τοιαύτας δηλώσεις τῶν κοινῶν ἢ τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, τόσον ἀφ' ἑτέρου διηυκόλυνε τὴν ἐπάνοδον τῶν τροφίμων εἰς τὸν ἔντιμον βίον, τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὴν κοινωνίαν, τὸ «ξεδήλωμά» των. Ἀλλὰ ἐξ ἄλλου ἐφήρμοσε καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη μέτρον. Ἐνῶ εἶχεν εἰσηγηθῇ καὶ εἶχεν ἐπιτύχει κατόπιν ἀγώνων ἀπὸ τὰς ἁρμοδίας ἐπιτροπὰς τὸ κλείσιμον ὡρισμένων οἴκων ἀνοχῆς, διὰ διαφόρους ἐπανειλημμένας παραβάσεις τῶν νόμων καὶ τῶν ὑγειονομικῶν κανονισμῶν, δὲν ἦτο ποσῶς διατεθει-

μένη νὰ παράσχη ἀδείας εἰς νέα πρόσωπα πρὸς σύστασιν τοιούτων νέων ἀνεγνωρισμένων διαφθορείων. Καὶ αὐτὸ βέβαια εἶχε καὶ τὴν ἀντίθετον ὄψιν του, διότι ἀντὶ τῶν ἀνεγνωρισμένων διαφθορείων ἐνεφανίζοντο τὰ «μυστικὰ σπίτια», τὰ ὁποῖα ὅμως εὐκόλως ἀνεκάλυπτε καὶ κατεδίωκε τότε ἡ ὑπηρεσία ἐλέγχου ἠθῶν. Ἴσως διότι τότε δὲν εἴχομεν, ὅπως σήμερον, τὸ κοσμοπολιτικὸν πνεῦμα ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἐνοίκων τῶν διαφόρων πολυκατοικιῶν, ὅπου ὁ ἕνας ἔνοικος δὲν γνωρίζει πῶς λέγεται καὶ τί κάνει ὄχι ὁ κατοικῶν εἰς τὴν ἰδίαν πολυκατοικίαν, ἀλλὰ εἰς τὸν ἐναντί ὄροφον. Τότε τὰ «μυστικὰ σπίτια» ἐγκαθίσταντο εἰς μονωρόφους καὶ διωρόφους οἰκίας καὶ οἱ γείτονες, βλέποντες τὴν ἡμερησίαν καὶ τὴν νυκτερινὴν κίνησιν ἐπισκεπτῶν, ἔσπευδον νὰ καταγγείλουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοὺς ἀνεπιθυμήτους γείτονας καὶ ἐβοήθουν μὲ κάθε τρόπον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ διαφθορείου καὶ εἰς τὴν σύλληψιν τῆς μαστρωποῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὴν σωματεμπόρων.

Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τακτικῆς τῆς Ἀστυνομίας, νὰ μὴ ἱδρύῃ δηλαδὴ τοιούτους νέους οἴκους, ὑπῆρξεν ἡ βαθμιαία ἐλάττωσις τῶν κοινῶν γυναικῶν. Ἀπὸ μίαν στατιστικὴν τοῦ 1930 ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου προκύπτει ὅτι κατὰ τὸ 1930 ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ 700 μόνον γυναῖκες δηλωμέναι εἰς ἀνεγνωρισμένους οἴκους ἀνοχῆς. Ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μόνον αἱ ἡμίσειαι, δηλαδὴ αἱ 350, ἐξήσκουν τὸ ἐπάγγελμά των, διότι δὲν ἦσαν φορεῖς ἀφροδισίας νόσου. Αἱ ἄλλαι ἡμίσειαι ἐθεραπεύοντο ἐναλλὰξ εἰς τὸ νοσοκομεῖον Συγγροῦ ἢ ἦσαν εἰς τὴν Σωτηρίαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα σανατόρια διότι ἔπασχον ἀπὸ φυματίωσιν, ἀπότοκον τῶν καταχρήσεων καὶ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμνον, κλεισμέναι εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῶν διαφθορείων.

Ἀπὸ στοιχεῖα ἐξ ἄλλου τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μου ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἐλέγχου ἠθῶν προκύπτει ὅτι κατὰ τὸ τέλος τῆς κατοχῆς ἐλειτούργουν εἰς τὰς Ἀθήνας τεσσαράκοντα πέντε οἶκοι ἀνοχῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξεδίδοντο ἑξακόσιαι περίπου γυναῖκες. Ἡ μείωσις τῶν οἴκων ἀνοχῆς καὶ τῶν γυναικῶν σκλάβων τῆς ματρώνας καὶ τοῦ σωματεμπόρου πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ ἡ τακτικὴ αὐτὴ ἐσυνεχίσθη μέχρις ὅτου ἡ Ἑλλὰς ἐδέησε νὰ προσχωρήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν διεθνῆ σύμβασιν, τὴν γενομένην ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ O.H.E., περὶ καταργήσεως τοῦ ἐλευθέρου διακανονιστικοῦ συστήματος. Καὶ χάρις ἀκριβῶς εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτήν, ὅταν κατὰ τὸ 1955, δηλαδὴ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν μόλις, διὰ τοῦ νόμου 3310 κατηργήθη τὸ διακανονιστικὸν σύστημα καὶ ἀντεκατεστάθη ἀπὸ τὸ καὶ σήμερον ἰσχύον καταργητικόν, ἐλειτούργουν εἰς τὰς Ἀθήνας ὀκτὼ (8) μόνον οἶκοι ἀνοχῆς καὶ ἐξεδίδοντο εἰς αὐτοὺς 165 κοιναὶ γυναῖκες καὶ 60 ἐλευθέριαι.

Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως τοῦ νόμου 3310 ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1955 καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος κατηργήθησαν καί αὐτὰ τὰ τελευταῖα ὀκτὼ «σπίτια» καὶ αἱ τελευταῖαι τρόφιμοι αὐτῶν ἀπηλευθερώθησαν. Καὶ τόσον αἱ κοιναὶ γυναῖκες, ὅσον καὶ αἱ ἐλευθέριαι ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐνοικιάσουν καὶ ἐνοικίασαν, ἐντὸς ὡρισμένης περιοχῆς, εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, περὶ τὰ ἑξακόσια περίπου διαμερίσματα, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων διέμενον ἀνὰ δύο γυναῖκες. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδιδομένων πλέον κοινῶν γυναικῶν, μὲ τὰς ἐλευθερίας μαζί, ηὐξήθη σημαντικῶς μὲ τὴν «ἐλευθερίαν», ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν χιλίων τετρακοσίων, κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀντλῶ τὰ στοιχεῖα μου αὐτά.

Αἱ κοιναὶ γυναῖκες πλέον ἦσαν ἐλεύθεραι. Ἀλλὰ ἡ ἀπότομος ἐλευθερία των προεκάλεσεν ἄλλου εἴδους κρυφίαν ἐκμετάλλευσιν, ἄλλου εἴδους μαστρωπείαν καὶ καταπληκτικὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων.

Ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τὰς λεπτομερείας καὶ τὰς ἀφορμάς.

(Συνεχίζεται)

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΙΣ ΑΥΤΗΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

1. Εἰσαγωγή.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἔχουν ἀκούσει ἀσφαλῶς νὰ γίνεται λόγος διὰ τὴν περίφημον ἀγγλικὴν Ἀστυνομίαν, τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν, γνωστὴν καὶ μὲ τὸν ἀγγλικὸν τίτλον τῆς Scotland Yard (Σκὼτλαντ Γυάρντ).

Πολλοὶ εἶναι ἐπίσης ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν γράψει ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα σχετιζόμενα μὲ τὴν δρᾶσιν τῆς Σκὼτλαντ Γυάρντ, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ, λόγω τοῦ μυστηρίου τὸ ὁποῖον παρουσιάζουν τὰ ἱστορούμενα ἐγκλήματα καὶ αἱ ἐφαρμοζόμεναι πρωτότυποι τεχνικαὶ μέθοδοι πρὸς διαλεύκανσιν αὐτῶν.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία (Σκώτλαντ Γυάρντ), ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀστυνομεύει εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐκτὸς τοῦ Σίτυ, τὴν πολυπληθεστέραν δηλαδὴ πρωτεύουσαν ὅλου τοῦ κόσμου (10.000.000 κάτοικοι) περίπου, ὀφείλει βεβαίως τὴν φήμην της εἰς τὴν ἀρτίαν καὶ ἐξαίρετον ὀργάνωσιν αὐτῆς, ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει διαφημισθῆ χάρις εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν (Criminal Investigation Department), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τμῆμα αὐτῆς καὶ ἀσχολεῖται εἰδικῶς μὲ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ἐγκλημάτων.

2. Σύντομος ἱστορία τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς.

Πρὶν ὅμως ἐξετάσωμεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει σημειώσει τόσον ἀξιόλογον δρᾶσιν ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ, θὰ εἶχεν ἐνδιαφέρον νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅτε τὸ ναυτικὸν ἐμπόριον εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀκμὴν εἰς τὸ Λονδῖνον, ἔγινεν αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις μιᾶς ὑπηρεσίας ἡ ὁποία νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν καταδίωξιν τῶν πολυαρίθμων κλεπτῶν οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο κυριολεκτικῶς τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα μετέφερον ἐμπορεύματα ἐκ διαφόρων χωρῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίως τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἐξεφόρτωναν ταῦτα εἰς τὸν Τάμεσιν.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν πολυαρίθμων αὐτῶν κλεπτῶν τοῦ Ταμέσεως, ἀπεφασίσθη τὸ 1798, ὑπὸ τῆς Ναυτεμπορικῆς Ἑταιρείας τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἡ σύστασις μιᾶς Ὁμάδος Ἀσφαλείας, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ. Αἱ ἐπιτυχίαι τῆς Ὁμάδος αὐτῆς ὡδήγησαν τοὺς ἁρμοδίους εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς κρατικοποιήσεως αὐτῆς.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ συνεχίσθη μέχρι τοῦ ἔτους 1829, ὅτε, ὁ τότε Βρεταννὸς Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Μπὸμπ Πὶλ, ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ ἱδρύσῃ τὸ πρῶτον ἐπίσημον Ἀστυνομικὸν Σῶμα τῆς βρεταννικῆς πρωτευούσης μὲ δύναμιν 1000 περίπου ἀνδρῶν. Πρὸς τοῦτο ἐπελέγησαν ἄνδρες ὑψηλοῦ ἀναστήματος, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἦσαν Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς.

Οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ἀστυνομικοὶ τοῦ Λονδίνου ἔφερον χιτῶνιον βαθυκυάνου χρώματος εἰς σχῆμα φράκου, πανταλόνιον λευκοῦ χρώματος, ὑψηλὸν μαῦρον πῖλον καὶ ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας μικρὰν μαύρην ράβδον. Ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος διωρίσθη ὁ παλαίμαχος ταγματάρχης Τσὰρλς Ράουναν, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει μέρος καὶ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ.

3. Σχόλια τοῦ Κοινοῦ.

Τὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων ἀστυνομικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, ὑπεδέχθη-

σαν οἱ κάτοικοι μὲ ποικίλα σχόλια ἀποδοκιμασίας καὶ ἀντιπαθείας. Τοὺς ἀπεκάλουν σωματοφύλακας τοῦ Μίστερ Πὶλ καὶ 'Ιρλανδοὺς σπιούνους, διότι τοὺς ἐθεώρουν ὡς καταλυτὰς τῶν ἐλευθεριῶν των.

Δριμύτατα σχόλια ἐναντίον τῶν νέων ἀστυνομικῶν, ἐπεφύλαξε καὶ ὁ τότε ἀντιπολιτευόμενος τὴν κυβέρνησιν τύπος. Μόνον μία ἐφημερίς, «Οἱ Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου, ὑπεδέχθη τὸ νέον 'Αστυνομικὸν Σῶμα μὲ ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ ἐξέφραζε τὴν ἀπορίαν διατί εἶχε βραδύνει τόσον πολὺ ἡ ἵδρυσις αὐτοῦ.

4. Πόθεν προῆλθεν ὁ τίτλος τοῦ νέου Σώματος.

Εὐθὺς ὡς ἱδρύθη τὸ νέον 'Αστυνομικὸν Σῶμα τοῦ Λονδίνου, ἐγεννήθη ζήτημα στρατωνισμοῦ αὐτοῦ. 'Ανεζητήθη ὁ κατάλληλος πρὸς τοῦτο χῶρος καί, ἐλλείψει ἄλλου τοιούτου, ἀπεφασίσθη ἡ στέγασις αὐτοῦ εἰς τὸν χῶρον ἑνὸς παλαιοῦ ἀνακτόρου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πλησίον τοῦ Τσάριγκ Κρὸς καὶ ἐναντι τοῦ Χουάϊτ Χώλλ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφιλοξενοῦντο συνήθως οἱ Βασιλεῖς τῆς Σκωτίας, ὁσάκις ἐπεσκέπτοντο τοὺς Βασιλεῖς τῆς 'Αγγλίας. Ὁ περιμανδρωμένος αὐτὸς χῶρος τῶν ἀνακτόρων ἐχρησίμευε κυρίως διὰ τὴν στέγασιν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, τῶν ζώων καὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν Βασιλέων τῆς Σκωτίας. 'Επειδὴ ὁ περιμανδρωμένος χῶρος εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν λέγεται «γυάρντ» καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο οὗτος ὑπὸ τῶν Σκώτων αὐλικῶν, διὰ τοῦτο ἦτο γνωστὸς εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου ὡς σκωτικὴ αὐλὴ (Σκώτλαντ Γυάρντ). Λόγω τῆς στεγάσεως τοῦ νέου 'Αστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὴν αὐλὴν αὐτήν, ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ μὲ αὐτὸ ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερον νὰ λέγεται Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ Μητροπολιτικὴ 'Αστυνομία.

5. Σύστασις ὑπηρεσίας διώξεως τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ νέον 'Αστυνομικὸν Σῶμα εἰργάσθη σκληρὰ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς πολυαρίθμους σπεῖρας κακοκοιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκυριάρχουν τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου, μὲ μόνον ὅπλον τὴν μαύρην ράβδον τὴν ὁποίαν διέθετον. Οὕτω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχισαν νὰ ἀποκτοῦν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κοινοῦ.

Συντόμως κατεφάνη ἡ ἀνάγκη ἱδρύσεως εἰδικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν συστηματικὴν καταδίωξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ οὕτω, ἐν ἔτει 1842, ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις ἰδίας πρὸς τοῦτο ὑπηρεσίας, ἡ ὁποία ἔφερε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φέρῃ μέχρι σήμερον τὸν τίτλον «Ὑπηρεσία 'Εγκληματολογικῶν 'Αναζητήσεων», ἥτις εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν λέγεται Criminal Investigation Department (C.I.D.). Ἡ νέα αὐτὴ ὑπηρεσία διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, εἶχε κατ' ἀρχὴν δύναμιν μόνον 8 ἀνδρῶν. Πολὺ σύντομα ὅμως ἤρχισε νὰ αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐγεννήθη ζήτημα στεγάσεως, ὄχι μόνον διὰ αὐτήν, ἀλλὰ καὶ δι' ὁλόκληρον τὴν Σκώτλαντ Γυάρντ.

6. Στέγασις τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς στεγάσεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος τοῦ Λονδίνου, ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις νέων ἰδιοκτήτων κτιρίων, πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ Οὐέστμίνστερ, ὅπου ὑπῆρχεν ἀρκετὸς χῶρος, προοριζόμενος κατ' ἀρχὴν διὰ τὴν "Οπεραν τοῦ Λονδίνου. Μέχρι τοῦ 1890 εἶχον ἑτοιμασθῇ δύο μεγάλα κτίρια εἰς τὸν χῶρον τοῦτον, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐστεγάσθη ὁλόκληρος ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ. Περὶ τοῦ τέλους τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου συνεπληρώθη ἡ ἀνέγερσις ἑνὸς τρίτου τεραστίου κτιρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθησαν ὅλαι αἱ νέαι ὑπηρεσίαι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἥτις ἀνέρχεται σήμερον εἰς 19.500 ἄνδρας καὶ γυναῖκας.

7. Διοίκησις τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἱδρύσεως τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας, ἐτοποθετεῖτο συνήθως ὡς 'Αρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας ἀξιωματικὸς τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων. Ἡ συνήθεια αὐτὴ διεκόπη κατὰ τὸ ἔτος 1945, ὅτε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς

Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας ἐτοποθετήθη ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας Sir Harold Scot.

Ὁ τότε Βρεταννὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, καλέσας τοῦτον διὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, τὸν ἠρώτησε : «Δύνασαι νὰ ἱππεύσῃς ἕνα ἵππον;» Εἰς καταφατικὴν ἀπάντησιν τοῦ Sir Harold, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου.

8. Γραφεῖον Τύπου.

Ὁ Sir Harold, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν νέων καθηκόντων του, ἐνδιεφέρθη νὰ ρυθμίσῃ τὸ θέμα τῶν ἀστυνομικῶν ἀνακοινώσεων πρὸς τὸν τύπον, ἰδίως εἰς ὅ,τι ἀφεώρα διάφορα ἐγκλήματα, διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον περιεγράφοντο πολλὰ ἐγκλήματα, ἦτο κακὸς καὶ πολλάκις παρημπόδιζε τὸ ἔργον τῶν καταδιωκτικῶν ἀρχῶν. Πρὸς τακτοποίησιν τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἤσκει δυσμενῆ ἐπίδρασιν εἰς τὸ κοινόν, προσεκάλεσε εἰς τὸ γραφεῖον του τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὰ κάτωθι :

«Θέλομεν συνεργάτην καὶ βοηθὸν τοῦ ἔργου μας τὸν τύπον. Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ γίνεται πολλάκις ἀφορμὴ δυσχερειῶν καὶ ἐμποδίων εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ἱκανοποίησις κακῶν προτιμήσεων τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ τύπος ἔχει ὡς ἀποστολὴν τὴν διαφώτισιν, τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ κοινοῦ. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ κάμωμεν μαζὶ μίαν συμφωνίαν, τὴν ἑξῆς : Θὰ σᾶς δίδεται ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦτο (τὸ γραφεῖον τύπου) κάθε δυνατὴ πληροφορία καὶ λεπτομέρεια διὰ τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα. Τίποτε δὲν θὰ σᾶς ἀποκρύπτεται. Δὲν θὰ ὑπάρχουν μυστικὰ μεταξὺ ἡμῶν, ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω, εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, νὰ μὴ δίδεται εἰς τὴν δημοσιότητα, ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν θέλομεν νὰ δημοσιευθῇ, καθ' ὅσον ἡ δημοσίευσίς του θὰ ἠδύνατο νὰ παραβλάψῃ τὴν ἀστυνομικὴν ἀνάκρισιν. Ἐπίσης, θὰ ἠθέλαμεν νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ μὴ δημοσιεύωνται πληροφορίαι καὶ εἰδήσεις ἀμφιβόλου προελεύσεως».

Ἡ ἀπάντησις τῶν δημοσιογράφων εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν ἦτο καταφατικὴ καὶ ἐτηρήθη μέχρι σήμερον.

9. Ποῦ ὀφείλονται αἱ ἐπιτυχίαι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως εἶναι τὸ γεγονὸς τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς Scotland Yard καὶ τὸ μυστικὸν εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλονται αἱ ἐπιτυχίαι αὐτῆς, ὡς καταδιωκτικῆς Ἀρχῆς. Τὸ θέμα τοῦτο συνεζητήθη τελευταίως εὐρύτατα εἰς τὴν βρεταννικὴν πρωτεύουσαν καὶ ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου.

Πολλοὶ εἰδικοὶ εἰς τὰ ἀστυνομικὰ καὶ ἐγκληματολογικὰ θέματα, ἔθεσαν κατ' ἐπανάληψιν τὸ ἐρώτημα : Ποῦ ὀφείλονται αἱ ἐπιτυχίαι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ ποῖον εἶναι τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον καθιστᾷ αὐτὴν ὡς τὴν πλέον ἀποτελεσματικήν, ἴσως Ἀστυνομίαν τοῦ κόσμου ; Ἀρκετοὶ διάσημοι ἐγκληματολόγοι, οἱ ὁποῖοι κατ' ἐπανάληψιν ἔχουν ἀπασχοληθῇ εἰδικῶς μὲ τὴν μελέτην τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, ὑποστηρίζουν σοβαρῶς ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι αὐτῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, στηρίζονται εἰς δύο κυρίως προϋποθέσεις : α) Τὴν μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐπιλογὴν τῶν ὑποψηφίων πρὸς κατάταξιν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν αὐτὸ Σῶμα καὶ β) τὴν πρόθυμον συμπαράστασιν τοῦ κοινοῦ εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς ἐλάχιστα Ἀστυνομικὰ Σώματα, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, γίνεται ἐπιλογὴ τῶν ὑποψηφίων πρὸς κατάταξιν, μετὰ τόσης προσοχῆς, μὲ ὅσην γίνεται διὰ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προσέρχονται νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἀλλὰ πολὺ μεγαλυτέρα ἀκόμη ἐπιλογὴ γίνεται διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἀνατεθῇ ἡ καταδίωξις τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ περίφημος εἰς ὅλον τὸν κόσμον Ὑπηρεσία Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν (Criminal Investigation Department) ἔχει δύναμιν μόνον 1.400 προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐπιλέγονται μεταξὺ τῶν 20.000

περίπου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τὰ ὁποῖα διαθέτει σήμερον ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου φυσικὸν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ νὰ διαθέτουν εἰδικὰ προσόντα τὰ ὁποῖα δὲν συναντῶνται εὐκόλως εἰς τὴν πλειοψηφίαν. Τὰ εἰδικὰ αὐτὰ προσόντα, ἀξιοποιοῦνται διὰ τῶν πολλῶν ἀσκήσεων καὶ μαθημάτων, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν οἱ ἄνδρες τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, πρὶν ἀκόμη τοὺς δοθῇ τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ἐγκληματιῶν. Κατὰ συνέπειαν, δὲν πρέπει νὰ ἀπορῶμεν διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὅμως, δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀποτελεσματικὴ ἡ δρᾶσις τῶν προσώπων τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, ἐὰν δὲν συνεδυάζετο μὲ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν τοῦ κοινοῦ. Ἀρκετοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι, ἴσως, εἰς κανένα ἄλλο κράτος τοῦ κόσμου δὲν παρατηρεῖται τόσον στενὴ συνεργασία μεταξὺ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ πολίτου, ὅσον εἰς τὴν Βρεταννίαν. Αὐτὸ δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Βρεταννὸς πολίτης βλέπει τὸν ἀστυνομικὸν οὐχὶ ὡς ἐχθρόν, ἀλλ' ὡς φίλον, προστάτην καὶ συμπαραστάτην. Καὶ γνωρίζει ἐπίσης, ὅτι, ὅταν ἐνισχύῃ τὸν ἀστυνομικὸν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἐξυπηρετεῖ κατὰ κύριον λόγον τὰ συμφέροντά του καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του. Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ὅμως καὶ τοὺς λόγους τῆς συμπαθείας τῶν Βρεττανῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν εἰς τὴν τύχην, ἀλλὰ ὀφείλονται εἰς τὴν στάσιν τῶν ἀστυνομικῶν, οἵτινες συμπεριφέρονται ἔναντι τῶν πολιτῶν οὐχὶ ὡς αὐθένται, ἀλλ' ὡς ὑπηρέται.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, ὁ Βρεταννὸς ἀστυνομικός, δὲν δίδει τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐρείας δικαιοδοσίας μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἔχει περιβάλλει ἡ Πολιτεία. Συμπεριφέρεται πρὸς τὸν πολίτην, ὡς νὰ εἶχε μόνον σκοπόν του τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ οἱ πολῖται τὸν συμπαθοῦν, τοῦ συμπαρίστανται, τὸν βοηθοῦν καὶ τοῦ ἐμπιστεύονται ὅ,τι δήποτε τοὺς ἐνδιαφέρει. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀμοιβαίας αὐτῆς προσπαθείας καὶ στενῆς συνεργασίας μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ πολιτῶν εἶναι αἱ μεγάλαι ἐπιτυχίαι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, ἡ ὁποία δεδικαιολογημένως θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς καλυτέρας Ἀστυνομίας ὅλου τοῦ κόσμου.

10. Παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἡ ἀρτία ὀργάνωσις, αἱ ἐπιτυχίαι καὶ ἡ ἐν γένει δρᾶσις τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, ἀπετέλεσαν πάντοτε παράδειγμα πρὸς μίμησιν διὰ τὰς Ἀστυνομίας ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον διὰ τὴν ἑλληνικὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἡ ὁποία, ὡς εἶναι γνωστόν, ἔχει ὀργανωθῇ κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ διαφύγῃ τῆς προσοχῆς μας εἶναι ἡ διαπίστωσις τῶν εἰδικῶν ἐγκληματολόγων ὅτι αἱ μεγάλαι ἐπιτυχίαι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ ὀφείλονται εἰς τὴν στενὴν καὶ εἰλικρινῆ συνεργασίαν μεταξὺ ἀστυνομικοῦ καὶ πολίτου.

Ἔχοντες ταῦτα ὑπ' ὄψει, καὶ ὅσα ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς ἰδιαιτέρως ἐτόνισεν εἰς τὴν ἀπὸ 21-12-1960 ἡμερησίαν διαταγήν του: «Ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ ἀδιακρίτως βαθμοῦ, ἔχοντες βαθεῖαν ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς των, συνεχόμενοι ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης ἔναντι τῶν λαμπρῶν παραδόσεων καὶ ἱστορίας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τῶν ὑποχρεώσεών των ἔναντι τῆς πατρίδος καὶ τῆς κοινωνίας καὶ μὲ γνώμονα τὴν ἀρχὴν ὅτι προσόντα τοῦ καλοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι ἡ ἀμερόληπτος διαχείρισις τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας, ἡ σύνεσις, ἡ μετριοπάθεια, ἡ εὐγένεια, ἡ καλὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ βαθεῖα πίστις ὅτι δέον νὰ ὑπηρετῇ τὸν πολίτην...», θὰ καταστήσωμεν τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων μίαν ἀπὸ τὰς καλυτέρας Ἀστυνομίας τοῦ κόσμου, ἐφάμιλλον τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, τῆς ὁποίας εἶναι γνήσιον τέκνον, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μπέργκμαν θεωροῦσε τὸν Φρὶκ ὡς τύραννο. Ἀργότερα, ἔγραψε στὸ βιβλίο του «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἑνὸς ἀναρχικοῦ»: «Ἡ ἐκκαθάρισις ἑνὸς τυράννου δὲν εἶναι ἁπλῶς μόνο δίκαιη. Εἶναι ἐπιβεβλημένο καθῆκον κάθε πραγματικοῦ ἐπαναστάτη. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πράγματι ἱερὴ καὶ ἀπαραβίαστη. Ἀλλὰ ὁ φόνος ἑνὸς τυράννου, ἑνὸς ἐχθροῦ τοῦ λαοῦ, δὲν πρέπει σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ θεωρῆται ὡς ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου».

Ὁ Μπέργκμαν καὶ ἡ Γκόλντμαν ὡδηγήθηκαν στὸ δικαστήριο μὲ τὴν πρόταση τῆς ἀπελάσεως. Δημόσιος κατήγορος καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἦταν ὁ νεαρὸς Ἔντγκαρ Χοῦβερ. Καὶ διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀναρχικοὺς ἀποφασίσθηκε ἡ ἀπέλασις καὶ τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο ἐπικύρωσε τὴν ἀπόφασι αὐτή (1).

Τὸ πρόβλημα σχετικῶς μὲ τὸν τρόπο ποὺ οἱ ἀναρχικοὶ θὰ ἀπελαύνονταν στὴ Ρωσία, τὸ ἔλυσε ὁ στρατός. Διατέθηκε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕνα πλοῖο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιβιβάσθηκαν 249 ἄτομα, τὸ ὁποῖο ὁ τύπος ἀπεκάλεσε «Σοβιετικὴ Κιβωτός».

Διάφορα μέλη τοῦ Κογκρέσσου πῆγαν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀπόπλουν τοῦ σκάφους. Ὅταν ἡ Ἔμμα ἄφησε τὴ βάρκα καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ ἀνεβῇ στὸ πλοῖο, ἕνας Γερουσιαστὴς τῆς φώναξε: «Καλὰ Χριστούγεννα Ἔμμα». Αὐτὴ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό, πετώντας ἐπάνω του τὶς ἀκαθαρσίες τῆς μύτης της. Ὁ Μπέργκμαν φοροῦσε ψηλὲς ρωσικὲς μπότες, χακὶ πανταλόνι καὶ σακκάκι καὶ ἕνα πλατύγυρο καπέλλο. Αὐτὸς ἔδινε διαταγὲς στὴν ὁμάδα ποὺ ἦταν μαζί του. Ὅταν εἶδε τὸν διευθυντὴ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, Φλύνν, καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, τοὺς ἔσφιξε τὴ γροθιά του.

—Θὰ ξανάρθωμε πίσω, φώναξε ὁ Μπέργκμαν, καὶ τότε θὰ λογαριασθοῦμε (2).

Ὁ «Κήρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης ἔγραψε: «Τόση ἦταν ἡ σημασία ποὺ ἔδωσε ὁ διευθυντὴς Φλύνν στὶς ἀπειλὲς τοῦ Μπέργκμαν, ποὺ τοῦ πρόσφερε, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἕνα ποῦρο. Ὁ Φλύνν εἶναι τόσο συνειθισμένος σὲ παρόμοιες ἀπειλὲς κατὰ τῆς ζωῆς του, ὥστε τὰ λόγια τοῦ ἀναρχικοῦ δὲν τὸν τάραξαν καθόλου».

Ὅλοι οἱ ἀπελαυνόμενοι εἶχαν ἀρκετὰ χρήματα. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ζήτησε ἀπὸ τὸν Χοῦβερ νὰ τοῦ ἐξαργυρώσῃ ἕνα τσὲκ τῶν 3.000 δολλαρίων. Ὁ Χοῦβερ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὸ ἔστελνε στοὺς φίλους του γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἐξαργυρώσουν.

---

1. Οἱ καταθέσεις τοῦ Ζολγκότς Λεόν, μετὰ τὴν σύλληψί του γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Προέδρου Μὰκ Κίνλεϋ, χρησιμοποιήθηκαν στὴ δίκη κατὰ τῆς Ἔμμα Γκόλντμαν. Ὁ Ζολγκότς ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχε παρακινηθῆ στὴ δολοφονία ἀκούοντας τοὺς λόγους τῆς Ἔμμα καὶ διαβάζοντας τὰ βιβλία της. Ὅταν συνελήφθηκε εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα ἀντίγραφο μιᾶς ὁμιλίας τῆς Γκόλντμαν. Ὅταν βρισκόταν στὴ φυλακή, ἡ Γκόλντμαν τοῦ ἔγραψε: «Ἡ καρδιά μου πάλλει δυνατὰ ἀπὸ τὴν μεγάλη συμπάθεια ποὺ αἰσθάνομαι πρὸς ὅλα τὰ θύματα τοῦ συστήματος τῆς ἀνισότητος».

2. Ἡ Γκόλντμαν καὶ ὁ Μπέρκμαν ἀπογοητεύθηκαν ἀπὸ τὴ Ρωσσία. Γρήγορα ἀντιλήφθηκαν ὅτι ἡ χώρα τῶν Σοβιὲτ δὲν ἦταν ἡ μεγάλη ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ εἶχαν φαντασθῆ. Ἡ Γκόλντμαν ἔγραφε: «... Διέπραξα μεγάλο σφάλμα ὅταν ὑπερασπίζόμουν τὸν Λένιν καὶ τὸ κόμμα του σὰν πραγματικοὺς πρωτοπόρους τῆς ἐπαναστάσεως». Τὸ 1921 ἐγκατέλειψαν τὴ Ρωσία καὶ ἄρχισαν νὰ περιπλανῶνται ἀπὸ χώρας εἰς χώραν. Ἡ Γκόλντμαν ἔζησε στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἀγγλία καὶ τελικὰ πῆγε στὸν Καναδᾶ. Τὸ 1934 τῆς ἐχορηγήθη ἄδεια γιὰ τρίμηνο ἐπίσκεψι καὶ παραμονὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ἔδωσε μιὰ σειρὰ διαλέξεων. Στὴ Νέα Ὑόρκη συνάντησε τὸν Τζὼρτζ Σοκόλσκι, ὁ ὁποῖος ἔδιδε καὶ ἐκεῖνος μιὰ διάλεξι. Ἡ Ἔμμα εἶπε στὸν Σοκόλσκι ὅτι ἤθελε νὰ πεθάνῃ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἐπέστρεψε στὸν Καναδᾶ, ὅπου ἀπεβίωσε τὸ 1940. Ὁ Μπέργκμαν αὐτοκτόνησε στὴ Νίκαια τῆς Γαλλίας τὸ 1936.

—Δὲν σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη ὅτι θὰ τὸ δώσετε στοὺς φίλους μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀπελαυνόμενος.

—Πολὺ καλά, τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ὁ Χοῦβερ. Πάρτε το μαζί σας στὴ Ρωσία καὶ ἐμπιστευθῆτε το στοὺς μπολσεβίκους.

Ἡ «Σοβιετικὴ Κιβωτὸς» ἀπέπλευσε τὴν 21η Δεκεμβρίου 1919 ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὴ Ρωσία.

Ὀκτὼ ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Χοῦβερ ὑπέβαλε στὸν Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, Πάλμερ, ἕνα ὑπόμνημα μὲ τὸν κατωτέρω τίτλο:

«Σύντομον ὑπόμνημα σχετικῶς μὲ τὰ κοινωνικὰ φρονήματα τοῦ Λούντβιχ Κρίστιαν Ἀλεξάντερ Κάσλοβιτς Μάρτενς, (1) συμφώνως πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Κογκρέσσου ψηφισθέντα νόμον τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1918».

Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀναφορὲς ποὺ συνετάχθησαν κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τὸ ἐχαρακτήριζαν ὡς συνωμοσία ἐναντίον ὅλων τῶν μὴ κομμουνιστικῶν κυβερνήσεων στὸν κόσμο. Στὴν ἰδιαίτερη αὐτὴ ἀναφορὰ περὶ τοῦ Μάρτενς οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Χοῦβερ ἐπιβεβαίωναν τὶς προθέσεις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος νὰ ἀνατρέψῃ μὲ τὴ βία τὴν κυβέρνησι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ Μάρτενς, ὡς μέλος τοῦ κόμματος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ἀπελαθῆ.

Τὰ βασικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Χοῦβερ ἦταν ὅτι τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους ποὺ ἡγοῦντο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ρωσίας καὶ τὸ κόμμα αὐτὸ προέτρεπε τὴν μὲ τὴ βία ἀνατροπὴ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ Ρῶσοι κομμουνισταί, καθὼς ἐπίσης οἱ κομμουνισταὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἦταν προσκεκολλημένοι στὶς ἀρχὲς καὶ τὴν τακτικὴ ποὺ εἶχαν υἱοθετηθῆ ἀπὸ τὴν Τρίτη Διεθνῆ. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ Τρίτη Διεθνὴς ἦταν δημιούργημα τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν.

«Ἀφοῦ ἀποδεικνύονται τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα», ἔλεγεν ὁ Χοῦβερ, «τὸ συμπέρασμα ποὺ ἀναγκαίως ἐξάγεται εἶναι ὅτι, ἐὰν ὁ Λούντβιχ Μάρτενς εἶναι μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ρωσίας, καὶ ἐὰν τὸ κόμμα αὐτὸ παρακινῆ εἰς τὴν διὰ τῆς βίας ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τότε ὁ Μάρτενς ὑπάγεται στὴν κατηγορία τῶν ἀτόμων πού, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο ποὺ ἐψηφίσθη ἀπὸ τὸ Κογκρέσσο τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1918, ὑπόκεινται εἰς ἀπέλασιν».

Τὰ βασικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Χοῦβερ ἦταν ὅτι τὸ Σοβιετικὸ κράτος ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους πού, διηύθυναν τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα Ρωσίας καὶ ὅτι τὸ κόμμα τοῦτο προέτρεπε εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διὰ τῆς βίας. Οἱ Ρῶσοι κομμουνισταί, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμοϊδεᾶται τους ἦταν πιστοὶ στὶς ἀρχὲς καὶ τὴν τακτικὴ ποὺ εἶχαν υἱοθετηθῆ ἀπὸ τὴν Τρίτη Διεθνῆ. Ἡ Τρίτη Διεθνής, στὴν πραγματικότητα, ἦταν δημιούργημα τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν.

«Ἀφοῦ πιστοποιοῦνται τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα» ἔλεγε ὁ Χοῦβερ, «τὸ ἀναγκαῖον συμπέρασμα τὸ ὁποῖο προκύπτει εἶναι ὅτι, ἐὰν ὁ Λούντβιχ Μάρτενς εἶναι μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ρωσίας καὶ ἐὰν τὸ κόμμα αὐτὸ εἰσηγεῖται τὴν διὰ τῆς βίας ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Μάρτενς τότε ὑπάγεται στὴν κατηγορία τῶν ἀτόμων πού, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο ποὺ ψηφίσθηκε ἀπὸ τὸ Κογκρέσσο τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1918, ὑπόκεινται εἰς ἀπέλασιν.

Ἐδῶ κατεβλήθη μιὰ προσπάθεια, ὅπως μέσα στὰ πλαίσια ἑνὸς ἁπλοῦ νόμου, ἡ ἐκτεταμένη πολιτικοκοινωνικὴ συνωμοσία τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας, θεωρηθῆ ὡς νόμιμος γλῶσσα. Ὁ Χοῦβερ ὑπέβαλε καὶ ἄλλες ὅμοιες ἀναφορὲς ἐν σχέσει

2. Ὁ Ἄρθου Ἄνταμς ὁ ὁποῖος ἀργότερα κατηγορήθηκε στὸ Κογκρέσσο ὡς ἀτομικὸς πράκτωρ τῶν Σοβιέτ, ποὺ πιθανὸν κατέφυγε μετὰ στὴ Ρωσία, ὑπέπεσε στὴν ἀντίληψι τοῦ F.B.I. ὅταν ἀκόμη ὑπηρετοῦσε στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Μάρτενς.

μὲ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα Ἀμερικῆς καὶ τὸ ἐργατικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα. Καὶ ὁ Πάλμερ διάλεξε αὐτοὺς τοὺς δύο ὀργανισμοὺς ὡς ἀμέσους στόχους του.

Ἐξεδόθησαν διαταγὲς ὑπογεγραμμένες ἀπὸ τὸν διευθυντὴ Φρὰνκ Μπέρκ, βοηθὸ τοῦ Φλύνν, πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, γιὰ τὴν διενέργεια συλλήψεων κατὰ τὶς κομμουνιστικὲς συγκεντρώσεις τῆς Παρασκευῆς, 2ας Ἰανουαρίου 1920. Οἱ ὑπάλληλοι ἐφωδιάσθηκαν μὲ ἀντίγραφα τῶν ἀναφορῶν τοῦ Χοῦβερ καὶ ὁ Μπέρκ διέταξε ὅπως τὰ ὀνόματα τῶν συλλαμβανομένων ἀναφέρωνται στὸν Χοῦβερ, στὴ Γενικὴ Διεύθυνσι Πληροφοριῶν, ὅπου ὑπῆρχε πίνακας μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὴ δρᾶσι ὅλων τῶν ἐξτρεμιστικῶν στοιχείων.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Μπέρκ ἔλεγε:

«Ὅλα τὰ ἔντυπα, βιβλία, χαρτιά, ἔγγραφα καὶ ὅ,τι εἶναι ἀνηρτημένο στοὺς τοίχους θὰ κατασχεθοῦν καὶ θὰ συλλεχθοῦν. Οἱ ὀροφὲς καὶ τὰ ἰδιαίτερα τῶν οἰκημάτων θὰ ἐρευνηθοῦν πρὸς ἀνακάλυψιν τυχὸν ὑπαρχόντων κρυψώνων. Ἡ βία κατὰ τῶν ἀλλοδαπῶν θὰ ἀποφευχθῆ... Ἐὰν βρεθοῦν ὁμάδες... θὰ παρατάσσωνται ὅλα τὰ ἄτομα στὴ σειρὰ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο καὶ θὰ ἐρευνῶνται. Ἀφήνω στὴν ἀπόλυτη ἐκλογή σας τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ κατορθώσετε νὰ εἰσδύσετε σ' ἕνα τέτοιο χῶρο... Ἐὰν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἔκδοσις ἐντάλματος διὰ τὴν διενέργεια τῆς ἐρεύνης, θὰ ἔρχεσθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὶς τοπικὲς ἀρχές... Οἱ λόγοι τῆς ἀπελάσεως στὶς περιπτώσεις αὐτές, θὰ στηρίζωνται μόνον εἰς τὸ ὅτι τὰ ὕποπτα πρόσωπα εἶναι μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἀμερικῆς ἢ τοῦ ἐργατικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος...».

Κατὰ τὴν καθορισθεῖσαν ἡμερομηνία, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν 33 πόλεων, ἐφωδιασμένοι μὲ 3.000 περίπου ἐντάλματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐκδοθῆ ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλλοδαπῶν, συνέλαβαν περὶ τοὺς 2.500 ἀλλοδαποὺς πρὸς ἀπέλασιν. Κατὰ τὸ οἰκονομικὸ ἔτος ποὺ ἔληγε τὴν 30 Ἰουνίου 1921, ἀπηλάθησαν 446 ἄτομα.

Κατὰ τὶς συλλήψεις αὐτὲς διεπράχθησαν πολλὲς ἀδικίες καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια συνεχίζονταν οἱ διαμαρτυρίες. Τὰ παράπονα ὑπεβάλλοντο ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τοὺς ἐξτρεμιστάς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δικηγόρους, ἐργατικοὺς ἡγέτες, δημοσιογράφους, ποὺ διαμαρτύρονταν, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν εἶχαν παραβιάσει τὸ οἰκογενειακὸ ἄσυλο πολλῶν πολιτῶν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἔνταλμα πρὸς διενέργειαν ἐρεύνης. Ἀμερικανοὶ πολῖτες καὶ ἀλλοδαποὶ εἶχαν συλληφθῆ καὶ ἐκρατοῦντο χωρὶς ἐντάλματα προσωποκρατήσεως καὶ στοὺς κρατουμένους δὲν εἶχεν ἐπιτραπῆ νὰ χρησιμοποιήσουν συνηγόρους. Διετυπώνοντο ἐπίσης κατηγορίες ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου διέπραξαν βίαιες ἐπιθέσεις, πλαστογραφίες καὶ ἐπιορκίες.

Στὸ Νομοθετικὸ Συμβούλιο, ὁ Πάλμερ καὶ ὁ Λούϊς Πὸστ-βοηθὸς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας—ἤρχοντο συνεχῶς σὲ σύγκρουσι στὸ θέμα τῆς ἐγκρίσεως πολλῶν ἀπελάσεων. Ὁ Πὸστ ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ τύπος διέσπειρε «μεγάλη τρομοκρατία στὴ χώρα». Ὁ συνήγορος τοῦ Πὸστ κατηγοροῦσε τὸν Πάλμερ ὅτι ἐνεργοῦσε «ὑπὸ πλήρη ἄγνοιαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου» καὶ κατηγοροῦσε τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ὅτι εἶχε ὀργανώσει ὑπηρεσία διώξεως κομμουνιστῶν, κατέγραφε τὰ μέλη καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνέφερε τὰ ὀνόματά τους γιὰ ἀπέλασι.

Ὁ Πάλμερ ἀρνήθηκε μὲ ὀργὴ τὶς κατηγορίες αὐτὲς ὡς «τελείως ψευδεῖς». Ὑπεστήριξε τὰ ἐφαρμοσθέντα μέτρα καὶ τὶς γενόμενες συλλήψεις καὶ κατηγόρησε τὸν Πὸστ ὅτι εἶχε ροπὴν «πρὸς τὴν προστασία καὶ τὴν ἀνοχὴ τῶν ἀναρχικῶν» καὶ προσέθεσεν ὅτι ὁ Πὸστ εἶχε πέσει θῦμα τῆς μπολσεβικικῆς προπαγάνδας καὶ γι' αὐτὸ ἠρνεῖτο νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὶς ἀπελάσεις, σὲ περιπτώσεις ποὺ τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα ἦσαν ἀδιάσειστα.

Ἡ ὑπόθεσις παραπέμφθηκε ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ δώδεκα νομομαθεῖς τοῦ Ἐθνικοῦ Λαϊκοῦ Κυβερνητικοῦ Συνδέσμου, ἡ ὁποία θὰ ἤλεγχε «τὶς παράνομες ἐνέργειες τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν». Ἐν

συνεχεία συνεστήθηκε μία ὑποεπιτροπὴ τῆς Δικαστικῆς 'Επιτροπῆς τῆς Γερουσίας γιὰ νὰ ἐξετάση τὴν ὑπόθεσι καὶ ὁ Πάλμερ ἐκλήθη ξανὰ γιὰ νὰ δώση ἐξηγήσεις γιὰ τὶς ἐνέργειες τῶν ὑπαλλήλων του. 'Ο 'Υπουργὸς Δικαιοσύνης γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὑπερασπίσθηκε τὸ 'Υπουργεῖον του καὶ ἀνέλαβε ὅλες τὶς εὐθῦνες γιὰ τὴν τακτικὴ ποὺ εἶχε ἐφαρμοσθῆ. 'Υπενθύμισε ὅτι ἡ ἴδια ἡ Γερουσία, δι' ἀποφάσεώς της, τὸν εἶχε παροτρύνει νὰ κάνη ὅ,τι μποροῦσε γιὰ τὶς ἐκρήξεις βομβῶν τῆς 2ας 'Ιουνίου 1919.

'Ο Πάλμερ ἐτόνισε μεταξὺ τῶν ἄλλων:

«Λέγω ὅτι μὲ ἀπεδοκίμασαν ὅλες οἱ ἐκδοτικὲς ἐπιχειρήσεις στὴν 'Αμερικὴ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ 'Ατλαντικοῦ μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ. Οἱ ἱερεῖς μὲ κατέκριναν σὲ κάθε κήρυγμά τους ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος. 'Επιεζόμουν ἀπ' ὅλη τὴ χώρα νὰ κάμω κάτι καὶ νὰ τὸ πράξω τὸ γρηγορώτερο καὶ κατὰ ἕνα τρόπο ἀποτελεσματικό, ὥστε νὰ σταματήση αὐτὴ ἡ κατάστασις στὴν 'Αμερική... 'Αναλαμβάνω τὶς εὐθῦνες γιὰ ὅσα ἔπραξαν οἱ ὑπάλληλοί μου. 'Εὰν μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο ἢ ἴσως παρακινούμενοι ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ 'Αμερικανοῦ πολίτου καὶ ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀλλοδαπῶν αὐτῶν, παραβίασαν τοὺς κανονισμοὺς καὶ μεταχειρίσθηκαν τοὺς κρατουμένους λίγο τραχέως, ἐγὼ τοὺς συγχωρῶ. Δὲν τοὺς ὑποστηρίζω, ἀλλὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ βάλω τὸν λίθον ἐναντίον τους».

Παρ' ὅλη τὴν ἄκαμπτη ἀντίστασι τοῦ Πάλμερ καὶ τοὺς ἰσχυρισμούς του, δὲν κατωρθώθηκε ἡ δικαιολόγησις τῶν βιαιοπραγιῶν ποὺ διεπράχθησαν κατὰ τὶς συλλήψεις. 'Ο κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολούμπια, Χάρλαν Φὶσκ Στόουν, ἔκαμε αὐτὴ τὴν κριτική: «'Απ' ὅσα παρεδέχθη δημοσίως ὁ 'Υπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, φαίνεται ὅτι ἐνήργησε σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία ὅτι οἱ ἀλλοδαποὶ τῆς κατηγορίας αὐτῆς, δὲν προστατεύονται ἀπὸ τὸ Σύνταγμα». 'Ο Στόουν συνέστησε τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα νὰ προστατεύση καλύτερα τοὺς ἀλλοδαποὺς καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλάξη «ἀπὸ τὴν αὐθαίρετο κατάχρησι τῆς ἐξουσίας».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀτόπων ποὺ διεπράττοντο κατὰ τὶς συλλήψεις, ὁ 'Υπουργὸς 'Εργασίας, Γουίλσον, εἶχε διατάξει ὅπως ὅλοι οἱ ἀλλοδαποί, ποὺ ἦσαν μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος 'Αμερικῆς, νὰ ἀπελαύνωνται, καθ' ὅσον τὸ κόμμα τοῦτο εἶχε ὡς σκοπόν του τὴν βιαίαν ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως. Τὸ ἐργατικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ὅμως, στὸ πρόγραμμά του, εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοικτὴ στὴν πολιτικὴ τῆς ἀλλαγῆς μὲ κοινοβουλευτικὸ σύστημα καὶ ἔτσι τὰ μέλη του δὲν ὑπήχθησαν στὴν ἴδια κατηγορία μὲ τὰ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. 'Ο Χοῦβερ ὅμως ἰσχυρίζετο στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὅτι καὶ τὰ δύο κόμματα εἶχαν τὶς ἴδιες ἀρχὲς καὶ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ ὅτι ἦσαν δίδυμα στὸ «πιστεύω» τους, μιὰ ἄποψις ποὺ ὑποστηρίχθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸν κομμουνιστὴ ἡγέτη Γουίλλιαμ Φόστερ, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε μόνο ἕνα «σεκταρισμὸ» ποὺ τὰ χώριζε. Οἱ ἀποφάσεις ὅμως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας γιὰ τὸ ἐργατικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἦταν τελεσίδικες.

Στὶς περιπτώσεις ποὺ οἱ ὑποθέσεις τῆς ἀπελάσεως ἔφθαναν στὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια, ἡ νομικὴ συζήτησις περιεστρέφετο γύρω ἀπὸ τὴν καταπάτησι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Γραφείου 'Ερευνῶν καὶ τὶς διαταγὲς τοῦ 'Υπουργοῦ Γουίλσον, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα 'Αμερικῆς εἶχε υἱοθετήσει τὴν πολιτικὴ τῆς βιαίας ἀνατροπῆς τῆς κυβερνήσεως τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ γνῶμες ποὺ διετυποῦντο ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀπόψεων ἦσαν ἐκπληκτικὰ παράλογες. 'Εφαίνετο ὅτι οἱ κρίσεις αὐτὲς ἦταν ἄσχετες πρὸς τὸ θέμα.

'Ο δικαστὴς Τζὼρτζ, τοῦ δικαστικοῦ σώματος τῆς Μασσαχουσέτης, ἔβλεπε τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα σὰν μιὰ εἰρηνικὴ ὀργάνωσι.

«... μιὰ ἀδελφικὴ ὀργάνωσι ποὺ ἐβασίζετο στὴν κοινοκτημοσύνη... "Ολη του ἡ δρᾶσις εἶναι προπαγάνδα μὲ λόγια καὶ ὄχι μὲ ἔργα. Καὶ στὶς συλλήψεις ποὺ ἐγένοντο δὲν βρέθηκαν ὅπλα αἰχμηρὰ ἢ ἐκρηκτικά, μὲ τὰ ὁποῖα... διεξάγονται οἱ ἐπαναστάσεις. 'Ως ἐκ τούτου, δὲν προκύπτει οὔτε τὸ ἐλάχιστο μαρτυρικὸ στοιχεῖο, ὅτι οἱ κομ-

μουνισταὶ συνωμοτοῦν διὰ τὴν διὰ τῆς βίας ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως... Τὰ συμπεράσματα αὐτὰ εἶναι ἀδιάσειστα καὶ τὸ μόνον ἄξιον συζητήσεως, ποὺ πιστεύεται καὶ υἱοθετεῖται ἀπὸ τὸ κόμμα αὐτό, εἶναι οἱ ἀπεργίες. Κατὰ τὰ ἄλλα οἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιεῖ εἶναι ἡ συνήθης πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ προπαγάνδα. Εἶναι γεγονὸς ὅτι στὸ μανιφέστο καὶ στὶς προκηρύξεις τοῦ κόμματος... ὑπάρχουν μερικὲς βαρειὲς φράσεις, ὅπως «κατάληψις τῆς ἐξουσίας τοῦ κράτους»... Ἀλλὰ εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸν ὅτι ὅλες οἱ πολιτικὲς παρατάξεις γενικῶς υἱοθετοῦν τὴν ἐξτρεμιστικὴ γλῶσσα... Ἐδῶ στὴ Δύσι, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἔλλειψις χιοῦμορ καὶ ἀναλογίας, μᾶς ἔσωσαν μέχρι προσφάτως ἀπὸ τὶς ρητορικὲς σταυροφορίες... Ὑπάρχουν ὀργανώσεις ποὺ στηρίζονται στὴν ἐλευθερία καὶ τὴ δικαιοσύνη, ποὺ λειτουργοῦν νόμιμα μὲ μεγάλο παρελθόν, οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ μᾶς ἐγγυηθοῦν ὅτι θὰ μᾶς προστατεύσουν ἀπὸ τὴν τρομοκρατία τῆς κριτικῆς καὶ τὶς νομοθετικὲς ἀλλαγές. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος εἶναι τόσο ἀσήμαντη, ὥστε οὔτε κἂν συζήτησις ἀξίζει νὰ γίνεται περὶ τούτου».

Ὁ Τζὼν Νόξ, τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ δικαστηρίου τοῦ νοτίου διαμερίσματος τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔβλεπε τοὺς κομμουνιστὰς μὲ αὐτὸ τὸ πρῖσμα:

«... ἔχω τὴν γνώμη ὅτι τὸ μανιφέστο καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα, ἔχουν τέτοιο χαρακτῆρα, ποὺ εὔκολα ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος ὁδηγεῖται στὸ συμπέρασμα ὅτι, ὁ σκοπὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος εἶναι νὰ ἐπιτύχη τὸ στόχο του, δηλαδὴ τὴν διὰ τῆς βίας κατάληψιν καὶ διάλυσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ κράτους, ὑπὸ τὴν μορφὴν ὑπὸ τὴν ὁποίαν σήμερα ὑφίσταται... Ὑπάρχει ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μιὰ ἀφηρημένη ἰδεολογία. Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἀντίληψι αὐτή... δὲν μπορῶ νὰ ἀντιληφθῶ πῶς μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀφαίρεσις τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθοῦν βίαια μέσα... Μιὰ τέτοια μεταβίβασις τῆς ἰδιοκτησίας εἴτε ἦτο ἐπιθυμητὴ ἀπὸ τὸ κοινὸν εἴτε ὄχι, οἱ κομμουνισταὶ δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ τὴν πραγματοποιήσουν, χρησιμοποιοῦντες ὁποιαδήποτε βία, ἐὰν ἐθεωροῦσαν τὴ δύναμί τους ἱκανὴ καὶ δὲν θὰ κατέφευγαν εἰς τὰ εἰρηνικὰ μέσα νὰ πείσουν τὸ λαό. Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἐχρησιμοποίουν ἀναντιρρήτως κάθε δύναμι καὶ βία γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τους... Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ εἴπω... ὅτι τέτοια δυνατότητα δὲν ὑπάρχει στὸ ἐγγὺς μέλλον... Τὸ ζήτημα ἐδῶ δὲν εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς παρανομίας, τῆς ἀνατροπῆς δηλαδὴ τῆς κυβερνήσεως διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ μᾶλλον ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ κόμματος τούτου».

Οἱ ἀντίθετες αὐτὲς ἀπόψεις—ποὺ διατυπώθηκαν τὸ 1920—ἐχάραξαν τὴν ἀκολουθητέα γραμμὴ ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς στὴ μάχη κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ ἦσαν αὐτοὶ ποὺ ἔβλεπαν τὸν κομμουνισμὸ σὰν μιὰ ἰδεολογικὴ δύναμι καὶ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα σὰν ἕνα κοινὸ κόμμα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἔβλεπαν τὸν κομμουνισμὸ σὰν συνωμοσία, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ἄρνησι τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας, καὶ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα σὰν ὄργανο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, μὲ τὴ βία—ὅταν θὰ εἶχε τὴν ἀπαραίτητη δύναμι στὰ χέρια του.

Μὲ τὶς διώξεις τοῦ Πάλμερ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα κατέστη παράνομο καὶ τὰ μέλη του ἐλαττώθηκαν ἀπὸ 60.000 περίπου σὲ 10.000. Οἱ συλλήψεις διενεργήθηκαν σὲ μιὰ ἐποχὴ ἐργατικῶν ταραχῶν καὶ βιομηχανικῶν ἀναπροσαρμογῶν κατὰ τὴν προπολεμικὴ περίοδο. Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, οἱ χαλυβουργοὶ κατῆλθαν σὲ μεγάλη ἀπεργία, στὴ Βοστώνη ἀπήργησαν οἱ ἀστυνομικοί, στὸ Σῆτλ γενικὴ ἀπεργία. Πολλοὶ ἐργοδότες ἐμάχοντο ἀπεγνωσμένα κατὰ τῶν αἰτημάτων τῆς Ἑνώσεως γιὰ ἀναγνώρισι καὶ βελτίωσι τῶν ὅρων ἐργασίας. Οἱ κομμουνισταὶ καὶ ἡ Διεθνὴς Ἐργατικὴ Ἕνωσις ἀνέπτυξαν ἀρκετὴ δρᾶσι κατὰ τὶς ἀπεργίες αὐτές. Κατηγόρησαν τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ὅτι ὑπεστήριζε τοὺς ἐργοδότες κατὰ τῶν ἐργατῶν καὶ ὅτι χρησιμοποιοῦσε τὸν «κόκκινο τρόμο», ὡς κατασταλτικὸ ὅπλο κατὰ τῶν ἀπεργιῶν.

(Συνεχίζεται)

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΟΥΤΣΟΥ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἀστυνόμος προχώρησε στὴν ἀνάκρισι γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ φόνου καὶ ἀγωνιζόταν νὰ τοῦ ἀποσπάση κάποια ὁμολογία. Ὁ Μόμος ὅμως, μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία, ξέφευγε κάθε ἐπικίνδυνο σημεῖο καὶ παραπλανοῦσε τὸν ἀστυνόμο, χωρὶς νὰ ξέρη πὼς εἶχε προδοθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ κατόπιν ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γυναίκα του.

Μόλις ἔμαθε ἡ κυρὰ Εὐδοξία τὴ σύλληψι τοῦ ἀνδρός της, ἔτρεξε στὴν Ἀσφάλεια καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ τοῦ μιλήση. Ὁ ἀστυνόμος Παπαδᾶτος σκόπιμα τὴν ἄφησε. Ἴσως κάτι νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ συνομιλία τους.

Ἡ ἐπίσκεψι τελείωσε σύντομα. Εἶπαν ὅσα εἶχαν νὰ ποῦν καὶ ἡ κυρὰ Εὐδοξία ἔφυγε πάλι βιαστικὴ ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια. Ἐγὼ μὲ τὸν συνάδελφό μου Χατζητσομπάνη περιμέναμε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο τὴν ἔξοδό της. Τὴν πήραμε στὸ κατόπιν. Ξένοιαστη τραβοῦσε γιὰ τὸ σπίτι της στὴν Ἀθήνα, στὴν ὁδὸν Πλήθωνος ἀρθ. 112.

Ἔτσι μάθαμε τὴν πραγματικὴ κατοικία τοῦ Μόμου, γιατὶ μέχρι τώρα μᾶς εἶχε ζαλίσει μὲ τὶς ψεύτικες διευθύνσεις ποὺ μᾶς ἔδινε.

Μόλις ἐπιστρέψαμε στὴν Ἀσφάλεια καὶ ἀναφέραμε τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρακολουθήσεως, ὁ ἀστυνόμος χωρὶς καθυστέρησι σχημάτισε ὁμάδα ἀπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Ράνιο Δημήτριο, ἐμένα καὶ τοὺς Ρούση, Οἰκονομάκη καὶ Ἀναπλιώτη. Μᾶς διέταξε νὰ ἐνεργήσουμε τὸ γρηγορώτερο ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Μόμου.

—Πρέπει νὰ σᾶς συστήσω, μᾶς εἶπε, νὰ προσέξετε πολύ, γιατὶ ἴσως νὰ βρῆτε ἐκεῖ καὶ τὸν ἀδελφό του Θανάση. Εἶναι πονηρὸς καὶ ἐπικίνδυνος.

Ἀμέσως μετὰ τὴ διαταγὴ καὶ τὶς συστάσεις τοῦ ἀστυνόμου ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν ὁδὸ Πλήθωνος 112. Ἄρχιζε νὰ σουρουπώνη ὅταν φθάσαμε. Ὁ ἀρχιφύλακας Ράνιος κτύπησε τὴν πόρτα κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι πήραμε θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἡ κυρὰ Εὐδοξία δὲν περίμενε καμμιὰ ἐπίσκεψι. Τῆς φάνηκε παράξενο τὸ κτύπημα στὴν πόρτα της καὶ ξαφνιάστηκε ἀνοίγοντας καὶ βλέποντας τὸ σπίτι της κυκλωμένο ἀπὸ ἀστυνομικούς.

Μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία μᾶς ρώτησε τί ζητούσαμε.

—Κυρὰ Εὐδοξία κάνεις πὼς δὲν καταλαβαίνεις ; τῆς εἶπε ὁ ἀρχιφύλακας Ράνιος καὶ παραμερίζοντάς την προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπὸ πίσω του ἐγώ. Ὅταν διαπιστώσαμε πὼς ἦταν μόνη στὸ σπίτι, καλέσαμε καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ κάνουμε τὴν ἔρευνα.

Ἀρχίσαμε ἀπὸ τὰ λίγα σαραβαλιασμένα ἔπιπλα ποὺ ἦσαν στὸ μοναδικὸ δωμάτιο. Μὴ βρίσκοντας τίποτα πήγαμε στὴν κουζίνα. Ἐκεῖ ἡ κυρὰ Εὐδοξία μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλη ἀγωνία κι' ἄλλαζε χρώματα ψιθυρίζοντας :

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπ' ὅ,τι πονηρεύοσαστε.

Παρὰ ταῦτα διαρκῶς τὸ βλέμμα της πήγαινε στὸ σκουπιδοτενεκέ.

Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά του ἡ κυρὰ Εὐδοξία κέρωσε, γιατὶ μόλις τὸν ἀναποδογύρισα φάνηκε στὸν πυθμένα τοποθετημένο ἕνα καλοπεριτυλιγμένο δέμα.

—Κάτι βρῆκα, φώναξα στοὺς συναδέλφους μου, ποὺ ἦσαν ἀπησχολημένοι μὲ τὴν ἔρευνα τῶν ἄλλων σκευῶν τῆς κουζίνας.

Ἔτρεξαν γύρω μου κι' ἀνοίξαμε μὲ προσοχὴ τὸ δέμα. Ἦταν μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ποσότης ἀκατέργαστου χασίς.

—Λοιπὸν τώρα κυρὰ Εὐδοξία τίποτε ἀπ' ὅ,τι πονηρευόμαστε; τῆς εἶπε ἕνας συνάδελφος.

—Ἐγώ, ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε. Ὁ προκομένος ὁ ἄνδρας μου θὰ τὸ ἔκρυψε ἐκεῖ μέσα. Αὐτὸς ἀνακατεύεται μὲ τέτοιες δουλειές.

—Ποιὸς τὸ ἔκρυψε δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Στὸ σπίτι σας βρέθηκε, γι' αὐτὸ θὰ πᾶς καὶ σὺ στὴ φυλακή. Γιὰ νὰ γλυτώσης ὅμως ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια ὑπάρχει ἕνας τρόπος. Νὰ μᾶς πῆς ποῦ κρύβεται ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρός σου, ὁ Θανάσης. Δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο τὸ ἀντάλλαγμα ποὺ σοῦ ζητᾶμε, εἶπα στὴν κυρὰ Εὐδοξία. Τὸ κόλπο πέτυχε καὶ ἡ κυρὰ Εὐδοξία, μπροστὰ στὸ φάσμα τῆς φυλακῆς, προτίμησε νὰ μιλήση.

—Ξέρω γιατὶ τὸν θέλετε τὸ Θανάση. Ναὶ αὐτὸς σκότωσε τὸν ἀστυφύλακα καὶ ὄχι ὁ ἄνδρας μου. Ἡ Ξένη, ἡ γυναίκα του, μοῦ τὸ ὡμολόγησε κι' ἀπὸ τότε κρύβεται στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του στὰ Τουρκοβούνια, στὴν ὁδὸ Γριμπόβου ἀριθ. 97.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν περιμέναμε νὰ μιλήση τόσο εὔκολα ἡ κυρὰ Εὐδοξία, γιατὶ ξέραμε ἀπὸ πεῖρα πὼς οἱ γυναῖκες αὐτές, ποὺ οἱ ἄνδρες τους ἔχουν δοσοληψίες μὲ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὴν δικαιοσύνη, χωρὶς μεγάλη πίεσι δὲν ἀνοίγουν ποτὲ τὸ στόμα τους.

Τώρα ποιὸς τάχα νὰ ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἀνάγκασε τὴν κυρὰ Εὐδοξία νὰ μιλήση; Μήπως ὁ φόβος ποὺ κυριεύει τὶς γυναῖκες σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἢ κάποιο ἄλλο συμφέρον τὴν ὤθησε ν' ἀποκαλύψη τὸν δράστη τοῦ ἐγκλήματος;

—Κυρὰ Εὐδοξία, μήπως αὐτὰ ποὺ μᾶς λὲς εἶναι ψέμματα καὶ φαντασίες γιὰ νὰ μᾶς παραπλανήσης;

—Ὄχι, ἀπάντησε σταθερὰ καὶ ψύχραιμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια. Ὕστερα κουράσθηκα νὰ τραβιέμαι ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ τὶς Ἀστυνομίες. Τώρα εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν βραχνά, μᾶς εἶπε ἀγανακτισμένη.

—Ἔχεις δίκιο, μὰ ἑτοιμάσου τώρα νὰ πᾶμε στὸν Πειραιᾶ.

Αὐτὸ δὲν τῆς καλοφάνηκε, ὕστερα ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ τὶς εἴχαμε δώσει.

Ὁ ἀρχιφύλακας Ράνιος, οἱ τρεῖς ἀστυφύλακες καὶ ἡ κυρὰ Εὐδοξία μὲ τὸ δέμα τὸ χασὶς ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἀσφάλεια στὸν Πειραιᾶ κι' ἐγὼ πῆρα μαζί μου τὸν Οἰκονομάκη καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν ὁδὸ Γριμπόβου νὰ βροῦμε τὸ σπίτι μὲ τὸν ἀριθμὸ 97.

Χωρὶς δυσκολία βρήκαμε τὸ σπίτι, μόνο ποὺ ἦταν στὸ βάθος ἑνὸς κήπου περιμανδρωμένου μὲ ξηρολιθιὰ καὶ περιφραγμένου μὲ ἀγκαθωτὰ συρματοπλέγματα. Μὲ μεγάλη προφύλαξι φέραμε γύρω τὸν κῆπο γιὰ νὰ βροῦμε τὸ κατάλληλο μέρος ποὺ θὰ μπαίναμε ἀργότερα μέσα, χωρὶς νὰ γίνουμε ἀντιληπτοί.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ μέσα συγκοινωνίας ἦταν πολὺ δύσκολα κι' ὅταν ἐπιστρέψαμε στὸ τμῆμα εἶχε νυχτώσει γιὰ καλά.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀστυνόμος ἀνέκρινε τὴν κυρὰ Εὐδοξία ποὺ τὰ εἶπε ὅλα, χωρὶς νὰ παραλείψη οὔτε μιὰ φράσι, ἀπ' ὅ,τι μᾶς ἀπεκάλυψε στὸ σπίτι της. Τώρα ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε νὰ μπαίνη σὲ δρόμο, παρὰ τὶς ἀρνήσεις τοῦ μαχαιροβγάλτη Πέτρου Μόμου.

—Γιατὶ ἀρνήσατε; μᾶς ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Μήπως μπορούσαμε νὰ κάνουμε διαφορετικά; Πάντως γιὰ τὸ σπίτι ποὺ πήγαμε τὸ βρήκαμε.

—Ὁ Θανάσης Μόμος πρέπει ἀπόψε νὰ πιαστῆ. Ὅπως εἶναι ἀπαγορευμένη ἡ κυκλοφορία ἀπὸ τοὺς κατακτητάς, ἀσφαλῶς θὰ βρίσκεται κλεισμένος στὸ σπίτι ποὺ φιλοξενεῖται, μᾶς εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ἀργὰ τὴν νύκτα διέταξε ἐμένα, τὸν ἀρχιφύλακα Ράνιο καὶ τοὺς ἀστυφύλακες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ὁμάδα νὰ φύγουμε γιὰ τὴν ὁδὸ Γριμπόβου. Ἐρημιὰ καὶ βαθὺ σκοτάδι ἀπ' ὅπου περνούσαμε. Μόνο ἡ γερμανικὴ μπόττα ἀκουγόταν καὶ διέκοπτε τὴν νεκρικὴ σιγὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε.

Ὕστερα ἀπὸ δύο ὡρῶν πεζοπορία φθάσαμε στὸ προορισμό μας. Ἐγὼ τράβηξα μπροστὰ καὶ πίσω μου οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ τοὺς δείξω τὸ μέρος ποὺ εἶχα ἐπισημάνει ἀπὸ νωρὶς γιὰ νὰ μποῦμε.

Σὲ λίγο πηδούσαμε ἀθόρυβα ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου τ' ἀγκαθωτὰ σύρματα καὶ μὲ τὴν ἀνάσα ἀκόμη κρατημένη, προχωρήσαμε σκυφτοὶ στὸ βάθος τοῦ κήπου.

Ὁ Θανάσης Μόμος ἦταν πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Πέτρο, ποὺ εἴχαμε συλλάβει τὸ πρωί, κι' ἔπρεπε νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Ὅταν πλησιάσαμε τὸ σπίτι οἱ ἀστυφύλακες πῆραν θέσεις μὲ τὴν ἐντολή, ἂν μᾶς ἐπιτεθῆ, νὰ τὸν πυροβολήσουν.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ σπίτι εἶχε περικυκλωθῆ κι' ἐγὼ μὲ τὸν ἀρχιφύλακα Ράνιο προχωρήσαμε πρὸς τὴν εἴσοδο. Χτυπήσαμε τὴν πόρτα κι' ἀμέσως σταθήκαμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ προφυλαγμένες τὶς πλάτες στὸν τοῖχο. Τὸ φῶς ἄναψε, καὶ μιὰ γυναικεία φωνὴ ρώτησε φοβισμένα:

—Ποιός εἶναι;

Ἡ γυναίκα μισάνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ δῆ. Τότε πρόλαβα καὶ ἔβαλα ἀνάμεσα στὸ ἄνοιγμα τὸ πόδι μου, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ ξανακλείση κι' ἀμέσως βρεθήκαμε μὲ τὸν Ράνιο μέσα στὸ σπίτι.

—Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία, τῆς εἴπαμε καὶ μὲ τὰ περίστροφα στὸ χέρι προχωρήσαμε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Ὁ Μόμος πιάστηκε στὸν ὕπνο, ὅπως λέμε. Πραγματικὰ τὸν βρήκαμε ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι. Δὲν πρόλαβε ν' ἀντισταθῆ κι' ὅταν τοῦ περνούσαμε τὶς χειροπέδες τοῦ εἶπα:

—Τὴν ἔπαθες Θανάση, χωρὶς νὰ τὸ περιμένης.

Τώρα πιά, χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ κάνη κι' ἀλλοιῶς, τὸν ὡδηγήσαμε στὴν Ἀσφάλεια τοῦ Πειραιῶς.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ ὁ ἀστυνόμος Παπαδᾶτος παρέλαβε γιὰ ἀνάκρισι καὶ τὸν συλληφθέντα δεύτερο ἀδελφὸ Μόμου.

—Λοιπὸν κὺρ Θανάση πές μας τώρα κι' ἐσὺ μὲ τὴ σειρά σου, ὅ,τι ξέρεις γιὰ τὸ φόνο τοῦ Πανούτσου.

Ὁ Μόμος μὲ ἀπάθεια ἀρνιόταν τὰ πάντα.

—Δὲν ἔχω ἰδέα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ποῦ νὰ ξέρω ποιὸς τὸν σκότωσε;

—Μόμο, ἄδικα ἐπιμένεις. Εἶμαι σίγουρος πὼς στὸ τέλος θὰ μιλήσης, ὅπως μίλησαν καὶ οἱ ἄλλοι, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε διατάξει νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὸ γραφεῖο του.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἀδελφό του Πέτρο, τὴν γυναίκα του Ξένη καὶ τὴ νύφη του Εὐδοξία, χλώμιασε καὶ μὲ τὸ βλέμμα ποὺ τοὺς ἔρριξε κατάλαβε πὼς οἱ γυναῖκες μίλησαν.

Ὅσο κι' ἂν προσπάθησαν οἱ δυὸ ἀδελφοὶ νὰ μὴ ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχή τους, δὲν τὸ κατώρθωσαν, γιατὶ ἔπεσαν σὲ τέτοιες ἀντιφάσεις, ποὺ τελικὰ βγῆκε ξεκάθαρα πὼς οἱ δρᾶσται τῆς δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος Πανούτσου ἦσαν αὐτοί, οἱ λησταὶ τῆς ξύλινης πολιτείας, οἱ ἀδελφοὶ Μόμου.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄρθρον 60.

Ἀπογραφή, ταξινόμησις καὶ ἄδειαι κυκλοφορίας ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

1. Οἱ γεωργικοὶ ἑλκυστῆρες, αἱ ἁλωνιστικαί, θεριζοαλωνιστικαὶ καὶ ἐκκοκκιστικαὶ μηχαναί, ὡς καὶ τὰ ρυμουλκούμενα ὑπὸ γεωργικῶν ἑλκυστήρων ὀχήματα (τετράτροχα ἢ δίτροχα), δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἂν δὲν ἔχωσιν ἀπογραφῇ καὶ ταξινομηθῇ καὶ δὲν εἶναι ἐφωδιασμένα δι' ἀδείας κυκλοφορίας.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας καθορισθήσονται τὰ τῆς ἀπογραφῆς ταξινομήσεως καὶ ἐκδόσεως ἀδείας κυκλοφορίας τῶν ἀνωτέρω ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

2. Δι' ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἡ ἀνωτέρω ὑποχρέωσις καὶ εἰς ἕτερα ἀγροτικὰ μηχανήματα, ὡς καὶ νὰ ἐξαιρεθῶσι ταύτης κατηγορίαι μηχανημάτων ἐκ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ παρόντος ἀναφερομένων.

3. Διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων ἀγροτικῶν μηχανημάτων εἰσαγομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ ἐν Ἑλλάδι συναρμολογουμένων ἢ κατασκευαζομένων, ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔγκρισις τοῦ τύπου αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Οἱ ὅροι καὶ προϋποθέσεις χορηγήσεως τῆς ἐγκρίσεως καθορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργοῦ.

4. Ἡ ἀπογραφὴ τῶν ἀγροτικῶν μηχανημάτων, ὡς καὶ ἡ ἔκδοσις ἀδειῶν κυκλοφορίας αὐτῶν ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν Διευθύνσεων Γεωργίας τῶν Νομῶν, παρ' αἷς τηροῦνται στατιστικὰ στοιχεῖα τῶν ἀπογραφῶν μηχανημάτων.

Πᾶσα μεταβολὴ ἐπὶ τῆς κυριότητος, κατοχῆς ἢ κατοικίας κυρίου ἢ κατόχου, ἐπιβάλλεται ὅπως γνωστοποιεῖται ἐντὸς 15θημέρου ἀπὸ ταύτης εἰς τὰς ὡς ἄνω Διευθύνσεις Γεωργίας.

5. Ἂν ὁ κύριος ἢ ὁ κάτοχος, ἐν περιπτώσει παρακρατήσεως τῆς κυριότητος, ἀπογραφέντος ἀγροτικοῦ μηχανήματος, ἐγκατασταθῇ μονίμως εἰς περιφέρειαν ἑτέρας Διευθύνσεως Γεωργίας Νομοῦ, ὑποχρεοῦται οὗτος ὅπως παραδώσῃ τὴν ἄδειαν καὶ τὰς πινακίδας κυκλοφορίας τοῦ μηχανήματος εἰς τὴν Διεύθυνσιν παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶναι τοῦτο ἀπογεγραμμένον.

Τὸ μηχάνημα μετακινεῖται ἐφοδιαζόμενον διὰ φύλλου πορείας καὶ ἀπογράφεται παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς περιφερείας ἐν ᾗ ἐγκαθίσταται ὁ κύριος ἢ ὁ κάτοχος αὐτοῦ.

Ἄρθρον 61.

Κυκλοφορία πρὸς δοκιμήν — Φύλλα πορείας ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

1. Ἡ Διεύθυνσις Γεωργίας Νομοῦ δύναται νὰ χορηγῇ ἀδείας κυκλοφορίας πρὸς δοκιμὴν ἢ ἐπίδειξιν ἀγροτικῶν μηχανημάτων, ἂν παρίσταται πρὸς τοῦτο ἀνάγκη.

2. Ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω ὑπηρεσία δύναται, ἂν παρίσταται ἀνάγκη, νὰ ἐφοδιάζῃ διὰ φύλλων πορείας ἀγροτικὰ μηχανήματα μετακινούμενα πρὸς τὸν σκοπὸν ἐγκρί-

σεως τοῦ τύπου αὐτῶν, ἐκδόσεως ἀδείας κυκλοφορίας των, ἐπιθεωρήσεων, συμμετοχῆς εἰς ἐκθέσεις καὶ εἰς ἑτέρας εἰδικὰς περιπτώσεις.

Ἄρθρον 62.

Πινακίδες ἀριθμοῦ κυκλοφορίας ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

1. Τὰ ὑποκείμενα εἰς ἀπογραφὴν καὶ ταξινόμησιν ἀγροτικὰ μηχανήματα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσιν ἐπὶ ὁδοῦ, ἂν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ πινακίδων ἀριθμοῦ κυκλοφορίας τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς καὶ ταξινομήσεως.

2. Ὁ τρόπος καὶ ἡ διαδικασία κατασκευῆς καὶ χορηγήσεως τῶν πινακίδων κυκλοφορίας, τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας, κατασκευῆς ἢ φθορᾶς αὐτῶν, αἱ περιπτώσεις χορηγήσεως δοκιμαστικῶν ἢ προσωρινῶν πινακίδων, ὁ τρόπος ἀναρτήσεως τούτων, αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐνδείξεις, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ρυθμίζονται διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας.

Ἄρθρον 63.

Κυκλοφορία μηχανημάτων ἔργων ἐπὶ ὁδῶν.

1. Τὰ μηχανήματα ἔργων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 26 τοῦ παρόντος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσιν ἐπὶ ὁδῶν, ἂν δὲν ἔχωσιν ἐφοδιασθῆ δι' εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας, ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν. Ἐν τῇ ἀδείᾳ ταύτῃ ἀναγράφονται τὰ στοιχεῖα ἀναγνωρίσεως καὶ κατασκευῆς τῶν μηχανημάτων τούτων, ὡς καὶ αἱ προϋποθέσεις καὶ περιορισμοί, ὑφ' οὓς δύνανται ταῦτα νὰ χρησιμοποιῶνται ἐπὶ τῶν ὁδῶν.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν, καθορίζονται τὰ τοῦ τρόπου χορηγήσεως τῶν ἀνωτέρω ἀδειῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ παρόντος, περὶ φωτισμοῦ καὶ ὀπτικῆς σημάνσεως ὀχημάτων ἐν γένει, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω μηχανημάτων ἔργων τῶν κινουμένων ἐπὶ τῶν ὁδῶν. Τὰ χιονοκαθαριστικὰ μηχανήματα ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα καὶ διὰ φανῶν κιτρίνου φωτός.

Ἄρθρον 64.

Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 56 ἕως 63 τοῦ παρόντος, τιμωρεῖται διὰ προστίμου πεντακοσίων ἕως πέντε χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΔΕΙΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΥ

Ἄρθρον 65.

Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ ὁδηγῇ ὄχημα ἐν τῇ χώρᾳ ἐὰν δὲν κέκτηται τὴν κατὰ Νόμον ἄδειαν ἱκανότητος ὁδηγοῦ.

Ἄρθρον 66.

Χρόνος ἰσχύος ἀδειῶν.

1. Αἱ ἄδειαι ἱκανότητος ὁδηγοῦ ἰσχύουν ἐπὶ δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἀνανεούμεναι μετὰ νέαν ἰατρικὴν ἐξέτασιν τοῦ κατόχου κατὰ τὸν χρόνον τῆς λήξεως αὐτῆς. Προκειμένου περὶ ἐπαγγελματικῶν ἀδειῶν ὁ ἀνωτέρω χρόνος περιορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ.

2. Διὰ τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ λαμβάνοντας τὸ πρῶτον ἄδειαν ἱκανότητος ὁδηγοῦ ἢ ἀνανεοῦντας ταύτην ἡ ἰσχὺς τῆς ἀδείας εἶναι πενταετής.

3. Οἱ κάτοχοι ἀδειῶν ἱκανότητος ὁδηγοῦ, ὧν ἡ δεκαετὴς διάρκεια ἢ πενταετὴς τοιαύτη, προκειμένου περὶ ἐπαγγελματικῶν, ἔχει λήξει κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ὑποχρεοῦνται εἰς ἀνανέωσιν αὐτῶν ἐντὸς προθεσμιῶν, ὁρισθησομένων δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

Ἄρθρον 67.

Ἐπανεξέτασις ὁδηγῶν.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν, οἱ Νομάρχαι κατὰ περίπτωσιν, ἢ αἱ ὑπὸ τούτων ἐξουσιοδοτούμεναι ἀρχαὶ δύνανται νὰ διατάξωσιν ἐπανεξέτασιν παντὸς κατόχου ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ ἐν γένει, ἂν γεννῶνται ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἱκανότητός του ἢ καὶ ἰατρικὴν ἐξέτασίν του, ἂν γεννῶνται ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ψυχικῆς ἢ σωματικῆς ὑγείας του.

Ἄρθρον 68.

Ἄδεια ὁδηγήσεως μοτοποδηλάτων.

1. Μετὰ τρίμηνον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ ὁδηγῇ μοτοποδήλατον, ἐὰν δὲν ἔχῃ συμπεπληρωμένον τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος δι' ἀδείας ὁδηγήσεως τούτου, χορηγουμένης ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς ἀρχῆς.

Ἡ ἄδεια αὕτη χορηγεῖται μετὰ ἰατρικὴν πιστοποίησιν τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ὑγείας τοῦ αἰτοῦντος καὶ μετὰ βεβαίωσιν περὶ μὴ ὑπάρξεως καταδίκης του ἐπὶ παραβάσει τοῦ Νόμου 4.000/1959.

2. Διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν καθορίζονται αἱ ἁρμόδιαι κατὰ τόπους ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ πρὸς ἔκδοσιν τῶν ἀνωτέρω ἀδειῶν, ἡ διαδικασία ἐκδόσεως, ὁ τύπος τῶν ἀδειῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια ἐφαρμογῆς τῆς προκειμένης διατάξεως.

3. Αἱ ἐκδόσασαι τὴν ἄδειαν ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ δύνανται νὰ ἀφαιρέσωσι ταύτην, ἐὰν ἔπαυσαν ὑφιστάμεναι αἱ προϋποθέσεις χορηγήσεως ἢ ὁ κάτοχος ὑπέπεσε καθ' ὑποτροπὴν εἰς παραβάσεις τοῦ παρόντος Κώδικος.

Ἄρθρον 69.

Προϋποθέσεις ἐκπαιδεύσεως ὑποψηφίων ὁδηγῶν.

1. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος τὰ κατὰ Νόμον δικαιολογητικὰ ἔγγραφα διὰ τὴν χορήγησιν ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ παντὸς ὀχήματος ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀσκήσεως τοῦ ὑποψηφίου ὁδηγοῦ, εἰς ἃς περιπτώσεις αὕτη ἀπαιτεῖται.

2. Ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῶν δικαιολογητικῶν, ἡ ἁρμοδία Ὑπηρεσία ἐφοδιάζει τὸν ὑποψήφιον διὰ σημειώματος βεβαιοῦντος τὴν ὕπαρξιν τῶν κατὰ Νόμον προσόντων διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγήσεως.

3. Τὸ σημείωμα τοῦτο παρέχει εἰς τὸν ὑποψήφιον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τοὺς κατὰ Νόμον ἐκγυμναστὰς νὰ δεχθῶσι τοῦτον πρὸς ἐκπαίδευσιν.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ ὡς ἄνω σημειώματος εἶναι τριμήνου διαρκείας.

4. Ὁ ἐκπαιδευτὴς ὅστις δέχεται καὶ ἐκπαιδεύει ὑποψήφιον ἄνευ τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου σημειώματος ἢ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς.

Ἄρθρον 70.

Ἀφαίρεσις ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ.

Ὁ Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν ἢ οἱ Νομάρχαι κατὰ περίπτωσιν, δύνανται, προτάσει τῶν ἁρμοδίων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, νὰ ἀφαιροῦν ὁριστικῶς ἢ προσκαίρως τὴν ἄδειαν ἱκανότητος ὁδηγήσεως παντὸς ἀτόμου, χαρακτηριζομένου ὡς ἐπικινδύνου διὰ τὴν κυκλοφορίαν, λόγῳ τῶν ἐπανειλημμένων σοβαρῶν παραβάσεων τῶν περὶ κυκλοφορίας διατάξεων.

Ἄρθρον 71.

Ὁδήγησις λεωφορείων αὐτοκινήτων.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Κώδικος εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ ὁδηγήσῃ λεωφορεῖον αὐτοκίνητον, ἐὰν δὲν ἔχῃ διετῆ τοὐλάχιστον ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποδεικνυομένην διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν. Ἐξαιροῦνται τῆς παρούσης διατάξεως οἱ ὁδηγοῦντες λεωφορεῖα κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἢ οἱ ὁδηγήσαντες τοιαῦτα τοὐλάχιστον ἐπὶ ἑξάμηνον.

Ἄρθρον 72.

Εἰδικὸν σῆμα ἀναγνωρίσεως νέων ὁδηγῶν.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν δύναται νὰ ἐπιβάλλεται ὅπως ὁδηγοί, κάτοχοι ἐρασιτεχνικῆς ἀδείας, τοποθετοῦν ἐπὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ὁδηγουμένου αὐτοκινήτου εἰδικὸν σῆμα ἀναγνωρίσεως, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς κτήσεως τῆς ἀδείας των. Διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως ὁρισθήσονται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σήματος, ὁ τρόπος τοποθετήσεως, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως.

Ἄρθρον 73.

Ὁ ὁδηγὸς παντὸς ὀχήματος ὑποχρεοῦται ὅπως φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κατὰ Νόμον ἄδειαν ἱκανότητος ὁδηγοῦ, ὡς καὶ τὴν τῆς κυκλοφορίας τοῦ ὀχήματος.

Ἄρθρον 74.

Ἐπιφυλασσομένης τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 69, πᾶς ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 65 ἕως 73 τοῦ παρόντος, τιμωρεῖται διὰ προστίμου πεντακοσίων ἕως πέντε χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως.

(Συνεχίζεται)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κάπου, σὲ μιὰ ἄκρη τῆς «Ἀσάλευτης ζωῆς» του, θὰ τὸν ἀκούσουμε τὸν ποιητὴ νὰ ἀναπολεῖ κάποιο τραγούδι, κάποιο γλυκὸ βιολὶ τῶν εἴκοσι χρονῶν του :

Τραγούδι, τραγουδῆστε μου χιλιοτραγουδημένο
τραγούδι καὶ χιλιόκαλο,
μὲ τὸ πανάρχαιο τὸ βιολὶ τὸ μεταχειρισμένο,
μὲ τὸ γλυκὸ γλυκὸ βιολί.
Τῆς νιότης τραγουδῆστε μου τὸ ἀφρόντιστο τραγούδι
καὶ τὸ τραγούδι τῶν ὁλόχλωρων καρδιῶν·
τὰ μάτια, ὦ Μοῖρες, κλεῖστε μου,
μὲ τὸ βιολὶ τῶν εἴκοσι χρονῶν...

Ὡστόσο, εἴτε ἀναπολεῖ τὴν νεότητα, εἴτε ψάλλει μὲ τὴν βαθειὰ φιλοσοφία τῶν σαράντα πέντε χρόνων του, ὁ ποιητὴς δὲν παύει νὰ τονίζει σὲ κάποιο ἀκόμα σημεῖο τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς» :

Ἔχω μιὰ σκέψη ἀπὸ δροσιὰ
καὶ μιὰ καρδιὰ ἀπὸ λαύρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Βρισκόμαστε στὴν πραγματικὰ χρυσῆ ἐποχὴ τοῦ Παλαμᾶ, στὸ μεσουράνημα τοῦ μεγάλου ὁραματιστοῦ τοῦ Γένους καὶ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ ἡ φήμη τοῦ ἐθνικοῦ βάρδου φτερουγίζει σὲ ὅλον τὸν πολιτισμένο κόσμο. Ἔτος 1907, ὁ σημαντικώτερος σταθμὸς γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ποίηση καὶ τὸ ὁρόσημο ποὺ συναδελφώνει τὴν παλιὰ καὶ νέα ἐποχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Στὸ ἔτος τοῦτο κυκλοφορεῖ τὸ μεγαλύτερο φιλοσοφικὸ ἔπος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ ἐθνικὸ εὐαγγέλιο ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, ἕνας κολοσσὸς ποὺ στέκεται περήφανος πλάϊ στὴν ποίηση τοῦ Ὁμήρου, τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τραγικῶν καὶ φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὅλων τῶν ὁραματιστῶν τῆς Ἀναγεννήσεως : Ὁ θρυλικὸς «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου».

Ἐλέχθη γιὰ τὸ συγκλονιστικὸ αὐτὸ ἔπος ὅτι ἀπὸ τοὺς στίχους του πρόβαλε ὁ ἀναγεννημένος ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος, ἕνας ἄνθρωπος δυνατὸς καὶ χωρὶς προλήψεις καὶ ἐλαττώματα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου· ὅτι μὲ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ μὲ τοὺς «Ἐλεύθερους Πολιορκημένους» τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἡ ποιητικὴ δημιουργία τοῦ δεκάτου ἑνάτου καὶ εἰκοστοῦ αἰώνα ἔφτασε στὴν ἀποκορύφωσή της· ὅτι μὲ τὸν «Δωδεκάλογο» καινούργιες ἰδέες, ἰδέες πρωτοφανέρωτες, ἔκαμαν τὴν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα νὰ δοκιμάσει τὸ ρῖγος ἐκεῖνο ποὺ ποτὲ ἴσως δὲν δοκίμασε ὡς σήμερα ἀκόμη. Θ' ἀντιπαρέλθω ὅμως ἐδῶ τὸ γιγάντιο αὐτὸ ἔργο τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ, ἀφοῦ γιὰ τὸ σάλπισμα τοῦ «Γύφτου» μίλησα ἐν ἐκτάσει κάπως στὴν εἰδικὴ μελέτη τοῦ 1962. Καὶ μαζί θ' ἀντιπαρέλθω ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γενικοῦ ξεσηκωμοῦ ποὺ ἔσπειρε ὁ «γύφτος» μὲ τὸ βιολί του ἀπὸ τὴν Σκανδιναβία ὡς τὴν Ἰβηρική, ὅπως καὶ τὶς παρεξηγημένες κρίσεις ὡρισμένων καλοπροαίρετων ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ τὴν αὐθάδεια τῶν κομμουνιστῶν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη. Ὅλα

αὐτά, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, θὰ τὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στὶς σελίδες τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου καὶ τὴν κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ», τεύχη 219 ἕως καὶ 226 τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

***

Τρία χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔκδοση τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου» καὶ πρὶν ἀκόμα κοπάσει ὁ θόρυβος κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, καὶ ἰδίως στὴν πολιτισμένη Εὐρώπη, νέος διθύραμβος ἔρχεται νὰ στεφανώσει τὸ ἔργο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ μαζί του ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ φυλή. Στὰ 1910 κυκλοφορεῖ τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ εὐαγγέλια τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἡ μεγαλειώδης καὶ ἐξ ἴσου συγκλονιστικὴ μὲ τὸν «Δωδεκάλογο» θρυλικὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ».

Ἂν σκεφθοῦμε ὅτι χρειάσθηκαν εἴκοσι τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ γραφτεῖ ἡ ἡρωικὴ αὐτὴ συμφωνία, ἂν δὲν παραγνωρίσουμε ὅτι τὸ ξεκίνημα τοῦ ἑλληνισμοῦ στὰ 1912-1913 ἔχει τὸ μεγαλύτερο μέρος του στὰ ὅσα ἡ ἐπικὴ φλογέρα διελάλησε, θὰ δικαιώσουμε ἀπόλυτα τὸν Παλαμᾶ ποὺ χαρακτηρίζει τὸ ἔργο του αὐτὸ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ «γερότερα παιδιά» του. Μάλιστα, ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ποιητικὸ κήρυγμα τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ» σὲ ἡρωικὸ πνεῦμα ὑπῆρξε σωτήριο γιὰ τὸ ἔθνος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀτυχία τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων κατὰ τὸ 1897, ἂν δὲν ἀγνοήσωμε ὅτι ὁ Παλαμᾶς, παρακολουθώντας τὴν ἀναγεννητικὴ προσπάθεια τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰώνα, ὑπῆρξε μὲ τὴν «Φλογέρα» ὁ ὁραματιστὴς καὶ ἐμπνευστὴς τῆς Ἐθνικῆς Μεγάλης Ἰδέας, θὰ δικαιώσουμε ἀπόλυτα τὴ φήμη τοῦ ποιητοῦ σὰν ἑνὸς Ρίλκε τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ἔργο ἄρχισε νὰ γράφεται στὸ 1886 καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ὅτι οἱ περισσότεροι στίχοι του γράφτηκαν πάνω στὴν ἐθνικὴ ἀποτυχία τοῦ 1897 καὶ στὴ δόξα τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα κατὰ τὴν περίοδο 1901-1908. Ἡ ἀναγεννητικὴ προσπάθεια τῶν χρόνων ἐκείνων ἔδωσε στοὺς στίχους τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ» τὸ σφυρηλάτημα τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἔθνους, καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς Μεγάλης Ἐθνικῆς Ἰδέας ἔφερε τὸ ὅραμα καὶ τὴν ἔμπνευση γιὰ τὴν ἐπέκταση τῆς πατρίδος μὲ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912-1913 καὶ τὴν μετέπειτα ἐκστρατεία τῆς Μικρασίας. Τὸ πρωτοφανέρωτο στὰ 1910 κήρυγμα τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ» στὴν ἀναγκαία ἐπιστροφὴ στὸ ἡρωικὸ πνεῦμα, βρῆκε ἀπήχηση στὸ φρόνημα τῆς γενιᾶς ποὺ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἐξώρμησε γιὰ τὰ ἐπικὰ κατορθώματα τοῦ 1912-1913 καὶ τὴν πραγματοποίηση τῶν ἰδανικῶν τοῦ Γένους στὴν κοιτίδα τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ πραγματοποίηση τοῦ πρώτου καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ δευτέρου δὲν μεταβάλλουν τὸ ἔπος καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Πάντοτε ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ἐπίστευε ὅτι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπέρτατης θυσίας εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπίτευξη τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἔθνους. Διάχυτο εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας στὴν «Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ» πρὸ πάντων, μιᾶς θυσίας ποὺ τὸ κήρυγμα τῆς ἀνάγκης τοῦ πολέμου θὰ φέρει. Ἀνάγκη ὁ πόλεμος στὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰώνα καὶ στὴ χαραυγὴ τοῦ εἰκοστοῦ, σαλπίζει ὁ Παλαμᾶς μὲ τὴν ἑλληνοπρεπέστατη φλογέρα στὴν θέση τοῦ «κάπως γύφτικου βιολιοῦ». Ἀνάγκη ἑνὸς πολέμου, ποὺ ὄχι μόνο θὰ γκρεμίσει πολλὰ ἀπὸ τὰ παλιὰ ἀλλὰ καὶ θὰ πλάσει τὴ νέα ζωή. Ὁ πόλεμος αὐτός, ὅπως τὸ μαρτυροῦν οἱ τρεῖς περίοδοι τοῦ Ἔθνους ποὺ συνάπτονται στοὺς στίχους τοῦ ἔπους, θὰ ἀναστήσει τὴν ἡρωικὴ ἐποχὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, θὰ κάμει νὰ ξαναζήσουν οἱ μορφὲς τοῦ ἡρωικοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ θὰ χαρίσει στὴ νεώτερη Ἑλλάδα φέγγος καὶ τὴν ἀκτινοβολία ποὺ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ ἔδωσε στὸν Παρθενώνα μαζὶ μὲ τὴν σοφία. Ἔτσι ἡ Ἑλλάδα θὰ βρεῖ καὶ θὰ συνεχίσει τὸν ἱερό της προορισμό, γιὰ νὰ πλάσει νέους αὐριανοὺς κόσμους ποὺ θὰ σέβωνται τὸν Ὄλυμπο.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς παλαμικῆς ἰδέας φαίνονται καθαρὰ σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα τοῦ ποιητοῦ. Ἂς δοῦμε ὅμως, μὲ ἀφηγητὴ τὸν ἴδιο, ὡρισμένα ἀπὸ ὅσα ὁ Παλαμᾶς

βλέπει στὴν παντοτεινὴ χώρα τοῦ 'Ελληνισμοῦ, στὰ ὑπόδουλα ἐδάφη τῆς πάλαι ποτὲ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῶν σαράντα τριῶν χρόνων του. Οἱ στίχοι ποὺ παραθέτω εἶναι ἀπὸ τὸν «Π ρ ό λ ο γ ο» τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ» καὶ γράφτηκαν στὶς 30 'Οκτωβρίου 1902, ὅπως σημειώνει ὁ ἴδιος ὁ ποιητής.

Σβυσμένες ὅλες οἱ φωτιὲς οἱ πλάστρες μέσ' στὴ χώρα.

Στὴν ἐκκλησιά, στὸν κλίβανο, στὸ σπίτι, στ' ἀργαστῆρι,
παντοῦ, στὸ κάστρο, στὴν καρδιά, τ' ἀποκαΐδια, οἱ στάχτες.
Πάει κι' ὁ ψωμάς, πάει κι' ὁ χαλκιάς, πάει κι' ἡ γυναίκα, πᾶνε
τὰ παλληκάρια, οἱ λειτουργοί, καὶ τοῦ ρυθμοῦ οἱ τεχνῖτες,
τοῦ Λόγου οἱ προφῆτες.
Τὰ χέρια εἶναι παράλυτα, καὶ τὰ σφυριὰ παρμένα
καὶ δὲ σφυροκοπᾶ κανεὶς τἄρματα καὶ τ' ἀλέτρια,
κι' ἡ φούχτα κάποιου ζυμωτῆ λίγο σιτάρι ἂν κλείση,
δὲ βρίσκει τὴν πυρὴ ψυχὴ ψωμὶ γιὰ νὰ τὸ κάμη.
Κι' ἀπὸ κατάκρυα χόβολη μεστὴ ἡ γωνιά, κι' ἀκόμα
καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ γωνιὰ ποὺ τοῦ σπιτιοῦ ἡ καρδιὰ εἶναι,
κακοκατάντησε ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Κρίμα. Κρίμα.
Σκοτεινὸ ρείπιο κι' ἡ ἐκκλησιά, καὶ δίχως πολεμῆστρες
τὸ κάστρο, καὶ χορτάριασε κι' ἔγινε βοσκοτόπι.
Κι' ὁ μέγας Ἔρωτας μακριά, καὶ εἶν' ἄβουλος ὁ ἄντρας
κι' ἄπραχτος, καὶ στὸ πλάϊ του χαμοσυρτὴ ἡ γυναίκα,
κυρά της ἔχει τὴ σκλαβιὰ καὶ δοῦλο της τὸ ψέμα.
Σ β υ σ μ έ ν ε ς ὅ λ ε ς ο ἱ φ ω τ ι ὲ ς ο ἱ π λ ά σ τ ρ ε ς μ έ σ' σ τ ὴ χ ώ ρ α
Τραγούδι τῶν ἡρώων! 'Εμπρός, τραγούδι τῶν ἡρώων!
'Απάνου ἀπὸ τ' ἀπόσταχτα, ἄναψε, ὦ φλόγα, λάμψε!
Κανένα χέρι δὲν θὰ διῆς ἀπάνω σου ν' ἁπλώση,
νὰ θρέψη σε, νὰ ζεσταθῆ, νὰ πάρη ἀπ' τὸ θυμό σου,
νὰ σπείρη σε στὴν ἐκκλησιά, στὸν κλίβανο, στὸ σπίτι,
νὰ σὲ φωλιάση στὴν καρδιά, στὸ κάστρο, στ' ἀργαστῆρι.
Φλόγα, ἐσὺ τότε, ἀβοήθητη κι' ἔρμη ἐσὺ φλόγα, κρύψου,
καὶ κάμε τη μνημούρι σου τὴ στάχτη, καὶ μὴ σβύσης!
Γιατὶ θὰ ρθῆ κάποιος καιρός, καὶ κάποια αὐγὴ θὰ φέξη,
καὶ θὰ φυσήξη μιὰ πνοὴ μεγαλοδύναμη· ἄκου!
'Απὸ ποιὸ στόμα ἢ ἀπὸ ποιὸ Χάος θὰ χυθῆ; Δὲν ξέρω.
Μπορεῖ ἀπὸ τὴν ἀνατολή, μπορεῖ κι' ἀπὸ τὴ δύση,
ποιὸς ξέρει μὴν ἀπ' τὸ βοριά, μὴν ἀπ' τὰ μεσημέρια·
τάχα θὰ βγῆ ἀπ' τὰ τάρταρα, γιὰ θὰ ριχτῆ ἀπὸ ἄστρα;
Δὲν ξέρω· ξέρω πὼς θὰ ρθῆ, καὶ μὲ τὸ πέρασμά της,
μέγα καὶ θεῖο καὶ μυστικὸ κι' ἀξήγητο, θὰ σκύψουν
οἱ κορφὲς ὅλες, οἱ φωτιὲς θὰ ξαναδώσουν ὅλες.
Στὴν ἐκκλησιά, στὸν κλίβανο, στὸ σπίτι, στ' ἀργαστῆρι,
στὸ κάστρο, στὴν καρδιά, παντοῦ, στ' ἀποκαΐδια, ἀπρίλης!
Καὶ σὰν θεῶν ἀγάλματα θαματουργὰ πλασμένα
νὰ ἠχολογᾶνε μουσικά, σὰν τὰ φιλῆ ὁ κὺρ-Ἥλιος,
καὶ σὰ χλωρὰ ἰσκερόδεντρα ποὺ δὲν τοὺς ἀπολείπουν
ζαχαροστάλαχτοι καρποὶ χειμῶνα καλοκαίρι,
νά! νά! ὁ ψωμάς, καὶ νὰ ὁ χαλκιάς, νὰ καὶ ἡ γυναίκα, νάτα,
τὰ παλληκάρια, οἱ λειτουργοί, νὰ τοῦ ρυθμοῦ οἱ τεχνῖτες,
τοῦ Λόγου νὰ οἱ προφῆτες!

Κι' ὅταν τριγύρο σου οἱ φωτιὲς ἀνάψουν πάλε οἱ Πλάστρες,
ξαναζωντάνεψε καὶ ἐσὺ καὶ ρίξου, ὦ φλόγα, ὦ φλόγα,
καὶ κύλισε καὶ πέρασε στὰ διάπλατα τῆς χώρας,
καὶ στῆς ψυχῆς τ' ἀπόβαθα, καὶ πλάσε τα καὶ ζῆσ' τα,
γιομάτα ροδοκόκκινα παιδιὰ τὰ καρδιοχτύπια,
καὶ πλάσε τους καὶ ζῆσε τους κάποιους καημοὺς πατέρες,
καὶ κάποιες γνῶμες πλάσε τις καὶ ζῆσε τις μητέρες,
καὶ κάμε ἀδέρφια τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ἔργα! Ἐμπρὸς, τραγούδι!
Σβυσμένες ὅλες οἱ φωτιές, τραγούδι τῶν ἡρώων!

Ὕστερα ἀπὸ τὸ «Πρόλογο» ἔρχεται τὸ προανάκρουσμα τοῦ κυρίως ἔργου τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ», τὸ ἡρωικὸ ποίημα «Ὁ Γιὸς τῆς Χήρας», ποὺ γράφτηκε στὸ διάστημα τοῦ 1886-1906. Στὸν κυρίως μῦθο τῆς «Φλογέρας» προτάσσεται μὲ τὸ ποίημα τοῦτο ὁ ἴδιος ὁ ἥρως, ὁ Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, τὸν καιρὸ τοῦ ὁποίου νοσταλγεῖ ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ σκλαβωμένος μὲ τὸ παλαμικὸ μέτρο. Ἐδῶ ὁ ποιητὴς ὑμνολογεῖ τὴν περίοδο δόξης τοῦ Βουλγαροκτόνου στὴν ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία, ἀλλὰ μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς, διότι δὲν φαίνεται ἀκόμη ὁ νέος Βουλγαροκτόνος τοῦ 19ου καὶ τοῦ 20οῦ αἰώνα: ἐκεῖνος ὁ Βουλγαροκτόνος ποὺ θὰ διώξει Τούρκους καὶ Βουλγάρους ἀπὸ τὶς πατρίδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ θὰ ξαναστήσει τὴ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸ ὁ ποιητὴς ὁραματίζεται τὰ περασμένα στοὺς στίχους τοῦ «Γιοῦ τῆς Χήρας» ἀλλὰ καὶ σταματᾶ τὴ θύμηση σὲ πολλὲς περιόδους γιὰ νὰ τονίσει μὲ ἀπόγνωση:

Κόψε, κιθάρα μου ἐπική, τὸ δρόμο σου, καὶ πάρε
τὸ μονοπάτι ἑνὸς καιροῦ προτήτερου, καὶ τράβα.
. . . . . .

Καὶ πιὸ κάτω μὲ τὰ ἴδια συναισθήματα :

Ἔβγα κιθάρα μου ἐπική, μέσ' ἀπ' τὸ μονοπάτι
ποὺ πῆρες, κι' ἀκολούθησε τὸ δρόμο σὰν καὶ πρῶτα...

Αὐτὰ ὅταν ἡ κιθάρα, ἕνα ἀπὸ τὰ μουσικὰ ὄργανα ποὺ κάθε τόσο μεταχειρίζεται ὁ Παλαμᾶς γιὰ νὰ κάμει πιὸ καλοδεχούμενες τὶς ἰδέες του, κουράζεται νὰ ἀφηγεῖται καιροὺς θριάμβου καὶ δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ στὴ χαραυγὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα πρέπει νὰ ἀναστηθοῦν καὶ νὰ τοὺς ξαναζήσει τὸ Ἔθνος. Νὰ ὅμως τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἡρωισμοῦ, ὅταν στὴν ἀπέραντη ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία πλανιέται ἀκαταπόνητος ὁ ἀετὸς τῆς Νίκης καὶ φέρνει μηνύματα ἐνθουσιασμοῦ ἀπ' ὅλες τὶς ἑλληνικὲς γωνιές :

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Μία ἡμερησία ἐκδρομή
τοῦ ΚΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΛ. ΠΙΠΙΤΟΥ**

Σάββατον 11 Μαΐου 1963 !

Μία ἡμέρα σὰν τὶς ἄλλες. Μία ἡμέρα ἐργάσιμη τῆς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ ἔχη τίποτε τὸ ἰδιαίτερο.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ΚΘ' Τμήματος καὶ Παραρτήματος, ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ σημασία... Εἶναι ἡ καθορισθεῖσα ἡμέρα ἐκδρομῆς τοῦ Τμήματος εἰς τὰς Θερμοπύλας!

Ὅλοι μας τὴν βλέπουμε σὰν μία ἡμέρα χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως καὶ ψυχικῆς γαλήνης. Καὶ αὐτὸ διότι ὅταν βρεθῆς στὴν ἐξοχή, στὴ φύσι, στὰ βουνά, στὶς λαγγαδιές, στὶς χιλιοτραγουδισμένες ἑλληνικὲς ἀκρογιαλιές, αἰσθάνεσαι πὼς βλέπεις τὸν Θεό, πὼς τὸν φθάνης, πὼς τὸν ἀγκαλιάζεις... Κι' ἂν τῆς ὑπαίθρου τὸ θαυμαστὸ κάλλος εἶναι ταυτισμένο μὲ τὸ ἱστορικὸ μεγαλεῖο τῶν προγόνων μας, ποὺ λαμποκοπᾶ ἀπὸ μερικὰ λείψανα καὶ χαλάσματα, τότε γονατίζεις δύο φορές... Μία γιὰ νὰ δοξάσης τὸν Δημιουργὸ κι' ἄλλη μιὰ γιὰ νὰ τραγουδήσης τὴν ἑλληνικὴ Ἰδέα, τὴν ἑλληνικὴ Τέχνη καὶ τὰ ἑλληνικὰ αὐτὰ χαλάσματα!...

«Τυχερὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ φθάση ταπεινὸς προσκυνητὴς σὲ τοῦτες τὶς χιλιοτραγουδισμένες γωνιὲς τῆς γλυκειᾶς μας πατρίδος».

Ἔτσι καὶ ἡ ἐκδρομὴ τοῦ ΚΘ' Τμήματος συνταύτισε καὶ ἀδέλφωσε, τὸ γλέντι, τὴ χαρὰ καὶ τὸ φαγοπότι, μὲ τὴν μόρφωσι. Γιαυτὸ ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ μείνη εἰς ὅλους μας ἀξέχαστη καὶ θὰ τὴν θυμούμεθα ὡς μία ἡμέρα ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τῆς ἀστυνομικῆς μας ζωῆς. Ὁ σεβαστὸς διοικητής μας Ἀστυνόμος Β' κ. Κωνσταντῖνος Γιαννούλης, φροντίζων προσωπικῶς γιὰ τὴν διοργάνωσι τῆς ἐκδρομῆς, εἶχε προετοιμάσει τὰ πάντα μὲ ὄρεξι καὶ πρόγραμμα. Ἔδειξε ὅτι ξέρει νὰ διοργανώνη μία ἐκδρομὴ μὲ τόσες λεπτομέρειες, ποὺ προξενοῦν κατάπληξι. Μὲ βοηθὸ τὸν ἐξαίρετο συνάδελφο καὶ διαχειριστὴ τοῦ Τμήματος, κ. Χουλάκη καὶ μὴ ἀφήνοντας ἄλλον ν' ἀναμιχθῆ μὲ τὴν διοργάνωσι τῆς ἐκδρομῆς, ἐπέτυχε ἀπόλυτα.

Στὶς 5.30' τὸ πρωί, μπροστὰ ἀπὸ τὸ Τμῆμα μᾶς περίμενε ἕνα μεγάλο εὐρύχωρο καὶ πολυτελέστατο πούλμαν γιὰ 40 ἄτομα. Ἀνάλογος ἀριθμὸς ὑπαλλήλων τοῦ Τμήματος καὶ τοῦ Παραρτήματος, μέλη τῶν οἰκογενειῶν των καὶ φίλοι τῆς Ἀστυνομίας, ἀπετέλουν τὸ γκρούπ τῶν ἐκδρομέων... Ὅλοι ἤθελαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐκδρομή... Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτό ; Οἱ ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὴν κοινωνία εἶναι τόσες πολλές... ποὺ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κλείσουμε τὸ Τμῆμα καὶ νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ ὅλοι. Ἔτσι οἱ μισοὶ σ' αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴ καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ στὴν ἄλλη.

Ἔξη καθίσματα ὅμως ἔμειναν κενὰ στὸ πούλμαν. Αὐτὸ μοῦ κίνησε τὴν περιέργεια καὶ ρώτησα τὸν κ. διοικητή.

—Μὴ βιάζεσαι καὶ θὰ δῆς, ἦταν ἡ ἀπάντησίς του.

Ξεκινᾶμε, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ... Ὁ Θεὸς μαζί μας...

Μαρσάρισμα τῆς μηχανῆς καὶ τὸ ἀθόρυβο ὄχημα κυλᾶ πάνω στὸ νοτισμένο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, πρὸς τὴν ὁδὸ Πατησίων.

Μὲ τὸ ξεκίνημα τοῦ αὐτοκινήτου, ἄρχισε καὶ τὸ τραγούδι στὸ πούλμαν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους καὶ ὁ ἦχος του σκορπίζεται στοὺς καταπράσινους καὶ λουλουδιασμένους κήπους τῶν Ἄνω Πατησίων. Λίγο πιὸ κάτω τὸ πούλμαν σταματάει καὶ ἀνεβαίνει ὁ ἀνθυπαστυνόμος κ. Ματζῶρος μὲ τὴν σύζυγό του, ὁ ὁποῖος φαίνεται

νὰ ἔχη κέφι.... Τί εἶναι ὅμως αὐτὸ ποὺ ἔχει τυλιγμένο καὶ τὸ κρατᾶ μ' ἕνα σπάγγο; Γενικὴ ἡ ἀπαίτησις ὅλων νὰ μᾶς πῆ τί ἔχει μέσα στὸ δέμα...

Μπροστὰ στὴν ἐπιμονή μας ἀναγκάζεται καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει... Μία κουβέρτα...

Πίστευε πὼς θὰ εὕρισκε ὥρα τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ πάρη ἕνα ὑπνάκο...

Σκασμένοι στὰ γέλια, ἀρχίζουμε πάλι τὰ τραγούδια...

Καὶ ξαφνικὰ ἀκούγεται μία φωνὴ νὰ λέη: 'Απὸ τὴν Σχολὴ γιὰ τὸ ἀκορντεόν...

—Σὰν νὰ ἦτο σύνθημα, ἀρχίσαμε ὅλοι μαζί: «Τὸ ἀκορντεὸν ἀπὸ τὴν Σχολή... τὸ ἀκορντεὸν ἀπὸ τὴν Σχολή». Καὶ πάλι ἡ ἀπαίτησις τῶν πολλῶν ἐνίκησε...Τὸ πούλμαν πῆρε στροφὴ καὶ σταματᾶ ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή, ὅπου ὁ ἐξαίρετος συνάδελφος ἀστυφύλαξ κ. Κατεχαράκης κατέβηκε γιὰ νὰ παραλάβη τὸ ἀκορντεόν του. Τὴν ἐπάνοδό του τὴν συνώδευαν ἰαχὲς καὶ χειροκροτήματα... Ξεκινάει τὸ πούλμαν ἀρχίζουμε καὶ τὰ δικά μας τραγούδια μὲ συνοδεία τώρα τὸν κ. Κατεχαράκη στὸ ἀκορντεόν... Κι' ἄλλη στάσι... Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνεβαίνει ὁ Διοικητὴς τοῦ ΙΘ' Παραρτήματος, Ὑπαστυνόμος Α' κ. Δ. Κατσίγερας μετὰ τῆς συζύγου του.

Ὁ ἐρχομὸς του ἔφερε περισσότερο κέφι καὶ ἰδίως στοὺς συναδέλφους τοῦ Παραρτήματος, ποὺ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, καθόντουσαν σὰν νὰ τοὺς ἔλλειπε κάτι. Καὶ τὸ πούλμαν προχωρεῖ μέσα στὸ καταπράσινο τῶν προαστίων τῆς 'Αττικῆς... Νὰ καὶ ὁ τελευταῖος τῆς παρέας... 'Ανεβαίνει σοβαρὸς-σοβαρός, ὅπως πάντα, μὲ τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι του, ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τί νομίζετε πῶς κρατοῦσε;... Ἕνα δίκαννο... Ἦταν ὁ ἀνθυπαστυνόμος κ. Γεωργίου...

Κάποιος, κι' ἂν δὲν κάνω λάθος ἦταν ὁ Διοικητὴς κ. Γιαννούλης, εἶπε:

—Ὅπως βλέπετε δὲν χρειάζεται νὰ ἐνδιαφερθοῦμε ὡς πρὸς τὸ γεῦμα. Ἔχουμε ἐδῶ τὸν κ. Γεωργίου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄριστος κυνηγὸς καὶ ὁπωσδήποτε τὸ μεσημέρι θὰ φᾶμε ἀντὶ γιὰ ἀρνὶ στὴ σούβλα, λαγὸ στιφάδο.

Γέλια, χειροκροτήματα καὶ ἰαχὲς ὑποδέχθηκαν αὐτὰ τὰ λόγια...

Καὶ τὸ πούλμαν μας, τρέχει πάνω στὴ νέα ἐθνικὴ ὁδὸ 'Αθηνῶν-Λαμίας, ἀφίνοντας πίσω του πιὰ τὴν 'Αττική.

Νὰ τὸ Κρυονέρι!... Τώρα περνᾶμε τὴν Μαλακάσα... Καὶ ὁ ὁδηγός μας, καλὸς γνώστης τῆς διαδρομῆ, κάθε τόσο ἀκούεται νὰ μᾶς ἐξηγῆ τὰ μέρη ποὺ περνᾶμε καὶ ἀφήνουμε πίσω μας.

'Αλλὰ κάποιος ὅμως ἀπὸ ἐμᾶς, κάτι ἄλλο σκεπτόταν, ὅταν ἄκουε τὸ μεγάφωνο... Καὶ ἡ σκέψις του αὐτή, πολὺ γρήγορα ἔγινε ἔργο... Ἦταν ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Κονδυλάκης, γνωστὸς σ' ὅλους μας γιὰ τὸ ἔξυπνο πνεῦμα του. Σηκώνεται, πέρνει τὸ μικρόφωνο στὸ χέρι του... καὶ δὲν λέει νὰ τὸ ἀφήση... Νόστιμα καὶ πολὺ χιουμουριστικὰ τὰ ἀστεῖα του, μᾶς πρόσθεσαν ἕνα ἄλλο εἶδος εὐθυμίας. Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχή... Ἦταν τὸ σύνθημα ἑνὸς πρωτοτύπου διαγωνισμοῦ πνεύματος καὶ ἐξυπνάδας..."Ολοι γενικῶς παρήλασαν ἀπὸ τὸ μικρόφωνο καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν τῶν λεγομένων των, εἰσέπρατταν τὴν ἀμοιβήν των σὲ χειροκροτήματα. 'Αξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι ἀστυνομικοί, ὅλοι ἔγιναν κομφερασιὲ καὶ ἠθοποιοὶ τοῦ μικροφώνου... 'Αλλὰ ἐκεῖνο ποὺ συνεκίνησε ὅλο τὸ γκρούπ τῶν ἐκδρομέων, ἦταν τὰ δύο ποιήματα τῆς συζύγου τοῦ ἀστυφύλακος κ. Μπελεγρῆ καὶ τῆς μικρῆς Τζένης Χωραΐτου...

Τί κέφι ἦταν αὐτό... Τί ἐνθουσιασμός!!! Τί παραλήρημα χαρᾶς!!! "Ολο τὸ πούλμαν ἐδονεῖτο... Καὶ ὅσο πλησιάζαμε πρὸς τὸν προορισμό μας, ὅλο καὶ μεγάλωνε... Νὰ τὰ Κιούρκα! Νὰ ἐκεῖ ἀριστερὰ στὸ βάθος ἡ Αὐλώνα, δεξιὰ τὸ Σχηματάρι.

Ὁ ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος ἀριστερά μας ὁδηγεῖ στὴ Θήβα, στὴ πατρίδα τοῦ Οἰδίποδος, τοῦ Πελοπίδα, τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ 'Επαμεινώνδα... Νὰ δεξιά μας καὶ ἡ λίμνη τῆς Ὑλίκης... Νὰ καὶ ὁ σημερινὸς κάμπος τῆς Κωπαΐδος μὲ τὸ μαῦρο καὶ εὔφορο χῶμα της... 'Αγρότες καὶ ἀγρότισσες, σκυμμένοι στῆς μάννας γῆς

τὸ πρόσωπο, σκαλίζουν ἢ σπέρνουν... Μερικοὶ στέκονται γιὰ λίγο ὄρθιοι—τὰ τραγούδια μας τοὺς ξαφνιάζουν—χαιρετοῦν καλόκαρδα κι' ὕστερα ξανασκύβουν στὴν δουλειά τους...

'Ο "Αγιος Κωνσταντῖνος 'Αταλάντης εἶναι ὁ πρῶτος σταθμός...

'Αφήνουμε τὸ πούλμαν γιὰ λίγο καὶ τὸ στρώνουμε, κάπως ἐνωρὶς βέβαια, στὸ σχετικὸ κολατσό... 'Εδῶ μαθαίνουμε ὅτι ἀφοῦ περιηγηθοῦμε τὰ Καμμένα Βοῦρλα καὶ τὰς Θερμοπύλας, θὰ ἐπιστρέψουμε καὶ γιὰ τὸ μεσημβρινὸ φαγητό. Πρὸς τοῦτο δίδεται ἐντολὴ γιὰ τὸ ψήσιμο τριῶν ἀρνιῶν καὶ τῶν σχετικῶν διὰ τὸ γεῦμα. 'Αλλὰ ὁ ὁδηγός μας εἶναι βιαστικός. "Αρχισε νὰ κορνάρῃ γιὰ νὰ συγκεντρωθοῦμε καὶ νὰ προχωρήσουμε. Περνᾶμε τὸν "Αγιο Κωνσταντῖνο καὶ ὕστερα ἀπὸ 10' λεπτῶν φθάνουμε στὰ Καμμένα Βοῦρλα. 'Εδῶ ὁ πολύξερος ὁδηγός μας καὶ πάλι ἔχει τὸν λόγο.

—Κύριοι, προκειμένου νὰ γνωρίσετε τὰ Καμμένα Βοῦρλα θὰ πρέπει νὰ προχωρήσετε πεζῆ. 'Εγὼ μὲ τὸ αὐτοκίνητο θὰ σᾶς περιμένω ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό.

Καὶ νὰ τώρα προχωροῦμε πεζῆ ἀπὸ τὸν παραλιακὸ δρόμο τῶν Καμμένων Βούρλων, χωρισμένοι σὲ μικρὲς παρέες. Δεξιά μας ἡ γαληνεμένη θάλασσα καὶ ἀριστερά μας τὰ πολυτελέστατα ξενοδοχεῖα μὲ τὶς ἰαματικὲς πηγές, οἱ ὁποῖες εἶναι πλουσιώτατες σὲ ράδιο. Δέκα λεπτὰ κράτησε περίπου αὐτὴ ἡ διαδρομή...

Νά τὸ αὐτοκίνητό μας... Μᾶς περιμένει παιδιά... "Ας ἀνεβοῦμε λοιπόν, τί περιμένουμε;... 'Εμπρὸς γιὰ τὶς Θερμοπύλες...

—Προσοχή! προσοχή! ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ κ. διοικητοῦ... πλησιάζουμε στὰς Θερμοπύλας... Τὴν ξενάγησι θὰ μᾶς τὴν κάνη ὁ κ. 'Αλέπης, κυβερνητικὸς ἐπίτροπος καὶ διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Προνοίας, τὸν ὁποῖον ἔχουμε τὴν τιμὴ νὰ φιλοξενοῦμε στὴν ἐκδρομή μας...

Καθὼς πλησιάζουμε, ἕνα ὡραιότατο τοπίο ἁπλώνεται μπροστά μας... 'Αριστερὰ τὸ Καλλίδρομον ὄρος καὶ δεξιά μας τὰ ἕλη καὶ ὁ κάμπος τῶν Θερμοπυλῶν.

Μόλις κατεβαίνουμε, ὅλο τὸ γκρούπ προχωρεῖ πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος, ὅπου τὸ ὀρειχάλκινο ἄγαλμα τοῦ Λεωνίδα, προσφορὰ τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς (ΑΧΕΠΑ). Τὸ κοντάρι του δείχνει τὸ μονοπάτι ποὺ ὁ 'Εφιάλτης ὑπέδειξε στοὺς Πέρσας. Καθὼς κάνουμε ἕνα κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν κ. 'Αλέπη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐξηγῇ τὸ ἱστορικὸ τῶν Θερμοπυλῶν, ἡ φαντασία μας τρέχει σὲ 'Εκείνους, τοὺς 300, ποὺ μπόρεσαν καὶ ἀντιστάθηκαν στὴ δύναμι τῶν μυριάδων τοῦ Ξέρξου. Καὶ ὁ κ. 'Αλέπης, γνώστης καλὸς τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου συνεχίζει νὰ λέη:

— Αὐτὴ ἡ τοποθεσία γιὰ τοὺς πολλοὺς εἶναι τὸ μέρος ποὺ ὁ Λεωνίδας τὸ 480 π.Χ. μὲ τοὺς 300 του ἔπεσε ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Μὴ βλέπετε ποὺ τώρα ἔχει πλάτος 5 περίπου χιλιομέτρων. Τὸ πλάτος αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὰς διαρκεῖς προσχώσεις. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ πλάτος του ἦτο 60 βήματα καὶ τὸ μῆκος του περίπου ἕνα χιλιόμετρο. Νὰ ξέρετε ἀκόμη, ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς 300 Σπαρτιάτας ἔπεσαν καὶ 700 Θεσπιεῖς καὶ μερικοὶ Θηβαῖοι. 'Απὸ δὲ τοὺς Πέρσας ἐφονεύθησαν 20.000 περίπου... 'Επίσης εἰς τὰ 279 π.Χ. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, 24.000 χιλιάδες "Ελληνες ἠμύνθησαν ἐπὶ μῆνας ἐναντίον τῶν Γαλατῶν τοῦ Βρέννου. Εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτὴν ἐδῶ ὑπάρχουν ὑδροθειοχλωριονατριοῦχοι πηγαί, θερμοκρασίας 32° C. Νὰ ἐκεῖ πάνω στὸ μικρὸ ὑψωματάκι εἶναι ὁ Τύμβος τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν τριακοσίων του. "Οπως βλέπετε ὁ τάφος αὐτὸς εἶναι τόσο ἁπλός, ὅσον ἦσαν καὶ οἱ Σπαρτιάται...

"Ολοι ἄθελά μας κατεβάσαμε τὸ κεφάλι μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἄξιους προγόνους, ἀποδίδοντάς τους ἔτσι, τὸν πιὸ πτωχὸ φόρο τιμῆς, διαβάζοντας συγχρόνως σὰν προσευχὴ ἐκεῖνο ποὺ ἦταν γραμμένο ἐπάνω στὴν ἁπλῆ ἐπιτύμβιο πλάκα: «"Ω ξεῖν' ἀγγέλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς 'κείνων ῥήμασι πειθόμενοι».

Κανεὶς δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ μιλήση. Πήραμε τὸν δρόμον τοῦ γυρισμοῦ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ τὴν φαντασία μας νὰ τρέχη πολλὰ χρόνια πίσω...

Φεύγουμε ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ καὶ ἱερὸ τοῦτο χῶρο, πλουτισμένοι μὲ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ μὲ τὴν ὑπερηφάνεια, ὅτι εἴμεθα οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων ποὺ ἤξεραν νὰ πεθαίνουν, γιὰ τὴν ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ν τῆς Πατρίδος μας.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πλατάνια τοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου, κοντὰ στὴν πλατεῖα, σ' ἕνα περιποιημένο καὶ καθαρὸ κέντρο, μαγεμένοι ἀπὸ τὸ θαυμάσιο φυσικὸ περιβάλλον, παίρνουμε τὸ μεσημβρινό μας φαγητό. Μετὰ τὸ φαγητὸ τὸ λόγο ἔχει ἡ μουσική.

Τὸ κέφι κορυφώθηκε στὶς γλυκειές νότες τοῦ ἀκορντεὸν καὶ ἀρχίζει ὁ χορός.

'Ο τσάμικος, ὁ καλαματιανός, ὁ κερκυραϊκὸς καὶ ὁ κρητικὸς ἔχουν τὰ πρωτεῖα. 'Ακολουθεῖ τὸ ταγκὸ καὶ οἱ ἄλλοι...

'Αλλὰ πόσο γρήγορα ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ. Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα ἀφήσαμε τὸ ὄμορφο αὐτὸ χωριό.

Τὸ πούλμαν πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Οἱ κ.κ. Κονδυλάκης καὶ Μαντζῶρος ἀνέλαβαν μὲ τὰ σπαρταριστικά τους ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν πολύχρονη καὶ γεμάτη ἐπεισόδια ἀστυνομική τους ζωὴ νὰ σκορπίζουν καὶ πάλι τὴν εὐθυμία. Μὰ σὰν κουράστηκαν νὰ λένε, σηκώθηκαν καὶ εἶπαν διάφορα ἔξυπνα μερικοὶ συνάδελφοι, ὅπως οἱ κ.κ. Μπούτσικος, Μέμος Πουρνάρας καὶ ἄλλοι.

Μὰ νά ἡ 'Αθήνα μας φάνηκε. 'Ο κ. διοικητὴς σηκώθηκε πῆρε τὸ μικρόφωνο καὶ μᾶς συνεχάρη γιὰ τὴν ὑποδειγματικὴ τάξι ποὺ ἐτηρήσαμε, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐκδρομῆς μας. 'Ακολούθως τὸν εὐχαριστήσαμε καὶ ἐμεῖς γιὰ τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἶχε νὰ διοργανώση αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ πρὸς χάριν μας.

Ἔτσι πέρασε ἡ ἡμέρα αὐτὴ ποὺ θὰ μείνη ζωντανὴ μέσα στὴν ψυχή μας. Γιὰ πάντα θὰ χαιρώμαστε νοσταλγικὰ τὶς ὄμορφες στιγμὲς ποὺ ζήσαμε, καθὼς τὰ χρόνια θὰ περνοῦν κι' ἡ μνήμη μας θὰ ἀνασκαλεύη τὰ περασμένα.

Α. ΠΙΠΙΤΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Μία πανάρχαια ἑλληνικὴ κληρονομία συνεχίζεται κάθε χρόνο ἐκεῖ στὸν Λαγκαδᾶ, τὴν γραφικὴ πολίχνη τοῦ μακεδονικοῦ κάμπου. Εἶναι τὰ «Ἀναστενάρια», ποὺ τελοῦνται κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ συγκεντρώνουν πολλὰς χιλιάδας ἐπισκέπτας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον(1), ἰδίως ὅμως συγκεντρώνουν ἐπιστήμονας ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ παράδοξον φαινόμενον τῆς ἀκαΐας, κινηματογραφιστὰς ποὺ ἀπαθανατίζουν τὴν τελετήν, συγγραφεῖς, δημοσιογράφους κλ. κλ.

Εἶναι σὲ ὅλους γνωστόν, ὅτι κατὰ τὰ Ἀναστενάρια ἕνα πλῆθος ἁπλῶν γεωργῶν «χορεύει» ἐπάνω στὴ φωτιὰ μὲ γυμνὰ πόδια, κρατώντας στὰ χέρια τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ ψιθυρίζοντας αὐτοσχέδιες προσευχές. Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι οὐδέποτε μέχρι σήμερα παρουσιάσθηκε ἡ φυσικὴ κατὰ τὴν κοινὴν λογικὴν συνέπεια τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς, νὰ παρουσιάσουν δηλαδὴ ἐγκαύματα τὰ γυμνὰ μέλη ἐκείνων ποὺ λαμβάνουν μέρος στὴν τελετὴ τῆς πυροβασίας. Τὸ παράδοξον αὐτό, ἐκ πρώτης ὄψεως, φαινόμενο, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ὅλην τελετουργικὴν μορφὴν τῶν Ἀναστεναρίων, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ προσελκύει τὸ διεθνὲς ἐνδιαφέρον καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ πλήθη πάσης μορφῆς ἐπισκεπτῶν στὸν Λαγκαδᾶ, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ στὶς λιγοστὲς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας.

***

Προχριστιανικὴ καὶ ἀρχαία κληρονομία τὰ Ἀναστενάρια, ἔχουν ἀπὸ τὴν ὀργιαστικήν των πλευρὰν ἄμεσον σχέση καὶ καταγωγὴ ἀπὸ τὴν διονυσιακὴ λατρεία καὶ τὰ θρακικὰ ὄργια, ποὺ ἐτελοῦντο στὰ ὄρη καὶ τὶς χαράδρες σὲ σκοτεινὲς νύκτες. Μὲ μανιακὲς ἐκδηλώσεις καὶ ὀργιαστικοὺς χορούς, μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ περισσότερον ὁ Στράβων, μὲ χάλκινα κύμβαλα, ἀναμμένες δάδες, βροντὲς καὶ ἰαχές, οἱ ἄνθρωποι τῶν θρακικῶν ὀργίων ἐχόρευαν μὲ ἀσυνήθη γιὰ τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα ἔνταση καὶ ἐκστασιασμό, παρουσιάζοντο ἔξαλλοι καὶ παραμορφωμένοι, μὲ φρικτὲς ὄψεις, τρέχοντας στὰ δάση καὶ τοὺς κρημνοὺς μὲ ἀληθινὴ μανία καὶ ἔξαψη, ὥστε στὸ τέλος, ἀλλόφρονες πλέον ἐτεμάχιζαν τοὺς ἱεροὺς ταύρους ποὺ προώριζαν γιὰ τὶς θυσίες καὶ τοὺς κατέτρωγαν ὠμούς, πίνοντας μὲ ἄφθαστη ἀγαλλίαση τὸ αἷμα τους. Ὁ δαιμονικὸς καὶ συνάμα παγανιστικὸς αὐτὸς ὀργιασμὸς ἀπέβλεπε στὴν ἐξύψωση τοῦ ἀνθρώπου, στὴν κάθαρση καὶ στὴν ἕνωση μὲ τὸ θεῖον.

Τὸ ἴδιο μὲ τὰ θρακικὰ ὄργια τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς συνέβαινε καὶ μὲ τὰ Ἀναστενάρια πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια. Οἱ πυροβασίες, οἱ ὠμοφαγίες, τὸ ἱερὸ ὄργιο, τὸ λατρευτικὸ μένος, ἡ μαγεία, ὁ ὀργιαστικὸς χορός, ἡ οἰνοποσία σὰν λατρευτικὸ στοιχεῖο, ἡ διανυκτέρευση στὶς σκοτεινὲς χαράδρες καὶ στὰ ὄρη, ἡ φυγὴ πρὸς τὰ ἄγρια κι' ἐρημικὰ δάση,ἡ πομπικὴ νυκτοβασία μὲ πυρσοὺς καὶ λαμπάδες στὸ σκοτάδι, εἶναι στοιχεῖα κοινὰ τόσο στὰ θρακικὰ ὄργια ὅσο καὶ στὰ Ἀναστενάρια παλαιοτέρων ἐποχῶν. Ἀκόμα κοινὰ σημεῖα εἶναι ἡ εὐωχία καὶ ἡ μέθη, ἡ εἰκονοφορία, ἡ ἔκσταση, ἡ ὀργιαστικὴ ἐξόρμηση θιάσου ἀπὸ λαϊκοὺς ἀνθρώπους μὲ τὶς εἰκόνες—ὅπως καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀκόμα Μαινάδων καὶ Θυϊάδων—ἡ πυρολατρεία, τὰ δρώμενα—ποὺ

1. Ἄνω τῶν 15 χιλιάδων ἐπισκεπτῶν παρηκολούθησαν ἐφέτος τὴν τελετὴν τῶν Ἀναστεναρίων.

θυμίζουν καὶ τὰ 'Αγριώνια καὶ Νυκτέλια τῶν ἀρχαίων—ἡ θεοληψία, ἡ δαιμονοπληξία, ἡ ἐκστατικὴ ἀλλοφροσύνη, τὰ μαγικὰ στοιχεῖα, ἡ πυροβασία, καί, τὸ κυριώτερο, τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς ἀκαΐας. Τοῦτο τὸ φαινόμενον ἐπροκάλεσε τὴν γενικὴ κατάπληξη καὶ περιέργεια στὰ 'Αναστενάρια, γιὰ νὰ ἀπασχολήσῃ σοβαρὰ τὴν ἐπιστήμη καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὀφείλεται στὴν ὑπέρμετρη ψυχικὴ συγκέντρωση καὶ πίστη, ἰδίως τὴν αὐθυποβολή, καθὼς ἀπεδείχθη στὸ Λονδῖνο μὲ τὸν φακίρη Κούμπα Μπὰξ τὸ 1935, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε τάφρο σκεπασμένη ἀπὸ πυρὰ ὀκτακοσίων βαθμῶν Κελσίου, ἐνῷ τὰ γυμνὰ πόδια του διετήρησαν τὴν πρώτη τους θερμοκρασία τῶν 27 βαθμῶν. "Οταν ὁ φακίρης προσεκλήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀρνήθηκε καὶ ὡμολόγησε πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατο ἐκείνη τὴν στιγμὴ διότι «ἔσπασε» ἡ ψυχική του συγκέντρωση.

"Ολα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ συναντῶνται τόσον στὰ 'Αναστενάρια παλαιῶν ἐποχῶν ὅσον καὶ στὶς ἀρχαῖες λατρεῖες καὶ ἔχουν προϊστορικὴ καταγωγή. Συναντῶνται ὅμως καὶ σὲ σημερινὲς πρωτόγονες φυλὲς τῆς Αὐστραλίας, τῆς 'Αφρικῆς, τῆς Β. 'Αμερικῆς, τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ σὲ ἄλλες ἀκόμη περιοχές, ὅπου τὸ χαρακτηριστικώτερον σημεῖον τῶν ὀργιαστικῶν τελετῶν εἶναι ὁ παγανιστικὸς καὶ συνάμα δαιμονικὸς χορός. Τὸ φαινόμενον τοῦτο μᾶς ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς τελετῆς ὑπάρχει στὴν προθεϊκὴ τ ο τ ε μ ι κ ὴ ἐποχή, ἤτοι στὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος προβάλλει τὴν ἀτομικότητά του, ἐπιβεβαιώνει τὴν θέλησή του καί, ἀφοῦ ὑποστῇ κάθαρση ἐξυψώνεται καὶ μπορεῖ νὰ ἀντικρύσῃ ἄφοβα τὴν ἐχθρικὴ φύση καὶ νὰ τὴν ὑποτάξῃ. 'Ακόμα ἐσυναντῶντο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ στοὺς Χρίστι τῆς Ρωσίας, οἱ ὁποῖοι ἐφαντάζοντο ὅτι ὕστερα ἀπὸ μακρὰ προσευχὴ καὶ ψυχικὴ προετοιμασία, ποὺ ἠκολουθεῖτο ἀπὸ πολύωρο καὶ ἀφάνταστα ὀργιαστικὸ καὶ ἐντατικὸ χορό, ἐταυτίζοντο καὶ ἐνσωματώνοντο οἱ μὲν γυναῖκες τὸν Χριστὸ οἱ δὲ ἄνδρες τὴν Παναγία.

Παρόμοιο ἔθιμο ἀρχαιοτάτης προελεύσεως ἐπέζησε στὸν ἑλληνικὸ λαὸ μέχρι τῶν χριστιανικῶν χρόνων. "Ανθεξε ὕστερα σὲ ὅλη τὴν μεταβατικὴ περίοδο τῆς πάλης καὶ τῆς διαμάχης τῶν δύο θρησκειῶν, ἤτοι τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ τῶν μορφῶν τῆς νέας θρησκείας—Α—ΣΤ' αἰῶνος—διότι ὁ ἐκχριστιανισθεὶς λαὸς ἐτήρησε μὲ φανατικὸ συντηρητισμὸ μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων λατρευτικῶν του συνηθειῶν, καὶ τὴν ὀργιαστικὴ πυροβατικὴ λατρεία, ὅπως ἄλλωστε ἐτήρησε τόσα καὶ τόσα ἄλλα ἔθιμα ποὺ μετέφερε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Τὸ ἔθιμο τῆς ὀργιαστικῆς πυροβατικῆς λατρείας τὸ συνέδεσε ὁ λαὸς μας μὲ τοὺς ἰσαποστόλους Κωνσταντῖνο καὶ 'Ελένη ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο καὶ τὴν ἁγιοποίηση τοῦ Κωνσταντίνου, ἀφοῦ αὐτὸς ἀνεδείχθη προστάτης τῆς παλαιᾶς ἐθνικῆς λατρείας μὲ τὸ νὰ ἀνέχεται τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τὴν λατρεία των ἀφ' ἑνὸς καὶ νὰ εὐνοῇ τοὺς χριστιανοὺς ἀφ' ἑτέρου.

***

Σήμερα τὰ 'Αναστενάρια ἀποτελοῦν μίαν ἁπλῆ ἀναλαμπὴ τῶν τελετῶν ἐκείνων, ἀφοῦ περιωρίσθηκαν στὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τῶν ἰσαποστόλων πυροβασία καὶ τὶς σχετικὲς προετοιμασίες. Οἱ προετοιμασίες συνίστανται κυρίως σὲ κατανυκτικὲς προσευχὲς καὶ προσπάθειες αὐτοσυγκεντρώσεως τῶν ἀναστενάρηδων στὸ εἰδικό τους «κονάκι». Λίγο πρὶν ἔχουν γίνει οἱ θυσίες τῶν τριῶν «ἱερῶν κριαριῶν» στὸν βωμό, ἔχουν ὅλοι γευματίσει ἀπὸ τὸ κρέας αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἔχουν ἐπιδοθῇ σὲ μεγάλη οἰνοποσία. 'Επέρχεται μὲ τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν αὐτοσυγκέντρωση, ἡ θρυλικὴ ἔκσταση τῶν ἀναστενάρηδων, ὁπότε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου φανερώνουν κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν προσβολὴ τῆς ἐπιληψίας. Σ' αὐτὴν τὴν ἔκσταση, αὐτὴν τὴν ἔκφραση τρέλλας ἴσως, ἀποδίδουν πολλοὶ τὴν λύση τοῦ μυστηρίου, ἂν καὶ παραμένει σκοτεινὴ καὶ ἀνεξήγητη ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ. Ὁπωσδήποτε, ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ κατάλληλος γιὰ τὴν πυροβασία. 'Εξέρχονται λοιπὸν ἕνας-ἕνας, σηκώνοντας ψηλὰ τὰ εἰκονίσματα ποὺ κρατοῦν, καὶ ἀρ-

χίζουν νὰ πηδοῦν ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς μὲ τὰ πόδια γυμνὰ ἢ φορώντας μερικοὶ χονδρὲς μάλλινες κάλτσες. Ἡ πυροβασία διαρκεῖ ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ «χορευτοῦ» καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐκστάσεως, τὸ δραματικὸ δὲ ἀποκορύφωμα εἶναι τὸ ξέσπασμα σπανίων ψυχικῶν καταστάσεων καὶ ἰδίως τρομώδους παραληρήματος, κλαυθμῶν σὲ φοβερὴ νευρικὴ ὑπερένταση κ.λ., πλὴν ὅμως οὐδένα ἐκ τούτων ἔχει ὡς ἀφορμὴν ἐγκαύματα ἢ πόνους ἀπὸ τὴν θερμότητα τῆς πυρᾶς.

Τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενο τῆς ἀκαΐας τῶν ἀναστενάρηδων ἀπησχόλησε πλῆθος ἐρευνητῶν, Ἑλλήνων καὶ ξένων. Κατὰ τὰ 'Αναστενάρια τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀκόμη, διακεκριμένος ψυχίατρος ἐδήλωνε σχετικῶς: «Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανη νὰ δώσῃ μία κάποια ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση στὸ φαινόμενον τῆς ἀκαΐας. Τὸ καταπληκτικὸν εἶναι τοῦτο: Ὅταν πηδοῦν στὴν ἀρχὴ μὲ τὶς κάλτσες ἐπάνω στὰ ἀναμμένα κάρβουνα, καὶ τὶς βγάζουν μετά, δὲν ἔχουν οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος «τσουρουφλίσματος» ἔστω! 'Επίσης, κατὰ τὰ 'Αναστενάρια τοῦ 1962, σὲ σχετικὴ ἐρώτηση δημοσιογράφων, ὁ καθηγητὴς τῆς Λαογραφίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Πετρόπουλος ἐδήλωνε: «Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ φαινόμενον τῆς ἀκαΐας. Ἔχω ἀφιερώσει πολλὰ χρόνια στὴν μελέτη του καὶ κατέληξα σὲ τοῦτο: Ὅτι ὁ ἄνθρωπος κρύβει μέσα του τρομακτικὲς κι' ἄγνωστες καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο δυνάμεις, ποὺ ἐκδηλώνονται σὲ ὡρισμένα ἄτομα μόνον καὶ ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις... Ἴσως ἡ π ί σ τ ι ς, μὲ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν τῆς λέξεως».

'Ενδιαφέρον παρουσιάζει καὶ ἡ ἁπλοϊκὴ ἀπάντησις νεαροῦ ἀναστενάρη σὲ ἐρώτηση συγγραφέως κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ 1962. «Εἶναι ἡ πίστη ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ σ' αὐτὰ ποὺ ἐσεῖς βλέπετε σὰν καταπληκτικά, εἶπε. Πέρυσι χόρεψα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ 'Αναστενάρια. Καὶ ξέρετε πῶς; Καθόμουνα μὲ τὸ ἀφεντικό μου καὶ παρακολουθούσαμε τὴν γιορτή, ὅταν ξαφνικά, ὑπακούοντας σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ ποὺ ἦταν ἀδύνατον νὰ παρακούσω, ἔβγαλα παπούτσια καὶ κάλτσες καὶ πήδησα στὴν φωτιά. Βγῆκα ἔξω ἐντελῶς ἀνέπαφος!»(1).

* * *

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ μάλιστα πρὶν γίνει ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν τῆς Θράκης κατὰ τὸ ἔτος 1923, τὰ 'Αναστενάρια ἐτελοῦντο μὲ τόση θρησκευτικὴ κατάνυξη ὥστε προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξη τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος κάθε γωνίας τῆς γῆς. Δυστυχῶς γιὰ μᾶς, ὁ πατέρας τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας Ν. Πολίτης ἀπέθανε χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ ἀνακοινώσῃ ὅσα ἱστορικὰ καὶ ἑρμηνευτικὰ στοιχεῖα συνέλεξε ἀπὸ τὶς τελετὲς αὐτές. Εἶναι εὐτύχημα ὅμως τὸ ὅτι τὰ 'Αναστενάρια ἐμελέτησε ὁ καθηγητὴς τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς Α. Χουρμουζιάδης, κατὰ τὸ ἔτος 1872, καὶ ἄφησε πολύτιμο ἀπόκτημα τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας. Εἶναι εὐτύχημα ἐπίσης ποὺ τὰ 'Αναστενάρια ἐμελέτησε ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν Ἄγγελος Τανάγρας τὸ 1940, καθὼς καὶ πλῆθος ἄλλο ἐπιστημόνων μὲ ἐκπρόσωπον τὸν καθηγητὴν τῆς ἰατροδικαστικῆς Ι. Γεωργιάδην. Τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1940, ὁ Ἄγγελος Τανάγρας καὶ ὁ Ι. Γεωργιάδης ἐπέτυχαν νὰ διοργανώσουν στὴν Μαυρολεύκη τῆς Δράμας δημοσίαν τελετὴν 'Αναστεναρίων παρ' ὅλες τὶς τότε ἀντιδράσεις τῆς ἐκκλησίας. Οἱ ἀναστενάρηδες, κατὰ τὰς ἀφηγήσεις, ἐχόρευσαν ὑπὸ τοὺς ἤχους γκάϊντας, λύρας καὶ τυμπάνου, μπροστὰ στοὺς ἐπιστήμονας καὶ σὲ πλῆθος ἄλλου κόσμου τὸν ὀργιαστικό των χορό, ποὺ παρετάθη ἐπὶ δύο ὥρες. Τὸ ἀπόγευμα ἄναψαν οἱ φωτιὲς καὶ σὲ λίγο ἄρχισε ἡ πυροβασία σὲ ἀνθρακιὰ μεγάλης ἐκτάσεως. Πρώτη μπῆκε στὴν ἀνθρακιά, μὲ γυμνὰ τὰ πόδια καὶ μὲ τὴ παλιὰ «κουδουνάτη» εἰκόνα τῶν ἰσαποστόλων στὰ χέρια, ἡ Παναγιὼ Χρίτη, ποὺ μὲ τὰ πόδια βυθιζόμενα στὰ κάρβουνα πέρασε πολλὲς φορὲς ἀπὸ ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ ἀπὸ τὴν μία ἄκρη στὴν ἄλλη. Ὕστερα ἔκαμε τὴν πυροβασία ἡ 'Ιφιγένεια 'Αβρακώμη, μὲ

1. 'Εφημερὶς «Βραδυνὴ» τῆς 23ης Μαΐου 1962.

χονδρὲς ἀγροτικὲς κάλτσες στὰ πόδια, ἡ ὁποία ὅμως ἐβύθισε στὴν ἀνθρακιὰ πολλὲς φορὲς τὰ χέρια της, μὲ ἀργὲς κινήσεις, διασκορπίζοντας τὰ ἀναμμένα κάρβουνα πρὸς τὸ ἔντρομο πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν. Τρίτη γυναίκα ἀναστενάρισσα «ἐχόρευσε» ἐπὶ πολὺ στὴν ἀνθρακιὰ μὲ γυμνὰ τὰ πόδια. Τέλος, ἐνῶ ἡ τελετὴ ἐτελείωνε καὶ οἱ ἀναστενάρηδες καὶ τὸ πλῆθος ἔκαμναν μεγάλη πομπὴ πρὸς λιτάνευση, ἡ ἀναστενάρισσα Εἰρήνη Στρίκου ποὺ πενθοῦσε καὶ δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴν τελετή, ἐκστασιάσθηκε κατὰ τὴν διέλευση τῆς πομπῆς—ὅπως ἐδήλωσε τὴν «ἔπιασε ὁ ἅγιος»,—βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της καί, παίρνοντας τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα ἔφθασε στὴν ἀνθρακιά, ὅπου «ἐχόρευσε» ὀργιαστικὰ καὶ μὲ ἔξαλλες κινήσεις ἀρκετὴ ὥρα. Ὕστερα κατέπεσε ἀπὸ ἐξάντληση καὶ νευρικὴ κατάπτωση, ἀναλύθηκε δὲ σὲ λυγμοὺς διότι «παρασύρθηκε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ φυλάξη τὸ πένθος της».

Τὴν τελετὴ ἐκείνη ἐπηκολούθησε ὁ γενικὸς ἐπιστημονικὸς ἔλεγχος ὡς πρὸς τὰ διάφορα φαινόμενα καὶ ἰδίως ὁ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ι. Γεωργιάδη ἰατροδικαστικὸς ἔλεγχος. Διεπιστώθη, πρὸς γενικὴν κατάπληξιν, καὶ ἀνεκοινώθη παγκοσμίως, ὅτι τὰ γυμνὰ μέλη τῶν τριῶν γυναικῶν οὐδεμίαν κάκωσιν ἔφεραν. Προσέτι διεπιστώθη ὅτι οἱ χονδρὲς κάλτσες τῆς Ἀβρακώμη εἶχαν παραμείνει ἄθικτες. Τέλος, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπιστήμονας διεπιστώθη ὅτι δὲν ἔγινε ἀπὸ τοὺς ἀναστενάρηδες ἢ ἀπὸ τρίτους χρῆσις χημικῶν ἢ ἄλλων προφυλακτικῶν φαρμάκων, καί, ἐπὶ πλέον, ὅτι τὰ πέλματα τῶν τριῶν γυναικῶν ἦσαν ἐξαιρετικὰ λεπτὰ καὶ εὐαίσθητα. Οἱ παρατηρήσεις αὐτές, κατὰ τὸ ἐπιστημονικὸν πείραμα τῆς Μαυρολεύκης, κατέπληξαν τοὺς πάντας καὶ ἐγένοντο ἀντικείμενον διεθνῶν σχολίων καὶ ἐπιστημονικῶν συζητήσεων, ἐπαληθεύθησαν δὲ ἔκτοτε πολλὰς φορὰς ἀπὸ ξένους καὶ Ἕλληνας ἐπιστήμονας μέχρι σήμερον. Τονίζεται πάντως ἀπὸ πολλοὺς ἐπιστήμονας, καὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς ἀκαΐας δὲν παρατηρεῖται μόνον στὰ ἑλληνικὰ Ἀναστενάρια, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀρχαῖον καὶ παγκόσμιον. Τοῦτο, μαζὶ μὲ ἄλλα ὑπερφυσικὰ γεγονότα, βοηθεῖ στὴν κατανόηση κάθε λατρείας καὶ κάθε ὀργιαστικῆς θρησκείας.

***

Μετὰ τὸ πείραμα τῆς Μαυρολεύκης καὶ ἰδίως μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμο, οἱ ἀναστενάρηδες ἐκτελοῦν τὴν πυροβασία κάθε χρόνο τὴν 21η Μαΐου. Ἀπέχουν ὅμως τὰ σημερινὰ Ἀναστενάρια πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔκαναν οἱ ἀναστενάρηδες πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν. Τότε, τὰ προεόρτια τοῦ πανηγυρισμοῦ ἄρχιζαν στὶς δύο Μαΐου. Τὸ δειλινό, λαμπροστολισμένες οἱ γυναῖκες καὶ ἰδίως οἱ νέες, ἔπαιρναν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τὴν περιέφεραν ἐν πομπῇ μὲ λαμπάδες καὶ θυμιάματα. Μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου τὴν ἐτοποθετοῦσαν στὸ ἱερὸ τέμενος, περίπτερο ἢ παράπηγμα, κτισμένο κοντὰ στὸ ἁγίασμα. Ὕστερα ἐκαθάριζαν τὸ ἁγίασμα καὶ τὸ στόλιζαν, ἔρριχναν στὴν ἱερὴ πηγὴ χρήματα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ ἐπλύνοντο μὲ τὸ ἱερὸ νερὸ τῆς πηγῆς ἔκαμναν χορὸ μὲ τὴν συνοδεία «νεστενάρικης» μουσικῆς. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χοροῦ μὲ τὰ πατροπαράδοτα μουσικὰ ὄργανα—γκάϊντα, λύρα, τύμπανο—ἄλλοι φορτώνονταν ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν φραγμένο τὸ ἁγίασμα, καὶ τὰ στοίβαζαν πιὸ πέρα γιὰ νὰ ἀνάψουν κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ ἁγίου τὶς ἑορταστικὲς φωτιές, ἄλλοι ἀπήγγειλαν προσευχὲς καὶ παρακαλοῦσαν τὸν ἅγιο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς τελετῆς. Ὁ χορὸς ποὺ ἄρχιζε στὶς δύο Μαΐου συνεχίζετο κάθε δειλινό, μέχρι τῆς εἰκοστῆς πρώτης τοῦ μηνός.

Τὴν τελευταία Κυριακὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἑορτή, ὅλα τὰ χωριὰ τῆς περιφερείας συγκεντρώνονταν ἐν πομπῇ, μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀναστενάρηδες, στὴ θέση Τριπόρι, ὅπου κάθε χωριὸ εἶχε τὸ ἁγίασμά του. Ὁ παλαιότερος ἱερέας ἔκανε ἁγιασμὸ τότε καὶ ὁ ἀρχιαναστενάρης ἔβγαζε νερὸ γιὰ νὰ πιοῦν ὅλοι καὶ νὰ πλυθοῦν. Ἐπακολουθοῦσε εὐωχία πάνω στὴ χλόη καὶ ἐθυσιάζοντο ταῦροι ἢ ἀμνοί, τῶν ὁποίων τὴν πλάτη καὶ τὸ δέρμα ἔπαιρνε ὁ ἱερέας πρὸς «παρατήρησιν». Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι οἱ ἱερεῖς ποὺ ἐλάμβαναν μέρος στὰ Ἀναστενάρια, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐντόπιοι

καὶ ἐχέμυθοι. Τοὺς ξένους ἱερεῖς ἢ τοὺς ὑπόπτους τοὺς ἀπέπεμπαν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς λατρείας καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ κατοπτεύσουν καὶ καταγγείλουν τὰ ὅσα συνέβαιναν στὸν ἀρχιερέα τῆς περιοχῆς, ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευε στοὺς ἱερεῖς τὴν συμμετοχή τους στὰ 'Αναστενάρια.

Μετὰ τὴν εὐωχία οἱ ἀναστενάρηδες εἰσήρχοντο στὸν ἱερὸ χῶρο, ποὺ ἦταν φραγμένος καὶ στὸν ὁποῖον ὑπῆρχαν τὰ τεμένη τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων. 'Εδῶ ἄρχιζε πλέον ἡ κυρίως τελετή. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μὲ τὰ χέρια σὲ ὁριζόντια θέση καὶ κρατώντας λευκὰ μαντήλια, ἄρχιζαν νὰ χορεύουν μὲ αὐτοσχεδίαστες κινήσεις καὶ νὰ ἀναφωνοῦν μὲ ἀκατάληπτες κραυγές. 'Εν τῷ μεταξὺ ἔμπαιναν καὶ οἱ ὑπόλοιποι στὸν χορὸ καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὁ οἶστρος ἔφθανε στὸ κατακόρυφο. Κραυγὲς μανιακὲς ἀντηχοῦσαν, καὶ ἐνῶ οἱ χορευτικὲς κινήσεις ἐγίνοντο μὲ πυρετὸ ταχύτητος ἐπήρχετο τὸ στάδιο τῆς ἐκστάσεως. Τέλος, ἀλλόφρονες καὶ μαινόμενοι ἀναπηδοῦσαν ὁρμητικά, ἅρπαζαν τὶς εἰκόνες καὶ τὶς κινοῦσαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα, ἐνῶ οἱ ὀργιαστικοὶ ἦχοι τῶν λαϊκῶν ὀργάνων δημιουργοῦσαν πανδαιμόνιο. Οἱ ἐπισκέπτες ἐκαλοῦντο τότε νὰ σχηματίσουν χορὸ γύρω ἀπὸ τοὺς ἀναστενάρηδες ποὺ ἐμαίνοντο. Ὅταν ἐγίνετο καὶ τοῦτο, ὁ ἐκστασιασμὸς καὶ ἡ μανία εἶχαν ἀποκορυφωθῆ. Οἱ ἀναστενάρηδες εἶχαν ἀποκτήσει μορφὴν ὑστερικοῦ πλέον μανιακοῦ, ἐνῶ ὠργίαζαν μὲ τὶς εἰκόνες στὰ χέρια ποὺ τὶς πρόσφεραν γιὰ ἀσπασμό. Ἔξαφνα, καὶ σὲ στιγμὲς ποὺ μόνον οἱ μυημένοι στὰ 'Αναστενάρια μποροῦσαν νὰ προΐδουν, οἱ ἀναστενάρηδες ὡρμοῦσαν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἔξαλλοι, μανιακοί, καὶ μὲ τὶς εἰκόνες στὰ χέρια ἐχάνοντο στὰ φαράγγια, στοὺς κρημνοὺς καὶ στὰ δάση. Οἱ ἀλλαλαγμοὶ καὶ οἱ ὑστερικὲς φωνὲς ἦταν τὰ μόνα ποὺ ἀντηχοῦσαν στὸ σκοτάδι, ἐνῶ ὅσοι παρέμειναν συνέχιζαν τὸν ὀργιαστικὸ χορὸ μέχρι νὰ καταληφθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν κρίση καὶ νὰ φύγουν πρὸς τὰ βουνά. Πολλὲς γερόντισσες ποὺ ἀπέμειναν γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φύγουν στὰ φαράγγια, ἐνθυμοῦνται αὐτόπτες μάρτυρες, κατελαμβάνοντο ἀπὸ ὑπερβολικὴ νευρικὴ διέγερση καὶ δαιμονικὴ μανία, χτυποῦσαν τὰ χέρια μὲ τοὺς ρυθμοὺς τῆς μουσικῆς στὰ στήθη, στοὺς μηροὺς καὶ στὸ χῶμα μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη, ἐχόρευαν ἔξαλλες καὶ ξεσποῦσαν σὲ φρενιτιώδεις καὶ ἀνατριχιαστικὲς κραυγές. Σιγὰ-σιγά, μὲ τὴν ἔνταση τοῦ χοροῦ, ἡ ὑπερδιέγερση αὐτὴ ἐκόπαζε καὶ ἔπεφταν ὅλοι στὸ χῶμα ἐξαντλημένοι, μορφάζοντες καὶ βγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα. Τὸ ὀργιαστικὸ μέρος εἶχε κλείσει ἐνῶ στὰ δάση καὶ στὰ φαράγγια συνεχίζετο τὸ βακχικὸ ὄργιο στὸ ὁποῖο, κατὰ τοὺς ἀντιαναστενάρηδες καὶ τὴν ἐπίσημη γνώμη, ἐπεδίδοντο στὸ σκοτάδι πολλοὶ ἐξ ἐκείνων ποὺ εἶχαν τραπῆ σὲ φυγή.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς ἔφερναν ἐν πομπῇ στὸν χῶρο τῆς τελετῆς τὰ «μπιγκάδια», ἤτοι τοὺς ἱεροὺς ταύρους γιὰ τὴν θυσία. 'Επὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς ἦταν ὁ ἀρχιαναστενάρης μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ μουσική. Τὰ «μπιγκάδια», ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἡλικία περιττοῦ ἀριθμοῦ, ὡδηγοῦντο δὲ στολισμένα μὲ κορδέλλες καὶ τρέμουσες. Τὸ περίεργον εἶναι, κατὰ τὰς ἀφηγήσεις, ὅτι ἐνῶ οἱ ταῦροι αὐτοὶ ἦσαν ἄγριοι, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θυσίας των ἡμέρευαν. Ὅλοι οἱ ἀναστενάρηδες συνηθροίζοντο ὕστερα στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιαναστενάρη, ὅπου εὑρίσκετο καὶ τὸ ἱερώτερο ἀπὸ ὅλα τέμενος τοῦ ἁγίου. 'Εκεῖ ἐμεθοῦσαν, καταναλίσκοντας μεγάλες ποσότητες κρασιοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐσχημάτιζαν πάλιν πομπή, μὲ τὸν ἀρχιαναστενάρη ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὴν μουσική. Ὁ ἐνθουσιασμός, λόγω τοῦ ὅτι ἔφθαναν στὴν τελικὴ φάση τῆς ἑορτῆς κατὰ τὴν ἑπομένη, ἀλλὰ λόγω καὶ τῆς ἄφθονης οἰνοποσίας, ἦταν μεγάλος. Κατηυθύνοντο στὴν ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ἀρχιαναστενάρης παρελάμβανε τὶς ἐπίσημες θαυματουργὲς εἰκόνες τῶν ἰσαποστόλων ποὺ τὶς φύλαγαν σὲ εἰδικὲς θῆκες. Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ἐν πομπῇ καὶ μὲ τὴν μουσικὴ πάντοτε, ἐπήγαιναν στὸ «μεϊντάνι», ἤτοι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, ὅπου μὲ πυρσοὺς ἄναβαν τὰ ἀπὸ τῆς 2ας Μαΐου στιβαγμένα ξύλα. Ἄρχιζαν τότε νὰ χορεύουν μὲ γυμνὰ πόδια στὴ φωτιά, κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ψελλίζοντας τὴν ρήση «Ἅγιέ μου Κων-

σταντῖνε μεγάλη χάριν ἔχεις κ.λ.», ἐνῶ συγχρόνως οἱ παρευρισκόμενοι ἔκαμναν κυκλικὸ χορὸ καὶ ἐχόρευαν τραγουδώντας ἄσματα τοῦ ἀκριτικοῦ κύκλου, ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ ἐξυμνοῦν τὸν ἥρωα Κωνσταντῆ. Ὁ χορὸς ἐπάνω στὴ φωτιὰ παρετείνετο δέκα καὶ εἴκοσι λεπτά.

Μετὰ τὴν πυροβασία, κατὰ τὴν ὁποία τὰ πόδια τῶν χορευτῶν ἔμεναν ἄθικτα ὅπως παραδέχονται ὅλοι οἱ παρατηρηταί, ὁ διονυσιακὸς θίασος τῶν ἀναστενάρηδων ἄρχιζε νὰ ἐπισκέπτεται τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ. Στὰ ἀρχοντικὰ γινόταν τότε μεγάλη εὐωχία καὶ οἰνοποσία ἀπὸ τοὺς βακχευτές, ποὺ μεθυσμένοι πλέον καὶ μὲ τὶς εἰκόνες στὰ χέρια ἔτρεχαν ἀλλόφρονες στοὺς δρόμους, γύριζαν πάλι στὴν πλατεῖα, ὅπου συνέχιζαν τὴν πυροβασία καί, ἐν συνεχείᾳ, ἔφευγαν πρὸς τὰ βουνὰ καὶ τοὺς λόγγους μὲ φανούς, πυροφάνια, λαμπάδες, δάδες κ.λ. Ἄλλοι, ἀντὶ γιὰ τὰ βουνὰ ἔτρεχαν πρὸς τὰ γειτονικὰ χωριὰ τῆς περιοχῆς, ὅπου ἐπραγματοποιοῦντο ἐπισκέψεις καὶ νέα διονυσιακὰ ὄργια. Τὴν ἴδια νύκτα ἐπέστρεφαν ἀπαραιτήτως ὅμως στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς πλατείας των.

Τὸ τέλος τοῦ κύκλου τῶν ὀργιαστικῶν τελετῶν ἔκλεινε τὴν ἡμέρα τῶν ἰσαποστόλων. Ὁ πανηγυρισμὸς ἄρχιζε μὲ τὴν ἀπόλυση τῆς ἐκκλησίας, ὅταν τὰ πλήθη ἐσχημάτιζαν πομπὴ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱερέα. Ἡ πομπὴ ἔφθανε στὸ ἁγίασμα ὅπου ἐψάλλετο ἁγιασμός. Ὕστερα ὁ ἀρχιαναστενάρης ἔπαιρνε τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα ἀπὸ τὸ «κονάκι» καὶ ἡ πομπὴ ἐπέστρεφε στὴν ἐκκλησία. Στὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ ὁ ἀρχιαναστενάρης ἐσταύρωνε μὲ τὴν εἰκόνα τὰ ἱερὰ θύματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἱερεὺς εὐλογοῦσε, καὶ τὰ ἔσφαζε μὲ προσοχή, μὲ τὴν βοήθεια εἰδικευμένων ἀναστενάρηδων. Τὸ σφάξιμο ἐγίνετο μὲ τὴν πρέπουσα ἱερότητα τῆς στιγμῆς, μὲ προσοχή, ὥστε τὸ αἷμα νὰ ρεύσῃ στὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ. Τὰ Ἀναστενάρια, ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ νυκτερινὰ ὄργια τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἡσύχαζαν, γιὰ νὰ ἐπαναληφθοῦν τὸ σούρουπο μὲ μεγαλύτερη ἔνταση, μὲ περισσότερα ὄργια καὶ ἰδιαίτερη προσήλωση. Ἦταν ἡ τελευταία νύκτα τοῦ διονυσιακοῦ καὶ βακχικοῦ ὀργίου καὶ τὰ σπίτια τῶν ἀναστενάρηδων ἐφωτίζοντο μὲ ἕνα πυρσὸ στὴν εἴσοδο, ἐνδεικτικὸ σημεῖο τῆς ἱερότητος τοῦ οἰκοδεσπότη...

***

Τὸ φαινόμενον τῆς ἀκαΐας κατὰ τὴν πυροβασία, ἐκτὸς τοῦ Ἀγγέλου Τανάγρα καὶ τοῦ Ι. Γεωργιάδη παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐρευνητάς. Ὁ Χουρμουζιάδης γράφει : «Ἐν δὲ τῇ ταχυποδίᾳ καὶ τῇ οἰστρομανίᾳ, ἔτι δὲ καὶ τῇ παχυδερμίᾳ τῶν ποδῶν αὐτῶν δὲν καίονται...». Τὸ φαινόμενον δὲ τῆς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος ποὺ παρουσιάζουν τὰ Ἀναστενάρια μὲ τὶς ἀρχαϊκὲς διονυσιακὲς καὶ βακχικὲς ἑορτὲς τῶν θρακικῶν ὀργίων, τὸ πιστοποιεῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ ἐπιγραμματικὴ ρῆσις τοῦ Χουρμουζιάδη, κατὰ τὴν ὁποίαν, «ἐὰν δὲ ξένος τις παρατυχών, τὰ ὄργια περιγελάσῃ, ὡς ποτὲ ὁ Πηλεὺς ὑπὸ τῶν Βακχῶν καὶ Μαινάδων οὕτω καὶ αὐτὸς φονεύεται...». Τὸ φαινόμενον ὅμως τῆς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος τὸ πιστοποιοῦμε καὶ ἀπὸ τὴν σύγκριση τῶν ἀρχαίων αὐτῶν τελετῶν μὲ τὰ πρὸ ὀλίγων χρόνων τελούμενα Ἀναστενάρια, τὰ ὁποῖα λόγω τοῦ ὀργιαστικοῦ των σχήματος ἀκριβῶς ἀπηγορεύθησαν ἀπὸ τὴν Πολιτεία.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν καὶ οἱ παρατηρήσεις τόσων καὶ τόσων ἄλλων συγγραφέων, ξένων ἰδίως, ποὺ παρηκολούθησαν τὰ πρὸ καὶ ὀλίγα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν θρακικῶν πληθυσμῶν Ἀναστενάρια. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, καὶ δικοί μας αὐτόπτες μάρτυρες, βεβαιώνουν ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὀργιαστικῶν αὐτῶν παννυχίδων, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἑορταστὰς καὶ τοὺς ἐπισκέπτας «ἐγκαλέσθησαν», ἤτοι ἔγιναν θεόληπτοι καὶ ἀνεδείχθησαν ἀναστενάρηδες γιατὶ τοὺς εὐνόησε ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος. Ἄλλοι πάλι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ρῶσος Ἀρναουτὼφ καὶ ὁ Χουρμουζιάδης, βεβαιώνουν ὠμοφαγία τῶν ἱερῶν ταύρων καὶ ἀμνῶν ἀπὸ τοὺς ἀναστενάρηδες στὶς στιγμὲς ποὺ ἡ μανία καὶ τὸ ὀργιαστικὸν μένος εἶχαν φθάσει στὸ κατακόρυφον.

Παρ' ὅλους τοὺς κατὰ καιροὺς διωγμοὺς τῶν ἀναστενάρηδων ὡς αἱρετικῶν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ ὡς ἐπικινδύνων διὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τὸ κράτος, τὸ ἀρχέγονο καὶ πατροπαράδοτο τοῦτο ἔθιμο ἤκμασε καὶ ἐπέζησε διότι εἶχεν ὑποστηρικτὰς μέγα μέρος τῶν πληθυσμῶν τῆς θρακικῆς περιοχῆς, ποὺ ὑσπεστήριζαν μὲ φανατισμὸ τοὺς θιασῶτες τῶν ἀναστεναρίων. Διαρκοῦσαν οἱ ἑορτὲς αὐτὲς καθ' ὅλον τὸ πρῶτον εἰκοσαήμερον τοῦ Μαΐου τὰ παλαιότερα χρόνια καὶ οἱ θιασῶτες τῆς λατρείας, γενικά, ἦταν περιβεβλημένοι μὲ κῦρος καὶ ἱερότητα. Αὐτοὶ ἐφύλαγαν τὰ παλλάδια τῆς λατρείας, τὶς πολὺ παλαιὲς καὶ ἰδιόμορφες εἰκόνες ποὺ ἦταν στολισμένες μὲ ποιμενικὰ ἐξαρτήματα, τιμαλφῆ ἀξίας καὶ πολλὰ ἀφιερώματα, αὐτοὶ ἔκαμναν καὶ τὸν γιατρὸ καὶ τὸν ἐξομολόγο καὶ τὸν χρησμοδότη καὶ «ἀνεκάλυπταν» τοὺς κλέπτας. Σὲ περιπτώσεις ἐπιζωοτίας, ἐπιδημιῶν, καὶ σὲ ἀνομβρίες, οἱ ἀναστενάρηδες ἔβγαιναν μὲ τὶς θαυματουργὲς εἰκόνες ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πληθυσμοῦ σὲ λιτανεῖες καὶ κατεδίωκαν τρέχοντας τὰ κακοποιὰ «στοιχεῖα», δῆθεν, ἰδίως τοὺς βρυκόλακες. Μάλιστα, πυροβολοῦσαν ἐναντίον τους, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἔβλεπαν τοὺς βρυκόλακες καὶ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα σὰν ἀσκοὺς γεμάτους αἷμα. Ὕστερα ἀπὸ τὴν συμβολικὴ αὐτὴ κατατρόπωση τῶν δαιμονικῶν, ἐπέστρεφαν καὶ ἐσταύρωναν μὲ τὶς εἰκόνες τὰ τέσσερα ἄκρα τοῦ χωριοῦ τους, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἔτσι ἀποτρόπαιον φραγμό. 'Ακόμα καὶ στοὺς γάμους, στὶς δικαιοπραξίες, στὰ ἐγκαίνια σπιτιῶν καὶ σὲ θεμελιώσεις κοινωφελῶν ἱδρυμάτων, οἱ ἀναστενάρηδες ἦσαν ἀπαραίτητοι ὡς καθαγιασταί. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔθαβαν τὴν κεφαλὴ τοῦ θύματος στὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐχόρευαν πάνω στὸ χῶμα τὸν ὀργιαστικό τους χορό, μὲ τὶς εἰκόνες στὰ χέρια καὶ μὲ συνοδεία τῆς μουσικῆς τους πάντοτε.

'Απὸ ὅλα αὐτὰ καταφαίνεται ὅτι τὰ 'Αναστενάρια δὲν ἀποτελοῦσαν ἕνα παράδοξο λατρευτικὸ ἔθιμο ἁπλῶς, ἢ κάποια ἀπομονωμένη δεισιδαιμονία, σὰν τὶς τόσες ἄλλες ποὺ διεσώθηκαν ἀπὸ τὴν μακρυνὴ ἀρχαιότητα στὶς συνήθειες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. 'Αποτελοῦσαν ὠργανωμένη καὶ πλήρη λαϊκὴ λατρεία, μὲ τυπικό, μὲ κανόνες, μὲ ἐθιμολογία, μὲ ἑορτολόγιο καὶ ἰδιαίτερη λαϊκὴ καὶ θρησκευτικὴ ἰδεολογία. Τοῦτο τὸ στοιχεῖο, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ ὅτι εἶχαν ἰδιαίτερον τελετουργικὸν θίασο, ποὺ στὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ ἐτοποθετεῖτο ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους ἱερεῖς καὶ ἀντιπροσώπευε τὴν βαθύτερη πίστη καὶ τὴν ἑορταστικὴ ἢ λατρευτικὴ τάξη, ἐβοήθησε ὥστε νὰ ἐπιζήσουν τὰ 'Αναστενάρια ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς τὸ στοιχεῖο, ἐν συσχετισμῷ μὲ τὰ ἀποτελέσματα—ἠθικὴ καὶ σωματικὴ κατάπτωση καὶ ἐξαθλίωση τοῦ ἀνθρώπου—ὑπῆρξε ἡ αἰτία νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ λατρευτικὴ τῶν 'Αναστεναρίων ὡς αἵρεσις καὶ νὰ διωχθῇ ὡς ἐπικίνδυνος τελετουργία πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ μείνουν δὲ ἀπὸ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ὀργιαστικὲς ἐκδηλώσεις μόνον ἡ πυροβασία τῆς σήμερον καὶ οἱ σχετικὲς πρὸς τοῦτο προετοιμασίες. Διότι, ὅσον καὶ ἂν τὸ ἀπὸ ἐρευνητικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς σκοπιᾶς ἐνδιαφέρον τῶν 'Αναστεναρίων παρουσιάζετο μεγάλο, τόσον καὶ τὸ ἀπὸ ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς σκοπιᾶς ἐνδιαφέρον προέβαλε ἐπιτακτικὴν τὴν προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, μὲ τὴν κατάργηση βαρβάρων ἐθίμων ποὺ ὑποβιβάζουν τὸν ἄνθρωπον στὴν στάθμη τοῦ κτήνους.

Μὲ τὴν σημερινήν των μορφὴν τὰ 'Αναστενάρια ἀποτελοῦν μεγάλον τουριστικὸν παράγοντα τῆς χώρας μας καὶ πηγὴν μελέτης τοῦ μεγάλου θαύματος τῆς ὑποβολῆς καὶ τῆς πίστεως, τοῦ τελευταίου ὅμως τούτου παράγοντος ὑπὸ εὐρυτάτην ἔννοιαν. Κρίνεται ἐν τούτοις πολὺ τολμηρὸν τὸ νὰ πιστεύεται ὅτι ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ αὐτῆς τῆς ὕλης, ἂν καὶ παραλλήλως ἀποκλείεται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ ὅλους τοὺς παρατηρητὰς ἡ περίπτωσις «φενάκης». Ἑπομένως, τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἀκαΐας παραμένει ἀνεξιχνίαστον.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Κερκίνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δέγλερη, ἀπέναντι στὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ.

Ἡ Κερκίνη, εἶναι χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Σιντικῆς τοῦ νομοῦ Σερρῶν καὶ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 1.700 κατοίκους.

Κερκύρας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ὕδρας (Πολύγωνο) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Βελβενδοῦς, μεταξὺ Νέας καὶ Ἄνω Κυψέλης.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὴν Κέρκυρα, ποὺ εἶναι τὸ ἕβδομο, σ' ἔκτασι, νησὶ τῆς Ἑλλάδος. Εὑρίσκεται στὸ βόρειο ἄκρο τοῦ Ἰονίου, ἔχει ἔκτασι 593,50 τετρ. χιλμ. καὶ περὶ τοὺς 102 χιλιάδες κατοίκους, στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Παξῶν, Ἀντιπαξῶν καὶ Ὀθωνῶν, ποὺ ὑπάγονται στὸν ἴδιο νομό.

Παλαιότερα ἐλέγετο Δρεπάνη, Σχερία, Φαιακία, Ἄργος καὶ Κέρκυρα. Σήμερα εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς Κορφοί. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους τὴν Κέρκυρα ἀπώκησαν οἱ Ἐρετριεῖς, ἀργότερα δὲ οἱ Κορίνθιοι. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀφορμὴ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε καὶ ἡ μεταξὺ Κερκυραίων καὶ Ἐπιδαμνίων διαμάχη, τὴν νῆσον ἐτάραξε μακροχρόνιος ἐμφύλιος πόλεμος, μεταξὺ δημοκρατικῶν καὶ ὀλιγαρχικῶν.

Τὸν καιρὸ τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ἡ Κέρκυρα ἀπήλαυε μεγάλων προνομίων. Στὸ διάστημα τῆς βυζαντινῆς περιόδου διετήρει ἰσχυρὸ στόλο καὶ ἔλαβε μέρος σὲ διαφόρους πολέμους τῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ 1203 περιῆλθε στὸν Ἐνετὸ δόγη Δάνδολο, ἀργότερα στὸ δεσπότη τῆς Ἠπείρου Μιχαὴλ Β' Ἄγγελο καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸν στὸν Κάρολο τῆς Ἀνδηγαυΐας (1267). Ὅταν ἀπέθανε αὐτὸς ἡ Κέρκυρα προσηρτήθη ὁριστικὰ στοὺς Ἐνετούς. Ἀπὸ τότε ἡ ἱστορία της ταυτίζεται μὲ τὴν ἱστορία τῶν Ἰονίων νήσων.

Ἡ Κέρκυρα, ἡ ὁμηρικὴ νῆσος τῶν Φαιάκων, εἶναι σήμερα τὸ νησὶ ποὺ δέχε-

ται κάθε χρόνο χιλιάδες ἡμεδαπούς καὶ ἀλλοδαπούς ἐπισκέπτας, χάρις στὰ πλούσια μαγευτικὰ τοπία της. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Κεφαλᾶ Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βαφεοχωρίου, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Πολυγώνου.

Ὁ Νικόλαος Κεφαλᾶς, Ἕλλην θαλασσοπόρος, τυχοδιώκτης καὶ συγγραφεύς, γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο τὸ 1770. Τὸ 1809 ἐξεδίωξε τοὺς Γάλλους ἀπὸ τοὺς Παξούς, ὡς ἀπεσταλμένος δῆθεν τῶν Ἄγγλων. Ἀργότερα, πρῶτος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες πλοιάρχους, ἔφθασε στὴν Ἀμερική. Τὸν καιρὸ τῆς ἐπαναστάσεως κατεδίωκε τὰ τουρκικὰ πλοῖα καὶ συνέλεγεν ἐράνους. Τὸ 1825 παρουσιάσθη στὸν πάπα Λέοντα ΙΒ', ὡς ἀπεσταλμένος δῆθεν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ, μὲ διάφορες προφάσεις, ἐπεσκέφθη τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας Πάλμερστον (1837), τὸν πατριάρχη τῶν Ἱεροσολύμων (1844) καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης. Ἀπέθανε τὸ 1850.

Κεφαλληνίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κυψέλης (ἐκκλησία Ἁγίου Δημητρίου) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν (Κινηματογράφος Ἄρης).

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ποὺ εὑρίσκεται βόρεια τῆς Ζακύνθου, ἀπέναντι στὸ κόλπο τῶν Πατρῶν, ἔχει ἔκτασι 770,47 τετρ. χιλμ. καὶ περὶ τὶς 40 χιλιάδες κατοίκους.

Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἡ Κεφαλληνία διηρεῖτο στὶς περιοχὲς τῶν πόλεων: Σάμης, Πάλης, Κράνης, Πρόννων, γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάζετο Τετράπολις. Ἔλαβε μέρος στὸ Πελοποννησιακὸ πόλεμο, ὡς σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, τὸ δὲ 218 π.Χ. προσεχώρησε στὴν Αἰτωλικὴ Συμπολιτεία. Μετὰ τὴν διαίρεσι τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἀπετέλεσεν ἕδρα τοῦ βυζαντινοῦ θέματος τῶν Ἰονίων νήσων (394-1185). Ἀργότερα, καὶ μέχρι τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1204), ἐτέλει ὑπὸ τὴν ἐξάρτησι τοῦ νορμαδικοῦ κράτους τῆς Κάτω Ἰταλίας. Τὸ 1479 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὸ 1503 ἀπὸ τοὺς Ἐνετούς. Ἔκτοτε ἠκολούθησε τὴν τύχη τῶν Ἰονίων νήσων.

Ἡ Κεφαλληνία εἶναι περιοχὴ κατ' ἐξοχὴν σεισμοπαθής. Οἱ σεισμοὶ τοῦ 1953 προυξένησαν σημαντικὲς καταστροφὲς σ' ὁλόκληρο τὸ νησί. Σήμερα ἔχει ἔντονη τουριστικὴ κίνησι. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Κεφάλου.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Κούτουλα, κοντὰ στὴν Ἁγία Φωτεινὴ τοῦ Ἰλισοῦ.

Κατὰ τὴν μυθολογία, ὁ Κέφαλος, γυιὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Πανδίονος, ἦταν ἥρως τοῦ δήμου Κεφαλῆς στὴν Ἀττική, τοῦ γένους τῶν Κεφαλιδῶν καὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Τὸν Κέφαλο, ἀγαπήσασα ἡ Ἠώ, τὸν ἀπήγαγε στοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν κατέστησεν ἀθάνατον. Ὁ μῦθος τοῦ Κεφάλου, καὶ ἰδίως ὁ ἔρως τῆς Ἠοῦς πρὸς αὐτόν, ἐνέπνευσε πολλοὺς ἀρχαίους ἀγγειογράφους καὶ συγχρόνους καλλιτέχνας.

Κὴζ Ρογήρου, Ναυάρχου.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Ἀθανάτων, πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν Κινηματογράφο «Ἀμόρε» τῶν Σεπολίων.

Ὁ Κὴζ Ρογῆρος-Ἰωάννης Μπράουνλοου, Ἄγγλος ναύαρχος (1872-1945), βαρῶνος καὶ μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον διακεκριμένες φυσιογνωμίες τοῦ βρεταννικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Ἀποστρατευθεὶς τὸ 1935, ἀνεκλήθη στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία μὲ τὴν κήρυξι τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου καὶ διηύ-

θυνε τὶς ἐπιχειρήσεις κομμάντος κατὰ τὸ διάστημα 1940-1941. Τὸ 1916 διετέλεσε στολάρχης τῆς Μεσογείου.

Κηρυκείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 75, κοντὰ στὴ πλατεῖα Μοναστηρακίου.

Κηρυκεῖον ἢ Κηρύκιον ὠνομάζετο ἡ ράβδος καὶ τὸ σῆμα τῶν κηρύκων, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολο τοῦ Ἑρμοῦ. Συνήθως ἀπεικονίζετο φέρουσα ἑκατέρωθεν δύο ἀντιμέτωπα πτερύγια καὶ ἔχουσα σὰν ἐπιστέγασμα κράνος, πτηνὸν ἢ ἄνθος.

Κηφισιᾶς.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ λεωφόρο, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων.

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἐπειδὴ ὁδηγεῖ στὸ συνώνυμο προάστιο τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Κηφισιὰ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 15 χιλ. καὶ εὑρίσκεται μέσα σὲ κατάφυτη περιοχή. Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἔχει καταστῆ σημαντικῆς προτιμήσεως τόπος παραθερισμοῦ. Ἐκεῖ εἶχεν ἔπαυλιν ὁ Ἡρώδης, ὁ Ἀττικός, ὁ δὲ ρωμαῖος συγγραφεὺς Γέλλιος ἔγραψε ἐκλεκτὲς σελίδες γι' αὐτή. Ἔχει περὶ τὶς 14.200 κατοίκους.

Κηφισοδότου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης 147, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ὁ Κηφισόδοτος, ὁ πρεσβύτερος, περιώνυμος Ἕλλην γλύπτης τοῦ Δου π.Χ. αἰῶνος καί, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πατὴρ τοῦ Πραξιτέλους, συνειργάσθη μὲ τὸν Ξενοφῶντα στὴν κατασκευὴ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Διός καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ εὑρίσκοντο στὴν Μεγαλόπολι. Τὸ σημαντικώτερον ἔργο του ἦταν τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς θεᾶς Εἰρήνης, κρατούσης τὸν παῖδα Πλοῦτον.

Κηφισοῦ.

Εὑρίσκεται στὴ Κολοκυνθοῦ καὶ εἶναι συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ δεύτερο ποταμὸ τῆς περιοχῆς Ἀττικῆς, (ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Ἰλισὸς) ποὺ πηγάζοντας ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Δεκελείας, χύνεται στὸν Φαληρικὸ ὅρμο. Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας τὰ νερὰ τοῦ Κηφισοῦ ἦσαν ἀφθονώτατα, ἀφ' ὅτου ὅμως οἱ πηγές του διετέθησαν γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς ὑδρεύσεως τῆς πρωτευούσης καὶ τὴν ἄρδευσι κτημάτων καὶ ἀνθοκήπων, κατέστη ἁπλοῦς χείμαρρος.

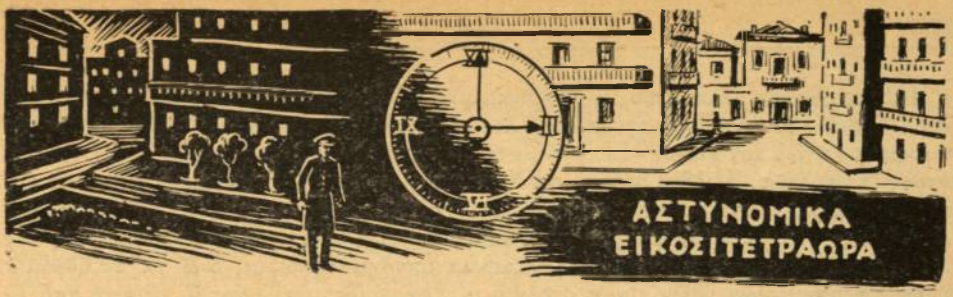
Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, θεοποιηθεὶς ὁ Κηφισός, ἐθεωρεῖτο πατὴρ τῆς Διογενείας. Ἀπεικονίζεται στὸ 4ο ἀέτωμα τοῦ Παρθενῶνος, μαζὶ δὲ μὲ τὸν Ἰλισὸ σὲ διπλοῦν ἀνάγλυφον. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Κιάφας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς 1, ἀπέναντι στὸ ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἡ Κιάφα, χωριὸ τῆς ἄλλοτε ὁμοσπονδίας τῶν Σουλιωτοχωρίων καὶ πατρὶς πολλῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, εὑρίσκεται ἀπέναντι στὸ Κούγκι. Στὴ Κιάφα οἱ Σουλιῶτες εἶχον κτίσει φρούριο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἐπεσκεύασε τὸ 1803 καὶ ἐνίσχυσε μὲ μόνιμη φρουρά, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπάνοδο τῶν Σουλιωτῶν. Στὰ βορειοδυτικὰ τοῦ φρουρίου αὐτοῦ, σώζονται τὰ ἐρείπια τῆς λεγομένης «ντάπιας» τοῦ Νότη Μπότσαρη.

(Συνεχίζεται)

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Μεγάλη δημοσιότης ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν καὶ παγκόσμιον σχεδὸν τύπον στὰ ἀστυνομικὰ μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Ντὲ Γκώλλ. Ἐκυκλοφόρησαν φυσικὰ πολλοί... θρῦλοι ἀναφορικῶς μὲ τὰ ληφθέντα μέτρα, πλὴν πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ συστάσεως τῆς Ἀστυνομίας ἐκινητοποιήθη ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ἐν ἐφεδρείᾳ ἀστυνομικῶν ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ πρώτην ἐπίσης φορὰν ἀπὸ συστάσεως τῆς Ἀστυνομίας κατεστρώθη τόσον λεπτομερειακὸν σχέδιον τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Ὁ ἔπαινος, διὰ τὸ ἄριστον τοῦτο ἀστυνομικὸν σχέδιον, ἐδόθη ἀπὸ τῶν στηλῶν ὁλοκλήρου τοῦ τύπου, σημειώσαντος ἰδιαιτέρως δύο τινά: Τὴν ἄνετον, κατὰ τὸ δυνατόν, κυκλοφορίαν τοῦ κοινοῦ, παρ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῶν μέτρων, καὶ τὴν ἄνετον κίνησιν τῶν δημοσιογράφων καὶ φωτορεπόρτερς πρὸς ἐνημέρωσιν τόσον τοῦ ἑλληνικοῦ ὅσον καὶ τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ. Οἱ ἀστυνομικοί, ὅλοι ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι καὶ τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ, ποὺ τόσας προσπαθείας κατέβαλον καὶ τόσον πολὺ κατεπονήθησαν, εἶναι ὑπερήφανοι διότι οἱ κόποι των ἐστέφθησαν μὲ ἐπιτυχίαν. Εἶναι ὑπερήφανοι ἐπίσης οἱ ἀστυνομικοὶ διότι οἱ κόποι των, καὶ ἡ ἐκ τούτων ἐπιτυχὴς ἀντιμετώπισις ὅλων τῶν προβλημάτων τοῦ τριημέρου τῆς ἐπισκέψεως, ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ πάντων καὶ ἰδιαίτερα ἐτονίσθησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ τύπου. Ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν σχολίων τῶν ἐφημερίδων, ἓν σημείωμα μεγάλης πρωινῆς ἐφημερίδος καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀστυνομία»: «Ἀξίζουν εἰλικρινῆ συγχαρητήρια εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας »διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐπετέλεσαν τὸ καθῆκον των διαρκούσης τῆς ἐπισκέψεως τοῦ »στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλλ. Κυρίως, ὅμως, ὁ ἔπαινος ἀξίζει εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἡ ὁποία ἐπωμίσθη καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς εὐθύνης. Ἀντεμετώπισε τὴν κατάστασιν μὲ ψυχραιμίαν, μὲ μέθοδον, χωρὶς σπασμωδικὰ μέτρα, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι, διὰ πρώτην φοράν, ἔγιναν τόσον ὀλίγον αἰσθητὰ τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα προστασίας μιᾶς ὑψηλῆς προσωπικότητος, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁποίας, μάλιστα, ἐπεκρέματο, ὡς δαμόκλειος σπάθη, ἡ ἀπειλὴ μιᾶς δολοφονικῆς ἀποπείρας. Ἀκόμη καὶ ἡ κυκλοφορία διεταράχθη ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον. Πιστεύομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἔπρεπε νὰ ἀμείψῃ καταλλήλως τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἄνδρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων». Ἀναμφισβητήτως, τὰ ἐπιτυχῆ ἀστυνομικὰ μέτρα κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προέδρου Ντὲ Γκώλλ θὰ ἀποτελοῦν διὰ παντὸς ἕνα τῶν μεγίστων ἐπιτευγμάτων τοῦ Σώματος καὶ θὰ εἶναι πηγὴ μελέτης καὶ παράδειγμα εἰς τοὺς ἐπερχομένους διὰ παρομοίας καταστάσεις.

***

Ἀπὸ τὴν πληθώραν τόσων ἄλλων σχολίων τῶν ἐφημερίδων, ἐν σχέσει μὲ τὴν γενικὴν κινητοποίησιν τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων κατὰ τὴν πρώτην ἰδίως ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεως Ντὲ Γκώλλ, ἀνασύρω ἕνα χαρακτηριστικὸν τοιοῦτον καὶ ἀποκαλύπτον τήν... ἄλλην πλευρὰν τοῦ ζητήματος. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἔδρασαν χθὲς οἱ ἄνθρωποι τοῦ ποδαριοῦ» καὶ τὸν ὑπότιτλον «Ἂν ἀπεργοῦσαν οἱ ἀστυνομικοί», ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν σημειώνει:

«Ἡ ἀπασχόλησις ὁλοκλήρου τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τῆς πρωτευούσης στὰ μέ»τρα ἀσφαλείας γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ Γάλλου προέδρου, ἔδωσε τὴν εὐκαιρία σὲ πλήθη »μικροπωλητῶν καὶ ἄλλων «ἐπαγγελματιῶν τοῦ ποδαριοῦ» νὰ πλημμυρίσουν τὸ κέν»τρον τῆς πόλεως. Ἡ ὁδὸς Αἰόλου, τὰ Χαυτεῖα, ἡ πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ἡ πλατεῖα »τοῦ δημαρχείου ἐγέμισαν ἀπὸ καλαθοῦνες καὶ καρροτσάκια μὲ τὰ πιὸ ἑτερόκλιτα »εἴδη. Ἀπὸ «κουζινικὰ» μέχρι βιβλία καὶ γυναικεῖα ἐσώρρουχα. Στὴν πλατεῖα τοῦ »Ἱεροῦ Λόχου εἶχαν ἐγκατασταθῆ ὑπαίθρια ὑποδηματοποιεῖα, ἐνῶ τὰ πεζοδρόμια »τῶν παρακειμένων ὁδῶν εἶχαν στρωθῆ μ' ἐφημερίδες καὶ χαρτιὰ γεμᾶτα ἀπὸ ὑ»φάσματα, παιγνίδια καὶ εἰδῶν-εἰδῶν ἀντικείμενα τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ τῆς γυναι»κείας ἀμφιέσεως. Οἱ μικροπωληταὶ φθάναν μέχρι τῶν ἀρχῶν τῶν ὁδῶν Πανε»πιστημίου καὶ Σταδίου, ποὺ ἀσφυκτιοῦσαν ἀπὸ τὴν κυκλοφοριακὴ συμφόρηση. »Εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ δημαρχείου, ἐξ ἄλλου, εἶχαν ἐγκατασταθῆ ὑπαίθριες «ρου»λέττες» καὶ ἄλλα «τυχερὰ» παιγνίδια μὲ ζάρια καὶ λαχνούς, πλαισιωμένα ἀπὸ »τοὺς ἀπαραιτήτους «ἀβανταδόρους» διὰ τὴν ἄγραν ἀφελῶν... Πάντως, ἡ χθεσι»νὴ ὄψις, ποὺ παρουσίασεν ἡ πρωτεύουσα, ἔδωσε μιὰ μικρὴ ἰδέα τοῦ τί θὰ συνέ»βαινεν ἂν ποτὲ ἀπεφάσιζαν—καὶ τοὺς ἐπετρέπετο—ν' ἀπεργήσουν οἱ ἀστυνομι»κοί...».

***

Τὰ **«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»** ἑορτάζουν μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας τεῦχος μίαν ἐπέτειον: Κλείνουν ἀκριβῶς τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των—1ην Ἰουνίου 1953—καὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν δευτέραν. Τὸ ἐὰν ἐπέτυχαν εἰς τὴν ἀποστολήν των δὲν εἶναι ἔργον τοῦ παρόντος, ἀλλὰ ὅμως ὁ ἀναγνώστης ν' ἀνατρέξῃ σὲ ὅσα ἐπαινετικὰ διὰ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐμφάνισιν γενικῶς τοῦ περιοδικοῦ μας ἐγράφησαν κατὰ καιροὺς ἀπὸ ἐπιστήμονας καὶ συγγραφεῖς κύρους, σὲ ὅσα κριτικὰ σημειώματα τῶν ἐφημερίδων ἐδημοσιεύθησαν—καὶ εἶδαν τὸ φῶς ἀναδημοσιεύσεώς των ἀπὸ τῶν στηλῶν μας—καί, γενικώτερον, δύναται ὁ ἀναγνώστης μόνος του νὰ βγάλῃ τὰ συμπεράσματά του ἀνατρέχων εἰς τὸν ὄγκον τόσων πνευματικῶν ἐργασιῶν τῆς δεκαετίας. Ἴσως, πολλὰ ἀκόμη πρέπει νὰ γίνουν. Ὡστόσο, ἂς τονισθῆ ὅτι τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» οὐδέποτε ἐξέφυγαν τοῦ προορισμοῦ των, τοῦ σκοποῦ των εἰδικώτερον, ἀφοῦ εἰς τὰς γενικὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τῆς ἀπὸ 8-5-1953 ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων διαλαμβάνονται μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Εἰς τὸ »περιοδικὸν τοῦτο θὰ δημοσιεύωνται μελέται, ὄχι μόνον τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ »τῶν καθηγητῶν ἐν ταῖς Ἀστυνομικαῖς Σχολαῖς, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀστυνομικοῦ, ὅστις »τὴν πεῖραν αὐτοῦ, τὰς παρατηρήσεις του, τὰ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας χρήσιμα συμπερά»σματα καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ »καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει, θὰ δύναται νὰ φέρῃ εἰς δημοσίαν συζή»τησιν διὰ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ... Ἀλλὰ καὶ ὕλη γενικῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς »ἀγωγῆς θὰ ὑπάρχῃ ἐπαρκής, ἵνα αἱ γνώσεις τῶν ἀστυνομικῶν εὐρύνωνται πρὸς »ὅλας τὰς κατευθύνσεις, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ ἀστυνομικός, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ »εἰς τὴν ἀποστολήν του, πρέπει νὰ εἶναι εὐρυμαθὴς καὶ ν' ἀναπτύσσῃ τὴν παρατηρη»τικότητά του πρὸς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα...».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ μας, αὐτὸς ὁ σκοπός, ὁ προορισμός του. Ἐκλεισε αἰσίως λοιπὸν τὴν πρώτην δεκαετίαν καί, ἀπὸ τοῦδε, νέος σταθμὸς ἀρχίζει. Μὲ ἀνακατατάξεις ἴσως καὶ μὲ πᾶν ὅ, τι ἤθελε κριθῆ ὑπὸ τῆς ἡγεσίας μας προσφορώτερον εἰς σύγχρονον ἀστυνομικὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν. Ὁπωσδήποτε, εὐχὴ ὅλων μας εἶναι ἡ καθολικὴ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπιτυχία τοῦ μόνου ἐπισήμου ἐπιστημονικοῦ, ἐγκυκλοπαιδικοῦ καὶ λογοτεχνικοῦ ὀργάνου τοῦ Σώματος, νὰ ἀγαπηθῆ δὲ τοῦτο περισσότερον ὑπὸ πάντων τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νὰ πληθύνωνται οἱ ἀστυνομικοὶ συνεργάται του. Ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος περικλείει εἰς τοὺς κόλπους του ἀρί-

στους ἐπαγγελματίας, ποὺ κάλλιστα ὅμως δύνανται νὰ εἶναι καὶ καλοὶ συγγραφεῖς πολλοὶ ἐξ αὐτῶν—καὶ ὄχι μόνον ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐνεφανίσθησαν.

***

Φαίνεται ὅτι τὸ δρᾶμα τῶν... γυναικείων τσαντῶν, ἐκείνων ποὺ κρινένια καὶ μὴ δάκτυλα ἐκρατοῦσαν στὸν δρόμο καὶ ἐκείνων ποὺ ἄπονα καὶ ἀστόχαστα ἐκρεμῶντο στὶς καρέκλες καὶ τὶς κρεμάστρες τῶν γραφείων ἢ πετιόνταν σὲ κανένα πάγκο παραπλεύρως, ἐτελείωσε, ὡς πρὸς τὸ πρῶτο μέρος τοὐλάχιστον. Συνελήφθη ἡ μεγάλη μάστιγα τῶν τσαντῶν γραφείων, ὁ εὐγενέστατος, γοητευτικώτατος γιὰ νεαρὲς καὶ μή, μὲ γκρίζους κροτάφους Χ.Π.Κ. τῶν 41 ἐτῶν, ἔγγαμος καὶ πατέρας πέντε ἀνηλίκων τέκνων. Διαθέτων ὁ ἄνθρωπος μεγαλεπήβολο παρουσιαστικό, καλοσιδερωμένος καὶ καθαρὸς καὶ μὲ χαρτοφύλακα πάντοτε ὑπὸ μάλης, εἰσήρχετο στὰ δημόσια γραφεῖα καὶ στὰ γραφεῖα τῶν ὀργανισμῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, ζητώντας πληροφορίες. Φρόντιζε ἐκ τῶν προτέρων φυσικὰ νὰ εἶναι ἐνημερωμένος ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ποὺ ζητοῦσε πληροφορίες καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον ἁρμοδιότητος τῶν ὑπηρεσιῶν, δι' ὃ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων προσόντων του προκαλοῦσε τὴν προσοχὴν καὶ ἐμπιστοσύνην. Τοῦ προσεφέρετο κάθισμα λοιπόν, ἡ ὑπάλληλος πήγαινε μὲ προθυμία στὸ διπλανὸ γραφεῖο ἢ στὸν προϊστάμενό της νὰ ζητήσῃ συμπληρωματικὲς πληροφορίες, ὁπότε ὁ εὐπροσήγορος καὶ συμπαθὴς κλέπτης, σεσημασμένος ἀπὸ καιροῦ, εὕρισκε τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἀφαιροῦσε ὁλόκληρη τὴν τσάντα, ἂν χωροῦσε στὸν χαρτοφύλακά του, ἢ τὸ περιεχόμενόν της. Τριάντα τσάντες ὑπαλλήλων διαφόρων ὑπουργείων, τοῦ Ε.Ο.Τ., τοῦ Ι.Κ.Α., τοῦ Ο.Τ.Ε., τοῦ Ο.Γ.Α., τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου, τῆς Δημαρχίας κ.λ., καθὼς καὶ πολλὰ κρεμασμένα σακκάκια ὑπαλλήλων, ἐδεινοπάθησαν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ εὐφυοῦς «ἐπιχειρηματίου». Συνελήφθησαν ἐπίσης τέσσαρες νεαροί, οἱ Π.Κ. 23 ἐτῶν, Α.Π. 22, Σ.Φ. 21 καὶ Γ.Β. 24, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν σπεῖραν καὶ ἦσαν μέλη πληγὴ τῶν... καθ' ὁδὸν γυναικείων τσαντῶν. Οἱ φερέλπιδες αὐτοὶ νεαροί, πιστοὶ θαμῶνες τῶν νάϊτ κλάμπς, καμπαρὲ καὶ σφαιριστηρίων, ἔκλεψαν ἄνω τῶν ἑκατὸ αὐτοκινήτων στὴν περιοχὴ 'Αθηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἐλεηλάτησαν τὰ ἐγκατέλειψαν σὲ ἀπόμερα σημεῖα. Πρὸ τῆς λεηλασίας ὅμως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, τὰ καλὰ παιδιὰ ἐπεδίδοντο στὸ συναρπαστικὸ σπὸρ τῶν κλοπῆς γυναικείων τσαντῶν: 'Ανέπτυσσαν ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἄνω τῶν ὀγδόντα χιλιομέτρων, ἐστάθμευαν ἀποτόμως δίπλα ἀπὸ τὸ θῦμα καί, τρομοκρατώντας το κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἥρπαζαν τὴν τσάντα καὶ ἐξηφανίζοντο. Ἄλλος, τέλος, κλέπτης γυναικείων τσαντῶν, ὁ Π.Ε. τῶν 24 ἐτῶν, συνελήφθη στὸ ὑπόγειον τῆς 'Ομονοίας ὀλίγον μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τσάντας μὲ τὸ περιεχόμενον τῶν 25.000 δραχμῶν καὶ ἐνῶ προσεπάθει νὰ ἐξαφανισθῇ.

***

Προσοχὴ χρειάζεται καὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες πάντως, σὲ ὡρισμένους τομεῖς δραστηριότητος, γιὰ ν' ἀποφεύγωνται οἱ κλοπὲς τῶν τσαντῶν. Ὅπως λ.χ. στὰ γραφικὰ πάρκα καὶ ἀλσύλια καὶ ἰδιαίτερα σ' ἐκεῖνο τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὅπου καιροφυλακτώντας τελευταίως κάποιος ἀφήρεσε ταυτοχρόνως δύο τσάντες ἐρωτικῶν... συμπλεγμάτων. Βρῆκε ὁ χριστιανὸς ἕνα ἑκατοντάδραχμον στὴ μία, νεαρᾶς καὶ ἐγγάμου, ἑκατὸν πενῆντα δραχμὲς καὶ ἕνα χρυσὸ βραχιόλι στὴν ἄλλη, νεαρᾶς νοσοκόμου. Ἂς μάθουν λοιπὸν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ὡραίου φύλου ὅτι δὲν πρέπει νὰ προκαλοῦν τοὺς «ἀετοὺς τῶν πάρκων» καὶ φέρνουν καὶ σὲ μᾶς πονοκεφάλους, ἀφήνοντας τὶς τσάντες μακρυὰ των κατὰ ὁποιαδήποτε ἀπασχόλησίν των. Θέρος γάρ... καὶ τὰ πάρκα καὶ ἀλσύλια πολλὰς ἐκπλήξεις ἐπιφυλάσσουν.

***

Ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν διαρρηκτῶν κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ ξεχωρίζει ἐκείνη ἡ... φοβερὴ συμμορία «Κοκκινόχρωμα» τῶν Πατρῶν. Τὴν εἶχαν «συμπήξει» ἕξη «ἀδίστακτοι» καὶ «τρομεροί»... ἄνδρες, ἕξη ἀνήλικοι κάτω τῶν 16 ἐτῶν. Θαυ-

μασταὶ τοῦ ἀπὸ κινηματογράφου Ἄλ Καπόνε, οἱ ἕξη ἑταῖροι, διέρρηξαν «δοκιμαστικῶς» κατὰ πρῶτον ἕνα καφενεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως οὐδὲν ἀπεκόμισαν. Ἐν συνεχείᾳ τὰ μέλη τοῦ «Κοκκινόχρωμα» διέρρηξαν κεντρικὸν κατάστημα, πλὴν ἀνεπιτυχῶς, ἡ κακοδαιμονία δὲ τοὺς κατεδίωκε ὅταν ἀνεπιτυχῶς ἀπεπειράθησαν νὰ διαρρήξουν κεντρικὰ καὶ μὴ περίπτερα, ἕνα κατάστημα ψιλικῶν κ.λ. Τὸ ζενὶθ τῆς κακοδαιμονίας τῶν νεαρῶν ἔφθασε στὸ κατακόρυφον ὅταν, κατὰ τὴν προσπάθειαν διαρρήξεως περιπτέρου ἔγιναν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ φρουρὸν ἀστυφύλακα, κατεδιώχθησαν, τὸ «ἔβαλαν στὰ πόδια», καί, διαφυγόντες πρὸς τὸ παρὸν ἐπεβιβάσθησαν «πειρατικοῦ σκάφους», ἤγουν κοινοτάτης λέμβου. Κωπηλατώντας τὰ καλὰ παιδιὰ λοιπὸν ἔφθασαν στὴν Ἀγυιά, ἀπεβιβάσθησαν, διέρρηξαν ἐξοχικὸν κέντρον καὶ ἐώρτασαν τάς... ἀποτυχίας των μὲ δέκα φιάλας ποτῶν. Ἐν συνεχείᾳ συνελήφθησαν. Ξεχωρίζει ἐπίσης τετραμελὴς σπεῖρα τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Δρακοσπηλιὰ» νομίζω, ἀπαρτιζομένη ἀπὸ τοὺς Π.Κ. τῶν 23 ἐτῶν, Α.Π. τῶν 22, Σ.Φ. καὶ Γ.Β. τῶν 23, ἡ ὁποία σπεῖρα μᾶς εἶπε ὅτι ἔχει στὸ ἐνεργητικόν της 112 διαρρήξεις καὶ κλοπάς, ὅτι εἶχε καὶ διατηροῦσε μὲ ὅλους τοὺς κανόνας λογιστικὰ βιβλία τῶν κλοπιμαίων, ὅπου λεπτομερῶς ἀνεγράφοντο αἱ «εἰσαγωγαὶ»—κέρδη ἀπὸ τὴν ἐκποίησιν—ἀλλὰ καὶ αἱ «ἐξαγωγαὶ»—πληρωμαὶ στὰ νάϊτ κλὰμπς καὶ παρόμοια κέντρα—καί, τέλος, μᾶς εἶπε ὅτι ὅλα τὰ μέλη τῆς «Δρακοσπηλιᾶς» εἶναι θύματα τῶν γκαγκστερικῶν φὶλμς καὶ τοῦ «ριφιφὶ» εἰδικώτερον... Ἀκόμα ξεχωρίζει ἐκεῖνος ὁ ἄτυχος πλὴν ὅλως ἐπικίνδυνος «ριφιφὶ» τοῦ Κορυδαλλοῦ, ὁ πολλὰ σεσημασμένος καὶ κατ' ἐπανάληψιν δώσας τὸν «λόγον τῆς τιμῆς» στὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἔργον του, Α.Κ. ἢ ἐπὶ τὸ «καλλιτεχνικώτερον» Τσότρας, 36 ἐτῶν. Συνελήφθη ἐντὸς τοῦ διαρρηχθέντος χρυσοχοείου ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα ποὺ τὸν ἀντελήφθη καὶ ἀπὸ καταφθάσαντας ἄλλους συναδέλφους, τὴν ὥρα ποὺ ἐσήκωνε τὸ βαρὺ φορτίον τῶν τιμαλφῶν διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ὅπως αὐτὸς ἤξερε ἀπὸ πεῖραν δεκαετίας καὶ πλέον. Μερικὲς «ἐπισκέψεις» στὴν κατοικία του ἀλλὰ καὶ σὲ κατοικίες συγγενῶν του, ἀπεκάλυψαν πολλὰ ἀπὸ παρόμοιες ἐνέργειές του στὸ παρελθόν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο μηχανὲς μωσαϊκῶν καὶ πολλὰ οἰκοδομικὰ ἐργαλεῖα. Ἐξ ἄλλου, «ἐπίσκεψις» ὑπὸ τῶν συναδέλφων Πειραιῶς τῆς οἰκίας συγγενῶν τοῦ δράστου σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Κοζάνης, ἀπεκάλυψε μεταξὺ ἄλλων κλοπιμαίων 70 ὑποκάμισα, 500 μέτρα ὑφάσματος ὑποκαμίσων, κάλτσες κ.λ. κ.λ.

***

Ἀνάμεσα στὰ παράδοξα — ὑπὸ συνθήκας ἐκτελέσεως—ἐγκλήματα, ξεχωρίζουν τρία αὐτὸν τὸν καιρό. Τὸ πρῶτον εἶναι «ἐκχάραξις διὰ ξυριστικῆς λεπίδος» τοῦ ἄλλοτε ὡραίου, γλυκοῦ, εὐγενικοῦ, ἀγγελικοῦ κ.λ κ.λ. προσώπου τῆς συζύγου ἀπὸ τὸν σύζυγον. Καὶ αὐτὸ ὄχι διότι ἡ σύζυγος κατελήφθη νὰ ἐκχωρῇ τὰ μόνον εἰς τὴν συζυγικὴν παστάδα καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν σύζυγον συνήθως ἐκχωρούμενα, ἀλλὰ διὰ «νὰ μάθῃ» ἡ σύζυγος νὰ μὴ γυρίζῃ ἀργὰ στὸ σπίτι. Τό... ὅλως τρυφερὸν γεγονὸς ἔλαβε χώραν στὸν Πειραιᾶ καὶ περὶ ὥραν 22.30, ἦτο δὲ Ἐκεῖνος ὁ Α.Μ. τῶν 27 ἐτῶν καὶ Ἐκείνη ἡ Ρ.Μ. τῶν 22 ἐτῶν, πλὴν ἐν διαστάσει. Τὸ δεύτερον εἶναι πλῆξις κατ' ἐπανάληψιν τῆς κοιλιακῆς χώρας Ι.Μ. τῶν 25 ἐτῶν ὑπὸ χειρὸς καὶ κατσαβιδίου τοῦ Χ.Κ. τῶν 19 ἐτῶν, ὄχι διότι οἱ δύο νέοι εἶχαν κοινὴν ἐρωμένην—«ἀγαπημένην» ἂν θέλετε—ἢ διότι ἐφιλονίκησαν ἐν εὐθυμίᾳ τελοῦντες σὲ ταβέρνα, ἢ διότι εἶχαν οἰκονομικὰς δοσοληψίας κ.λ. κ.λ. Ἁπλούστατα, διότι ὁ δυστυχὴς Ι.Μ., χωρὶς νὰ γελάσῃ εἰρωνικῶς εἰς βάρος τοῦ δράστου, χωρὶς νὰ τὸν εἰρωνευθῇ διὰ λόγων, διὰ εἰρωνικοῦ βλέμματος, διὰ εἰρωνικοῦ μειδιάσματος ἔστω, εἶχε τὴν ἀτυχίαν νά... πταρνισθῇ! Μὲ ὅσην χονδροκοπιὰ ἢ εὐγένεια, μὲ φοβερὴ ἐκπυρσοκρότησι ἢ μὲ μεγάλη λεπτότητα ἐγένετο τὸ πτάρνισμα—δὲν γνωρίζω λεπτομερείας του—πάντως ἐξελήφθη ὡς προσβλητικὸν ὑπὸ τοῦ Χ.Κ. ποὺ συνώδευε φίλην του, δι' ὃ καὶ ὁ φίλος «ἐτσατίσθηκε», ἔβγαλε τὸ κατσαβίδι του καὶ ἐγέμισε «κουμπότρυπες» τὸν δυστυχῆ. Συνέβη καὶ αὐτὸ στὸν Πειραιᾶ, μαζὶ δὲ μὲ τὸ πρῶτο ἔφερε πολλοὺς μπελάδες στοὺς

συναδέλφους—ποὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἑορτάζουν τὰ σαράντα χρόνια ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς 'Αστυνομίας στὸ ἐπίνειον—διότι οἱ δρᾶστες ἔσπευσαν κατ' ἀρχὴν νὰ ἐξαφανισθοῦν.

***

Τὸ τρίτον παράδοξον ἔγκλημα... ἀφορᾶ τὰ καθ' ἡμᾶς. Τὸ ἔγραψαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες ὑπὸ ποικίλους τίτλους, τὸ παραθέτω δὲ αὐτούσιον καὶ ἄνευ σχολίων, ὅπως μία πρωινὴ ἐφημερὶς τὸ ἔδωσε στοὺς ἀναγνώστας της μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν «Κ ό λ π ο»: «Νυκτερινὴν περιπολίαν ἐκτελοῦσε ὁ ἀστυφύλαξ στὴν ὁδὸ Λιοσίων ὅταν μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀντελήφθη ἕνα κακοποιὸ νὰ ἔχῃ διαρρήξει τὸ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Λιοσίων καὶ Σούτσου περίπτερον τοῦ κ. 'Αθανασίου Τζάλλα καὶ νὰ ἐπιδίδεται στὴν ἀφαίρεση τῶν εἰσπράξεων ἀπ' τὸ συρτάρι. Φυσικά, ὥρμησε νὰ συλλάβῃ τὸν κλέφτη, πλὴν ὅμως ἐκεῖνος κατευθύνει ἀστραπιαίως στὰ μάτια τοῦ ἀστυφύλακος τὸ δυνατό του «κλεφτοφάναρο», τὸν αἰφνιδιάζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. 'Αρκετὴ ὥρα τὸν κατεδίωξε ὁ ἀστυφύλαξ, κι' ὅταν ἐπείσθη ὅτι ἦταν ἀδύνατον διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ, ἐπέστρεψε ἄπρακτος, γιὰ ν' ἀσφαλίσῃ τουλάχιστον προχείρως τὸ παραβιασθὲν περίπτερον. 'Οπότε κατάπληκτος ἀντελήφθη ὅτι τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς κυνηγοῦσε τὸν κλέφτη, κάποιος ἄλλος λωποδύτης, ἀσφαλῶς συνεταῖρος τοῦ πρώτου, ἐπεδόθη μὲ τὴν ἄνεσί του στὴν λεηλασία τοῦ περιπτέρου!..».

***

Καὶ τώρα ἐλάχιστα ἀπὸ τὸν ὄγκον τῆς ξένης ἀστυνομικῆς εἰδησεογραφίας τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

* Ἄνθρακες ὁ θησαυρός. 'Αφοῦ ἐφόνευσαν δύο φύλακας μιᾶς τραπέζης τοῦ Γιοχάνενσμπουργκ οἱ φοβεροὶ γκάγκστερς, ἀπεχώρησαν συναποκομίζοντες ἐννέα σάκκους πλήρεις χαρτονομισμάτων. Πλὴν τὰ χαρτονομίσματα ἦσαν ἄκυρα καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀξίαν.

* Μία γυναίκα 34 ἐτῶν, σύζυγος πολυεκατομμυριούχου δικηγόρου, εὑρέθη νεκρὰ μὲ ἕνα μαχαίρι καρφωμένο στὸ λαιμό, στὸ Σαὶντ Πώλ. Ὁ δολοφόνος, καθὼς καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε πληρώσει γιὰ τὴν δολοφονία, συνελήφθησαν. Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ σύζυγος τῆς δολοφονηθείσης, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν δολοφονίαν θὰ εἰσπράξῃ ἀσφάλιστρα τῆς ζωῆς της ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων—30 ἑκατομμύρια δραχμὰς—δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν δολοφονίαν· καὶ τὸ ὅτι ἡ 'Αστυνομία οὐδὲν δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ ὡς πρὸς τὸ κίνητρον τῆς δολοφονίας, κατὰ τὴν εἰδησεογραφίαν πάντοτε.

* Ἕνας ἐφημέριος στὸ 'Αραμὸν τῆς Γαλλίας ἐπεξηγοῦσε σὲ ὁμάδα τουριστῶν τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν εἰκόνων καὶ ἄλλων κειμηλίων τοῦ ναοῦ του. Ξαφνικὰ ὅμως ἀνεκάλυψε ὅτι δύο ἄγγελοι ἀπὸ ἐπιχρυσωμένον ξύλον τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ μεγίστης καλλιτεχνικῆς ἀξίας, εἶχαν... πετάξει πρὸς ἄλλους κόσμους. Ἄλλος ἱερεὺς τῆς Νικαίας τῆς Γαλλίας, ἀνεκάλυψε ξαφνικὰ ὅτι πίναξ τοῦ 'Αγίου Βλασίου, ὁ ὁποῖος εἶχε κλαπῇ πρὸ μηνὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν του, εἶχεν ἐπαναφερθῇ καὶ τοποθετηθῇ στὴν θέσιν του. Στὸ κάτω μέρος τοῦ πίνακος εὑρίσκετο καρφιτσωμένον σημείωμα τοῦ κλέπτου, ποὺ συνεβούλευε νὰ ἐπιδεικνύουν οἱ ἁρμόδιοι «περισσότερη προσοχὴ διὰ τὴν διαφύλαξιν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν κειμηλίων».

* Μία μητέρα στὴν πολίχνη Χὸφ τοῦ Μονάχου ἔλαβε ἕνα μεσημέρι τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή: «Τοποθετήσατε πενῆντα μάρκα στὰ α' σημεῖον, τὴν β' ὥρα κ.λ. Προσοχή: 'Εὰν εἰδοποιήσετε τὴν 'Αστυνομίαν, ὁ υἱός σας θὰ παύσῃ νὰ ζῇ πολὺ σύντομα». Ἡ γυναίκα δὲν ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὸν ἐκβιασμὸν καὶ εἰδοποίησε τὴν 'Αστυνομία, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε ἕνα φάκελον μὲ τὰ πενῆντα μάρκα στὸ ὑποδειχθὲν σημεῖον. Καὶ ὑπῆρξεν μεγάλη ἡ ἔκπληξις τῶν τριῶν ἐπιθεωρητῶν τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ ἀνέλαβαν τὴν ὑπόθεση, ὅταν εἶδαν νὰ καταφθάνουν διὰ νὰ παραλάβουν τὰ χρήματα τρία παιδιά, ἡλικίας 7,10 καὶ 14 ἐτῶν... Ἡ ἐπιστολὴ εἶχε γραφῇ ἀπὸ τὰ δύο μεγαλύτερα.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες: κ.κ. Γεώργιος Τσαπαρδώνης, Φώτιος Μπαλόπουλος, Παναγιώτης Καραβασίλης καὶ Νικόλαος Μακρῆς.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Παναγιώτης Βασιλάκος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Υπαρχιφύλαξ κ. Παναγιώτης Τίγκας, καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

***

ΑΠΟΣΠΑΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Εἰς ἐνίσχυσιν τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Κερκύρας, λόγῳ τῆς ἐκεῖσε θερινῆς διαμονῆς τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς ηὐξημένης τουριστικῆς κινήσεως τῆς νήσου κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, κατόπιν διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου 'Εσωτερικῶν, ἀπεσπάσθησαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας, ἀπὸ 1 'Ιουνίου καὶ μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1963.

Α' 'Εκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν:

1. 'Αστυνόμος Β' κ. Στέφανος Παπατριανταφύλλου, 2) 'Υπαστυνόμοι Β' κ. κ. Κωνσταντῖνος Χρονόπουλος καὶ 'Ιωάννης Γιαννόπουλος, 3) 'Αρχιφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος 'Αναστασόπουλος καὶ "Αγγελος Τσιρώνης, 4) 'Αστυφύλακες: κ.κ. Γεώργιος Κωστέας, Κωνσταντῖνος 'Αλετρᾶς, Γεώργιος Μαγουλᾶς, Δημήτριος Παπαβασιλείου, Νικόλαος Βούλγαρης, 'Ιωάννης Κοντογιάννης, 'Ιωάννης Μαστρογιάννης, Σταμάτιος Παλαιογιάννης, Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος, Γεώργιος 'Αντωνίου καὶ Λουκᾶς 'Αντωνίου.

Β' 'Εκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς:

1) 'Αστυνόμος Β' κ. Βασίλειος Λάμπρου, 2) 'Υπαστυνόμος Β' κ. Κωνσταντῖνος Σακέλλιος, 3) 'Αρχιφύλαξ κ. Διονύσιος Μπούκας καὶ 4) 'Αστυφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος Καλαντζῆς, Σωτήριος Μάνδαλος καὶ Νικόλαος Τσαγανός.

Τῆς ἀνωτέρω δυνάμεως τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς ὁ 'Αστυνόμος Β' τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς κ. Βασίλειος Λάμπρου.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Δημήτριον Κακάσην, διότι, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ ἔξοχον ἐνεργητικότητά του, ἐπέτυχε τὴν 18/2/1963 τὴν σύλληψιν τοῦ καταζητουμένου δι' ἀπάτας Κωνσταντίνου 'Αλεξανδρῆ, βάσει δοθέντων αὐτῷ χαρακτηριστικῶν τοῦ τελευταίου.

—'Ωσαύτως, διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐπηνέθη ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Παναγιώτης Κυριάκος, διότι τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν, χάρις εἰς τὴν μετ' εὐσυνειδησίας ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, συνέβαλεν εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἀνωτέρω διωκομένου ἀτόμου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὸν Πειραιᾶ—Μὲ τὴν ἐπέτειον τῆς τεσσαρακονταετίας 27ης Μαΐου 1923—27ης Μαΐου 1963, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 481

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 486

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου καὶ ἡ δρᾶσις αὐτῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 489

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 493

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ δολοφονία τοῦ Ἀστυφύλακος Γεωργίου Πανούτσου, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος) 498

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 501

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 505

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μία ἐκδρομὴ τοῦ ΚΘ' ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Ἀλεξ. Πιπιτοῦ. 509

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ἀναστενάρια, ἕνα θαυμαστὸν φαινόμενον ὑποβολῆς καὶ πίστεως, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη..... 513

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 520

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 523

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 528

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.